ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison Harry - Ocelova krysa 4 - Ocelova krysa se msti.pdb

**PDB Name:** Ocelova krysa se msti
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 4.12.2003
**Modification Date:** 4.12.2003
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

═══

Harry Harrison
OCELOVÁ KRYSA SE MSTÍ
Version: Palm.1.1
Corrections: 1
ISBN 80-7191-097-X
═══

KAPITOLA 1.

Stál jsem v řadě, trpělivě jako ostatní daňoví poplatníci, a v ruce žmoulal vyplněné tiskopisy a peníze. Prašule, lupeny, staromódní zelené oběživo. Místní zvyk, který jsem hodlal zdejším zákazníkům poněkud prodražit. Škrábal jsem se pod umělou bradkou, která mě strašlivě svrběla, když tu člověk přede mnou odstoupil, a já se octl před okénkem. Můj prst uvízl v lepidle, dalo mi práci ho uvolnit a nestrhnout přitom bradku.
„Pojďte, pojďte, dejte to sem," pravila postarší zatrpklá babizna s ostrými rysy, ruku netrpělivě nataženou.
„Právě naopak," pravil jsem já a upustil formuláře s bankovkami, pod nimiž se skrývala obrovitánská bezzákluzová pistole, kterou držela moje ruka. „Vy budete podávat mně. Všechny zdaněné peníze, které jste vytáhla z těch přiblblých telat, co pobíhají po téhle zaostalé planetě."

Usmál jsem se, aby bylo jasné, že to myslím vážně, načež kvokavě zavřískla a začala šmátrat v pokladně. Byl to široký úsměv, který odhalil celý můj červeně pomalovaný chrup, jehož smyslem bylo napomoct tomu, aby se její rozhodovací proces ubral kýženým směrem. Když mi přistrčila peníze, začal jsem je cpát pod dlouhý plášť, jehož podšívku tvořila jedna hluboká kapsa vedle druhé.
„Co to děláte?" hlesl muž za mnou, oči vytřeštěné, divže mu nevypadly z důlků.
„Beru si peníze," odpověděl jsem a hodil mu svazek bankovek. „Nechcete taky?" Reflexivně ho zachytil, vyvalil na něj oči a v tu ránu se rozkvičela všechna poplašná zařízení a já uslyšel, jak se s prásknutím zavřely dveře. Pokladní se podařilo zmáčknout poplašné tlačítko.
„Výborně," pochválil jsem ji, „ale ne ať vás taková drobnost rozptyluje od podávání peněz."
Zalapala po dechu a začala ztrácet barvu i rovnováhu, ale kývnutí pistole a záblesk mého karmínového chrupu jí obojí vrátil a proud bankovek pokračoval dál. Lidé začali pobíhat sem a tam a objevili se strážní máchající puškami. Lačně se rozhlíželi koho zastřelit, a tak jsem raději zmáčkl dálkový spínač v mojí kapse. Po celé bance se ze všech odpadkových košů, do kterých jsem předtím pohodil plynové nálože, ozvalo několik kouzelných výbuchů následovaných ještě kouzelnějšími výkřiky zákazníků. Pozastavil jsem pěchování peněz a nasadil si plynotěsné brýle a svorku na ústa, abych byl donucen dýchat přes filtry v nose.
Byl to úchvatný pohled. Zastírací plyn je neviditelný a bez zápachu, ale obsahuje chemické látky, které účinkují téměř okamžitě a způsobují jen dočasné, ale zato úplné ochrnutí očního nervu. Během patnácti vteřin byli v bance všichni slepí.
S výjimkou Jamese Bolivara diGrize, tedy mě, muže neobyčejných vloh. Sevřenými rty jsem si pobrukoval radostnou melodii a docpával se zbývajícími bankovkami. Mé dobrodince se mezitím konečně podařilo ztratit rovnováhu a teď nestydatě ječela odněkud zpod přepážky. Podobně jako mnozí další. Mou krátkou cestu po malém koutku 'zastřeného' blázince provázelo hojné tápání a padání. Zvláštní pocit, fakticky, jednooký mezi slepými králem, tak něco. Venku se mezitím stačil shromáždit dav, který, natlačený na okna a skleněné dveře, fascinovaně pozoroval drama odehrávající se uvnitř. Zamával jsem jim a obdařil je úsměvem. Řady těch nejbližších se zmocnilo zděšení a začali se tlačit ode dveří. Odstřelil jsem zámek, přičemž jsem natočil hlaveň tak, aby jim kulky prosvištěly nad hlavami, a dveře rozkopl dokořán. Než jsem vyšel ven, hodil jsem na chodník vřešťana a rychle si zacpal uši. Vřešťan explodoval a všichni začali mít najednou naspěch. Když některou z téhle věcí uslyšíte, nemůžete nemít naspěch. Vydávají ďábelskou směsici zvuků v decibelové hladině pořádného zemětřesení. Některé z nich zní, jako když obrovský nehet přejíždí tabuli, jiné jsou ultrazvukové a vyvolávají pocit paniky a smrtelného ohrožení. Neškodné a přitom vysoce účinné. Když jsem vykročil k autu, které právě zastavovalo u obrubníku, byla ulice čistá. Hlava mi třeštila od ultrazvuku, který prošel přes ucpávky, a tak jsem s neskonalou úlevou vklouzl do pootevřených dveří, abych se, zatímco Angelina šlápla na plyn, trochu

vzpamatoval.
„Všechno v pořádku?“ zeptala se, oči přibité na silnici, když na dvou kolech klopila zatáčku. V dálce se rozječely sirény.
„Hračka. Hladce, jak po másle…“
„Tvůj výraz má daleko do spokojenosti.“
„Asi mi nesedla snídaně. Zato mám kabát vycpaný více penězi, než kdy stačíme utratit.“
„Jak milé!“ rozesmála se a myslela to doopravdy. Ten její neodolatelný kukuč, ten její nakrčený nosík. Chtělo se mi ho skousnout, nebo ji aspoň políbit, ale spokojil jsem se s kamarádským poplácáním po zádech, protože musela všechnu pozornost věnovat řízení. Vhodil jsem do pusy žvýkací tyčinku, která měla odstranit červené zubní barvivo, a začal ze sebe stahovat převlek.
S mou podobou se měnila i podoba auta. Angelina zabočila do vedlejší ulice, zpomalila a potom dokonce našla ještě 'bočnější' uličku. V dohledu nikde nikdo. Stiskla tlačítko.
Panečku, technika, to je věc. Tabulka s poznávací značkou se otočila a jiné číslo bylo na světě. Takový nejapný trik, ale nestojí ani za řeč. Angelina zapnula stěrače a z trysek na kapotě vytryskla jemná sprška katalytické tekutiny. Kdekoli se dotkla povrchu, modrý nátěr se změnil na světle červený. Kromě střechy, která zprůhledněla, takže jsme se za několik okamžiků dívali na svět z bubliny. Většina z toho, co vypadalo jako pochromovaný kov, se rozpustilo a zmizelo. Změnil se vzhled a dokonce i typ našeho auta. Jakmile byla přeměna u konce, Angelina nevzrušeně zabočila za roh a rozjela se směrem, odkud jsme přijeli. Její oranžová paruka a můj převlek zmizely pod zámkem a já jí přidržel volant, aby si mohla nasadit obrovské, vypouklé sluneční brýle.
„Kam teď?“ zeptala se, když nás z protisměru minula smečka ječících policejních aut.
„Přemýšlel jsem o pobřeží. Vítr, slunce, písek, a tak. Něco zdravého, svěžího.“
„Až moc svěžího, když dovolíš.“ Zlehka si přejela po oblé vypouklině na bránici a s více než spokojeným úsměvem pokračovala. „Už je to šest měsíců, co nevidět sedm, takže se až tak sportovně necítím. Což mi připomnělo…“ Krátce na mě pohlédla a soustředila pozornost zpátky na silnici. „Žes ze mě slíbil učinit počestnou ženu, abychom tomuhle mohli říkat líbánky.“
„Lásko,“ řekl jsem a vroucně jí stiskl ruku. „Hned, jak to půjde. Počestnou ženu z tebe ale udělat nechci - bylo by to fyzicky neproveditelné, jelikož jsi v podstatě stejně antispolečensky založená jako já -, ale jistojistě si tě vezmu a na tenhle roztomilý malíček ti navléknu velice drahý…“
„Kradený!“
„…prsten. To fakticky slibuju. Ale v okamžiku, kdy se pokusíme manželství zaregistrovat a oni nás vloží do počítače, tak spadne klec. A naše malé prázdniny budou u konce.“
„A ty budeš navěky v chomoutu. Lepší bude dostat tě předtím, než budu na běhání a chytání moc kulatá. Dobře, půjdeme do toho tvého přímořského útulku a užijeme si posledního dne naší bláznivé svobody. A zítra, hned po snídani, se vezmeme. Slibuješ?“
„Je tady ještě jedna otázka…“
„Slib, Prohnanej Jime! Znám tě!“
„Máš moje slovo, jenom…“
Dupla na brzdu. Auto se se smykem zastavilo a já zjistil, ie se dívám do hlavně své vlastní bezzákluzové pětasedmdesátky. Byla hodně široká a prst na kohoutku byl bílý.
„Buď to slíbíš, ty jeden prohnanej kluzkej lstivej křiváckej prolhanej podrazníku, nebo ti vystřelím mozek.“
„Lásko, tak mě přece miluješ!“
„To víš, že tě miluju. Ale jestli tě nemůžu mít celého, tak mrtvého. Mluv!“
„Ráno se vezmeme.“

„Někteří mužští se hrozně těžko přesvědčují,“ zabručela, zasunula mi pistoli do kapsy a vklouzla mi do náruče. Potom mě políbila s takovou náruživostí, že jsem se skoro těšil na zítřek.

## KAPITOLA 2.

„Kam jdeš, Kluzkej Jime?“ zeptala se seshora Angelina vykloněná z okna našeho pokoje. Zastavil jsem se s rukou na brance.
„Jenom si jdu na chvilku zaplavat, miláčku,“ zakřičel jsem na ni a otevřel branku. Pětasedmdesátka zahřměla a z ruky mi vyletělo to, co zůstalo z branky.
„Rozvaž si župan,“ řekla skoro vlídně a současně odfoukla dým z hlavně.
Odevzdaně jsem pokrčil rameny a rozevřel svůj koupací plášť. Byl jsem bosý. Jinak samozřejmě oblečený, kalhoty vyhrnuté ke kolenům a boty nacpané v kapsách u saka. Chápavě pokývala hlavou.
„Klidně se vrať nahoru. Nejdeš nikam.“
„Jistě, že nejdu.“ Pekelné rozhořčení. „Jak bych mohl. Bál jsem se, že to zle pochopíš. Chtěl jsem jenom zajít nakoupit a…“

„Nahoru.“
Poslechl jsem. Zuřit jako lítice atd. se vymyslelo kvůli mé Angelině. Medikové Speciálního sboru ji zbavili vražedných choutek, rozmotali zašmodrchané klubko jejího podvědomí a dali jí výbavu k radostnější existenci, než jakou jí okolnosti dříve umožňovaly. Když ale přišlo na lámání chleba, byla to pořád ta stará Angelina. Povzdechl jsem si a

těžkou chůzí vylezl po schodech nahoru.
Plakala a já se cítil jako mizera. „Jime, ty mě nemiluješ!“ Klasický gambit už od doby první ženy v ráji, a stále neřešitelný.
„Ale miluju,“ zaprotestoval jsem po pravdě. „To je jenom… reflex nebo co. Miluju tě, ale manželství je… jako když tě strčí do basy. A mě za celou mou zločineckou kariéru ani jednou nezabásli.“
„To je vysvobození a ne zajetí,“ řekla a upravila si makeup, aby se zbavila ničivých účinků slz. Až teď jsem si všiml, že má bílou rtěnku, aby jí ladila s šaty a krajkou ve vlasech.
„Je to jako osvěžit se před plaváním ve studené vodě,“ řekla, vstala a pohladila mě po tváři. „Musí se to udělat rychle, abys to necítil. Sroluj si kalhoty a obuj se.“
Udělal jsem to, a když jsem se narovnal, abych jí dokázal nesmyslnost jejího posledního argumentu, dveře do vedlejší místnosti se otevřely. Stál v nich oddávající úředník a dva svědkové. Vzala mě za ruku, jemně, to jí musím nechat, a v tu chvíli se vzduch naplnil dunivými tóny varhan. Strčila do mne, chvíli jsem se vzpíral, ale potom, s šedivou mlhou před očima, jsem se pohnul vpřed.
Když se šero zvedlo, varhany mečely z posledního a dveře se zavíraly za něčími zády. Angelina přestala na chvíli obdivovat svůj prstenem ověnčený prstík a přiblížila své rty k mým. Málem se mi nedostalo sil, abych ji políbil a vzápětí zasténal.
Na příborníku stálo několik lahví a mé tápající prsty mezi nimi neomylně našly sukovitou placku Syrského levhartího potu, mocného moku s tak ohavnými účinky, že jeho prodej je ve většině civilizovaných světů zakázán. Jedna velká mi udělala to, co se od ní očekávalo, a já cítil, jak ve mně páchá škody, a nalil si druhou. Zatímco jsem to prováděl a utápěl se v trudných myšlenkách, muselo uběhnout trochu času, protože Angelina - moje Angelina (potlačovaný ston) - teď stála přede mnou v kalhotech a ve svetru, a u nohou jí ležely naše brašny. Sklenička mi byla vyškubnuta z prstů.
„Konec soukromého mejdanu,“ řekla, skoro až vlídně. „Oslavu necháme na večer, teď musíme pryč. Záznam o sňatku bude každou chvíli zaregistrován, a když naše jména dorazí do počítače, bude tu rušno jako v bordelu o výplatě. Touhle dobou nás už místní policie spojuje s většinou zločinů spáchaných za poslední dva měsíce a půjde po nás jako po uzeném.“
„Ticho,“ zavelel jsem a kymácivě se postavil na nohy. „Tomu já rozumím. Zajdi pro auto, odjíždíme.“
Nabídl jsem se, že jí pomůžu se zavazadly, ale než jsem jí tuto informaci stačil předat, byla s nimi v polovině schodů. To mě stimulovalo, abych se bravurně dostal až ke dveřím. Auto čekalo nastartované venku, dveře otevřené a Angelina netrpělivě podupávala za volantem. Když jsem se vpotácel dovnitř, mou ochromenou mozkovou kůrou pronikla první chapadélka reality. Naše auto, jako všechna ostatní pozemní vozidla na Kamatě, bylo na páru, která se tvořila spalováním speciálních rašelinových briket, které do kotle dopravovalo další duchaplné a zbytečně komplikované zařízení. Trvalo dobrou půlhodinu, než se vytvořilo dost páry, aby se dalo jezdit. Angelina musela přiložit ještě před svatbou a stejně tak naplánovat všechny další kroky. Můj jediný příspěvek k tomu všemu byla soukromá opice, která byla vskutku mizernou pomocí. Pomyšlení, co to znamenalo, mnou otřáslo, a přesto jsem stále směřoval k jedinému možnému zakončení.
„Nemáš pilulku pro řidiče?“ otázal jsem se ochraptěle.
Měl jsem ji v ruce, než jsem to dopověděl. Malé, kulaté, růžové, s černou lebkou a zkříženými hnáty. Vynález nějakého šíleného chemika, který fungoval jako metabolický vysavač. Jeho složky měly několik minut po přistání v hydrochlorické bažině mého žaludku provést bleskový útok na mé krevní řečiště. Nejenže odstraňoval všechen alkohol, ale eliminoval i veškeré vedlejší účinky s ním spojené, takže ubohý dotyčný střelhbitě vystřízlivěl a navíc si toho byl bolestně vědom.
„Bez vody to nespolknu,“ zamumlal jsem a zamžoural na plastikový kelímek v její druhé ruce. Nebylo cesty zpátky. Naposledy jsem radostně pohodil rameny, vhodil si tu vražednou věcičku do hrdla a vyprázdnil kelímek.
Prý to netrvá dlouho, ovšem dle objektivního času. Subjektivně to jsou celé hodiny. Je to moc zvláštní a stěží popsatelný zážitek. Představte si, jestli to jde, že vám někdo strčí do krku hadici napojenou na studenou vodu a otočí kohoutkem. Okamžik nato začnou každým pórem vašeho těla proudit potoky vody, a to tak dlouho, až jste 'dočista' vypláchnutý.
„Páni,“ vydechl jsem chabě, posadil se a přejel si kapesníkem po čele. Kolem profrčela vesnická stavení a nahradily je zemědělské lány. Angelina řídila s mlčenlivou úporností a parní kotel vesele chrochtal nad dalším soustem rašelinového krmiva.

„Je ti lip, doufám?“ Vnořila se do dopravní smyčky a po krátkém pohledu do mapy z ní odbočila. „Vyhlásili poplach, armáda, námořnictvo, všechno. Poslouchala jsem jejich služební frekvenci.“
„Dostaneme se z toho?“
„Pochybuju, ledaže bys hodně rychle přišel na něco kloudného. Celou oblast mají důkladně pokrytou ze vzduchu a postupně ji stahují.“
Stále jsem se vzpamatovával ze své heroické léčby a nebyl jsem ještě zcela při smyslech. Mezi mými pomotanými myšlenkami a hlasivkami existovalo přímé spojení, ve kterém cenzor inteligence neměl šanci.
„Skvělý začátek manželství. Jestli je to o tomhle, není divu, že jsem se mu tolik let vyhýbal.“
Auto sjelo z cesty a s nárazem se zastavilo v hluboké trávě pod řadou stromů s modrými listy. Angelina vyskočila ven, práskla dveřmi, a než jsem stačil zareagovat, popadla svůj kufr. Pokusil jsem se zavolat.
„Jsem pitomec…“
„Já taky, když jsem si tě vzala.“ Neplakala, hlas měla chladný, všechny emoce zcela pod kontrolou. „Vlákala a čapla jsem tě do manželství, protože jsem si myslela, že to ve skutečnosti chceš. Zmýlila jsem se, a proto to skončím hned

teď, než to bude doopravdy vážné. Promiň, Jime. Úplně jsi změnil můj život a já si myslela, že ho můžu změnit i já tobě. Bylo to s tebou fajn. Díky a sbohem.“
Než skončila, myšlenky se mi zformovaly do přibližně normální podoby a já byl, ač slabý, připraven. Než stačila domluvit, byl jsem venku, postavil se před ní, zastoupil jí cestu a co nejvroucněji ji popadl za ramena.
„Angelino, řeknu ti to jednou a nejspíš už nikdy. Tak mě dobře poslouchej a zapamatuj si to. Byl jsem nejlepší profesionální zločinec v galaxii. Potom mě vmanévrovali do Speciálního sboru, abych chytal gaunery, a chytil jsem tebe. Nejenže jsi byla profesionálka, ale navíc ti to děsně pálilo a taky jsi byla rozverně sadistická vražedkyně.“ Cítil jsem, jak se mi chvěje pod rukama, a sevřel jsem ji pevněji. „Musím o tom mluvit, protože taková jsi prostě byla. A už nejsi. Mělas důvody, proč být taková, a ty důvody byly odstraněny, spolu s pár nešťastnými zvláštnůstkami, které musely být upraveny v tvé jinak zdravé mozkové kůře. A teď tě miluju. Ale chci, aby sis pamatovala, že jsem tě miloval už v oné předrekonstrukční době, což samo o sobě říká hodně. Takže jestli teď v postroji vyhazuju, nebo je se mnou po ránu těžké vyjít, tak si na to vzpomeň a měj pochopení. Platí?“
Podle všeho ano. Pustila kufr - na moje prsty, ale neopovažoval jsem se syknout - objala mě, začala mě líbat, porazila mě do vysoké trávy a já měl sakra co dělat, abych jí stačil polibky vracet. Asi to nazvete novomanželský afekt, skvělá zábava…
Když jsme zaslechli kvílení setrvačníku a prudké zabrždění, krve by se v nás nedořezal. Tyhle typy používala pouze policie, protože byly mnohem rychlejší než rašelinou poháněné pařáky. Jsou to takové tříkolky s velikým těžkým setrvačníkem mezi zadními koly. Nabíjejí je v noci, aby motorový generátor setrvačník roztočil na nejvyšší rychlost. Přes den vyráběl setrvačník elektřinu, která poháněla motory jednotlivých kol. Velmi účinné a bez smogu. A velmi nebezpečné.
„To je to auto, Poddere!“ překřičel jeden z policistů neměnné kvílení setrvačníku.
„Ohlásím to. Nemohli se dostat daleko. Teď už je máme jistý!“
Nic mě nerozvzteká tak jako sebejistá prohlášení bezvýznamných úředníčků. Jsme v pasti, jakpak jinak. Hluboko v hrdle jsem zavrčel, to když druhý uniformovaný neomalenec začal slídit kolem auta a vyvalovat oči na naše travní radovánky. Stále ještě civěl, když jsem vystřelil ruku vzhůru a za hrdlo ho stáhl k nám. Bylo zábavné sledovat, jak vyplazuje jazyk, oči mu lezou z důlků a brunátní mu obličej, jenže Angelina to pokazila. Srazila mu přilbu a rychle - a přesně - ho udeřila podpatkem do spánku. Vypnul se a já ho nechal padnout.
„Ty mi něco vykládej,“ zašeptala má vyvolená. „Máš v sobě víc ze starého sadisty, než se zdá.“
„Ohlásil jsem to. Už to všichni vědí. Takže teď už je máme jistý…“ rozohňoval se nadšeně zbývající strážce zákona. Pohled do hlavně pušky jeho parťáka mu vzal hlas. Angelina vytáhla z kabelky uspávací kapsli a pukla mu ji pod nosem.
„Co teď, šéfe?“ zeptala se, upíraje radostný pohled na dvě postavy v černých uniformách s mosaznými knoflíky, ležíci u krajnice.
„Přemýšlel jsem,“ řekl jsem, promnul si čelist a na důkaz toho nasadil přesvědčivý výraz hlubokého soustředění. „Máme za sebou čtyři měsíce bezstarostné dovolené, ale všechno krásné musí jednou skončit. Mohli bychom si dovolenou prodloužit, ale bylo by to, mírně řečeno, hektické a spousta lidí by přišla k úrazu a ty - jakkoli milého tvaru - přece jen ne zcela příhodného pro útěk, pronásledování a všelijaké hrubosti. Což takhle vrátit se do služby, ze které jsme utekli?“
„Doufala jsem, že to řekneš. Ranní nevolnost a bankovní loupeže nějak nejdou dohromady. Bude to legrace vrátit se zpátky.“
„Zvláště, když nás tak rádi uvidí. Uvážíme-li, že nám zamítli dovolenou a nám nezbývalo než ukrást tu poštovní loď.“
„Nemluvě o penězích na drobné výlohy, které jsme ukradli, protože nám zmrazili naše bankovní konta.“
„Správně. Následuj mě, uděláme to se stylem.“
Svlékli jsme policajtům uniformy a poklidně pochrupující je opatrně uložili na zadní sedadla. Jeden měl růžově puntíkované spodní prádlo, zatímco druhý předpisově černé - ale lemované krajkami. Což sice mohl být místní zvyk, ale když jsem se nad kamatskou policií zamyslel hlouběji, byl jsem rád, že jedeme pryč. V setrvačníkovém taktu, na sobě uniformu, helmu a řidičské brýle, jsme vesele uháněli po silnici a mávali všem protijedoucím, burácejícím tankům a nákladňákům. Než bylo těch výkřiků a oslavného jásotu přespříliš, zabrzdil jsem uprostřed cesty a dal jednomu obrněnému vozidlu signál k zastavení. Angelina se svou trojkolkou zastavila za nimi, aby je pohled na těhotného policistu příliš nerozrušil.
„Máme je v pasti!“ zařval jsem. „Ale mají u sebe vysílačku, takže se vypněte ze sítě. Jeďte za mnou.“
„Veďte nás!“ zajásal řidič, jeho společník souhlasně přikyvoval, maje před očima ohňostroj slávy, medailí a povýšení.
Zavedl jsem je na opuštěnou cestu v lese, která končila u jezírka s vrakem hausbótu a loděnicí.
Zabrzdil jsem, mávl na ně, aby zastavili, dal si prst na ústa a po špičkách došel k jejich vozu. Řidič otevřel boční okénko a nedočkavě vyhlédl ven.
„Nadýchej se tohohle,“ poradil jsem mu a vhodil do kabiny plynový granát.
Následovalo mračno kouře následované lapáním po dechu následované dalšími dvěma němými postavami pochrupujícími v trávě.

„Nechceš se jim podívat na spodničky?“ zeptala se Angelina.
„Ne. Chci si zachovat nějaké iluze, třebaže falešné.“ Trojkolky se vesele rozjely podél loděnice do vody, kde se z nich začalo pařit, zkratovaly a nadělaly spousty bublinek. Jakmile transportéry vyvětraly, nasedli jsme a odjeli. Angelina našla řidičův netknutý oběd a bez meškání ho spořádala. Vyhýbaje se hlavním komunikacím jsem zamířil zpátky do města, kde se vedle policejní stanice nacházelo velitelské stanoviště. Mířil jsem tam, kde se děly velké věci. Zaparkovali

jsme v podzemní garáži, nyní opuštěné, a vyjeli výtahem do věže. Budova byla skoro prázdná, kromě velitelské místnosti, v jejíž blízkosti jsem našel neobsazenou kancelář a nechal v ní Angelinu, aby si krátila čas neškodným prohlížením zapečetěných - ale snadno přístupných - kartoték. Nasadil jsem si ochranné brýle a zinscenoval zaprášený, vyčerpaný příchod do velínu. Nevšímali si mě. Muž, se kterým jsem chtěl mluvit, pochodoval po patře a popotahoval z dávno vyhaslé dýmky. Přichvátal jsem k němu a zasalutoval.
„Promiňte, nejste pan Inskipp?“
„Jo,“ zabručel, pozornost upřenou na nástěnném schématu, který ukazoval průběh štvanice. „Někdo s vámi chce mluvit, pane.“
„Cože? Cože?“ vyhrkl zmateně. Harold Peter Inskipp, ředitel a mozek Speciálního sboru, dnes zřejmě trochu mimo. Vcelku bez problémů mě následoval ven. Zavřel jsem dveře a sundal si mohutné brýle.
Jsme připraveni se vrátit,“ oznámil jsem mu. „Pokud ovšem najdeš nějaký poklidný způsob, jak nás dostat z téhle planety, aniž bychom se dostali do rukou místním úřadům.“

Čelist mu zuřivě sklapla a roztříštila lulku na nespočet úlomků. Při plivání kousků plastiku jsem ho zavedl do pokoje, kde čekala Angelina.

## KAPITOLA 3.

„Aáách!“ zavrčel Inskipp a zatřepal svazkem papírů v rukou, až to znělo jako chřestění vysušených kostí.
„Velmi působivé,“ pravil jsem, vytáhl z vlhčící kapesní krabičky doutník a podržel ho u ucha. „Ale s minimálním obsahem informací. Mohl by ses vyjádřit jasněji?“ Odštípl jsem špičku cigára, aniž bych zaslechl sebemenší lupnutí. Dokonalé.
„Víš kolik miliónů ta vaše zločinecká vlna stála? Hospodářství Kamaty…“
„Neutrpělo ani v nejmenším. Vláda zaplatí institucím ztráty a stejnou částku si potom odečte z každoročních dotací pro Speciální sbor. A ten má stejně víc peněz, než může kdy spotřebovat. A nezapomeň, jaká pozitiva to přineslo. Vzrušení obyvatelstva, zvýšený prodej novin, rozcvičku strnulého státního aparátu a - což byla historka sama o sobě - polní manévry, které byly potěchou pro všechny zúčastněné. Spíše než remcat by nám měli zaplatit, že jsme jim takový zážitek umožnili.“ Zapálil jsem si cigáro a vypustil mračno vonného dýmu.
„Nedělej chytrýho, stárnoucí strukturo. Kdybych tě i s tvojí nevěstinkou vydal kamatským úřadům, ještě za šest set let byste smrděli za mřížemi.“
„To je příliš nepravděpodobné, Inskippe, sám stárnoucí strukturo. Potýkáš se s nedostatkem dobrých agentů. Vy nás potřebujete víc, než my vás. Takže považuj tenhle kobereček za ukončený a přejdi k věci. Dostal jsem co proto.“ Z bundy jsem si urval knoflík a hodil mu ho na stůl. „Servěte mi medaile a degradujte mě. Jsem vinen. Další.“
S posledním, předstíraným zlostným zavrčením založil papíry do odpadkového koše a vytáhl odněkud objemný červený pořadač, který, když se ho dotkl, hrozivě zabzučel. Otiskem svého palce odpojil bezpečnostní pojistku a pořadač otevřel.
„Mám tady pro tebe jeden přísně tajný, nesmírně důležitý úkol.“
„Copak dostávám jiné?“
„Taky je vrcholně nebezpečný.“
„Že ty mi tajně závidíš moji vizáž a nejraději bys mě viděl po smrti? No tak, Inskippe. Přestaň chodit kolem horké kaše a řekni, oč jde. Já a Angelina to zfoukneme určitě lépe než zbytek tvého senilního a slaboduchého personálu.“
„Tahle práce je jenom pro jednoho. Angelina je, prostě…“ Zčervenal a usilovně se zahleděl do papírů.
„Jejda!“ zaburácel jsem. „Inskipp, ten zabiják, nebojsa, velmistr, tajná galaktická kapacita, a nedokáže říct slovo těhotná! A co takhle dítě! Počkat, sex, to je ono. Rudneš, jen co na to pomyslíš. No tak, řekni třikrát rychle za sebou sex, uleví se ti…“
„Zavři zobák, diGrizi,“ zachrčel. „Aspoň, že sis ji konečně vzal, což dokazuje, že v tvém jinak totálně zkaženém charakteru zbyla ještě špetka cti. Je to práce pro jednoho. Ona zůstává. Nejspíš z ní uděláš vdovu.“
„V černém vypadá hrozně, mě se tak lehce nezbavíš. Povídej.“
„Podívej se na tohle,“ vytáhl ze složek videokazetu a vložil ji do otvoru na svém stole. Ze stropu sjelo plátno a kancelář potemněla. Film začal.
Byl točený ručně, častokrát vypadávala barva, celé to bylo naprosto neprofesionální. Materiál, který obsahoval, bezesporu autentický, z něj však dělal to nejlepší domácí video, co jsem kdy viděl.
Někdo vedl válku. Byl slunečný den, modrá obloha s bílými obláčky. Mezi nimi černé obláčky protiletecké palby. Nebyla to však těžká palba, navíc nestačila k tomu, aby zastavila transportéry přistávající velkou rychlostí a z nízkého kurzu. Šlo o středně velký kosmodrom, budovy v pozadí, dopravní lodě v popředí. Po nízké dráze zaburácelo další plavidlo a z místa, kde musela ležet obranná linie, k nebi vyšlehly výbuchy. Konečně mi došlo, na jakou nemožnost se to dívám.
„To jsou kosmické lodě!“ vyhrkl jsem. „Kosmické transportéry. Může bejt nějakej blb tak blbej, aby si myslel, že dokáže uspět v meziplanetární válce? Co se stalo, když prohráli - a jak se to týká mě?“
Film skončil, světla se znovu rozsvítila. Inskipp sepjal ruce na stole a podíval se na mě.
„Pro tvoji informaci, chytráku, tato invaze byla úspěšná - stejně jako ty před ní. Tento film natočil pašerák, jeden z našich pravidelných informátorů, jehož loď byla naštěstí dost rychlá, aby se jí podařilo z bitvy uniknout.“

Tím mě dostal. Zhluboka jsem potáhl a vzpomínal na to málo, co vím o meziplanetárních válkách. Nebylo toho moc. Taky proč, když byly neproveditelné. Možná se najde v galaxii pár případů, kdy jsou příhodné místní podmínky, řekněme sluneční systém se dvěma obydlenými planetami. Je-li jedna z nich zaostalá a druhá průmyslově vyspělá, je teoreticky možné, že by byl případný útok úspěšný. Ovšem ne v případě, že se postaví na jakýkoli opravdový odpor. Vztah vzdálenost - čas tento druh vojenské akce prostě vylučuje. Když se každý voják, zbraň, proviant musí vytáhnout z gravitační pasti planety do vesmíru, energetické požadavky jsou nezanedbatelné, dopravní nároky nepředstavitelné a náklady neuvěřitelné. Pokud musí navíc útočník přistávat pod silnou palbou, je invaze nemožná. A to mluvíme o nitru sluneční soustavy, kde se, bráno v galaktickém měřítku, planety prakticky dotýkají jedna druhé. Představa vojenského střetu mezi planetami dvou rozdílných hvězdných soustav je ještě uhozenější.
Je ovšem pravdou, že když se lidé do něčeho pořádně pustí, nic není nemožné. A věci jako násilí, válka a krveprolití jsou přes staletí míru a stagnace stále příliš velkým lákadlem pro skrytou, násilnickou povahu lidstva. Náhle mě napadla skličující myšlenka.
„Chceš říct, že někdo uskutečnil úspěšnou meziplanetární invazi?“ zeptal jsem se.
„Nejednu,“ odpověděl a na tváři mu přitom pohrával zlověstný úsměv.
„A ty a Liga byste rádi, aby tyhle praktiky skončily?“
„Přesně, jak říkáš, Jime, ty kluku chytrá.“
A já mám být ten blbec, kterého jste si na to vybrali?“
Natáhl ruku, vytáhl mi cigáro ze zdřevěnělých prstů a hodil ho do popelníku - potom mi vážně potřásl rukou. „Je to tvé poslání. Jdi a vrať se ověnčený vavřínem vítězství.“ Vykroutil jsem ruku z jeho zrádného stisku, utřel si prsty o kalhoty a chopil se cigára.
„Doufám, že dohlédneš na to, ať mám ten nejskvělejší pohřeb, jaký si může Sbor dovolit. Tak, a teď bys mě konečně mohl oblažit několika detaily anebo mi zavážeš oči a vsadíš do první jednosměrné nákladní rakety?“
„Klid, hochu, klid. Situace se zdá být jasná. V tisku se o tom moc nepsalo, protože kolem invazí panuje jistý politický chaos, plus přísná cenzura planet, kterých se to týká. Zatím se nám podařilo zjistit - a stálo to životy mnoha našich lidí - že svět, který je za to zodpovědný, se jmenuje Cliaand, třetí planeta v systému Epsilon Indi. Kolem tohoto slunce obíhá zhruba čtyřicet planet, ale pouze tři z nich jsou obyvatelné. A obývané. Cliaand se před pár lety zmocnil obou sesterských planet, ale my jsme to nepovažovali za důvod k poplachu. Více znepokojivé je, že jeho vliv se mezitím rozšířil. Mezihvězdný zábor, až dosud považovaný za nemožný. Napadli a dobyli pět dalších planet v sousedních soustavách a zdá se, že uvažují o něčem větším, lepším. Nevíme, jak to dělají, ale musí to dělat dobře. Měli jsme na dobytých planetách své agenty, ale nedozvěděli se nic, co by stálo za řeč. Bylo rozhodnuto, na nejvyšší úrovni, to tě ujišťuji - stál bys v pozoru a salutoval, kdybych ti řekl některá jména -, že musíme na Cliaand dostat svého člověka, aby stoku zastavil u samého pramene a rozťal ten gordický uzel.“
„Já se vyhnu spletitým a nechutným metaforám a nazvu to úkolem pro sebevraha. Spíš bychom mohli…“
Jedeš a šlus. Neexistuje žádný způsob, jak by ses z toho vykroutil, Prohnanej Jime.“
I tak jsem to zkusil. Ale nic nezabralo. Dostal jsem kopie všeho, co o tom věděli, kortexový záznam jazyka a univerzální klíč ke stíhačce, která mě tam měla zavézt. V zasmušilé náladě jsem se vrátil do našich ubikací, kde Angelina, unavená česáním a lakováním nehtů, házela nožem na terč o velikosti lidské hlavy. Byla fakt dobrá. Trefila se do libovolného oka i spodem, po rychlém tasení z pochvy na paži.
„Najdu někde Inskippovu fotku,“ navrhl jsem. „Bude z ní mnohem zajímavější terč, takový, co bude radost na něj házet.“
„Že ten zlý pán posílá mého miláčka někam pryč?“
„Ten starý špinavec se mě snaží nechat oddělat. Jde o přísně tajné poslání a nemůžu o tom říct jediné živé duši, zvlášť ne tobě, takže tady jsou všechny papíry, přečti si to.“
Zatímco četla, vložil jsem kortexovou nahrávku cliaandštiny do pěchovačky. Ta přehrála materiál přímo do mé mozkové kůry bez nudného a zdlouhavého prostředníka zvaného učební proces. První lekce trvá kolem půlhodiny. Po ní následuje další půltucet nebo více kratších, upevňovacích lekcí. Na konci budu ovládat jazyk a mít pekelný bolehlav ze všech těch elektronických stimulací mých synapsí. Přístroj běžel při úplném bezvědomí a přesně tak jsem se v tu chvíli cítil. Nasadil jsem si přilbu, uvelebil se na pohovce a zmáčkl tlačítko.
Mžik a už mi Angelina opatrně sundávala přilbu a podávala pilulku. Polkl jsem ji a nechal oči zavřené, dokud bolest nepolevila. Políbily mě měkké rty.
„Pokoušejí se tě zabít, ale ty jim to nedovolíš. Vyzraješ na ně, zvítězíš a jednou budeš na Inskippově místě.“
Pootevřel jsem jedno oko a spatřil její jásavý výraz.
„Vrátit se po svých nebo nohama napřed? Jít za slávou nebo na smrt? Bojíš se o mě?“
„Pořád. Ale to už je úděl ženy. Nemohu však stát v cestě tvé budoucnosti…“
„Ani jsem nevěděl, že nějakou mám, dokud jsi mi to neřekla.“
„…a udělám všechno, co budu moci, abych ti pomohla.“
„Nemůžeš jít se mnou z důvodů zcela zřejmých a zaoblených.“
„To vím. Ale duchem budu stále s tebou. Jak tam chceš přistát?“
„Svou čipernou stíhačkou, sletět rovnou za radar, prosvištět atmosférou…“
„A nechat se rozmetat na jednotlivé atomy. Tady, přečti si zprávu člověka, který jediný zůstal z posádky, která se o něco takového pokusila.“
Udělal jsem to. Bylo to nanejvýš depresivní. Hodil jsem zprávu zpátky do složky.
„Tudy cesta nevede. Tahle planeta je militarizovaná skrz naskrz. Vsadím se, že tam nosí uniformu i králíci. Udělat to takhle primitivně znamená přistoupit na podmínky jejich hry, hrabat se v písečku, který mají důkladně prošlapaný. Co

už tak prošlapané nemají je trocha lsti, trocha zlodějny, nenápadný postup k zajištění neočekávaného útoku. Vniknout, proniknout, vyoperovat a vyříznout.“
„Nějak se mi to přestává líbit,“ pravila má drahá zamračeně. „Že si dáš na sebe pozor, Jime? Myslím, že by mi teď starosti nedělaly dobře.“
Jestli si hodláš dělat starosti, tak jedině o osud ubohé planety, na kterou pustí Prohnanýho Jima. Jejich výboje jsou u konce, už teď jsou vyřízení.“
Křepče jsem ji políbil a s hlavou vztyčenou a rameny zatíženými jsem odešel.
Kéž bych si byl aspoň z desetiny tak jistý sám sebou, jak jsem to nafilmoval. Tohle měla být opravdická makačka.

## KAPITOLA 4.

Plány byly podrobné, přípravy komplikované, operace gigantická. Dostalo se mi nejednoho Inskippova srdceryvného výlevu o nákladech a já je všechny svědomitě ignoroval. Byl to můj krk, ne jeho, a tak jsem si hlídal všemožné cestičky, abych pojistil své fyzické přežití. Ale i ten nejkomplikovanější plán je jednoho dne hotov, poslední podrobnosti vyřešené, konečné rozkazy udělené. A ovce odvedená na porážku.
Béé. Tu jsem, čistý, vydaný napospas světu, sedím v baru mezihvězdné lodi Kannettava, před sebou sklenku mocného nápoje, v prstech vyhaslé cigáro, a poslouchám hlášení, že za hodinu přistaneme na Cliaandu. Byl jsem čistý, obrazně řečeno, samozřejmě. Stálo to hodně sebezapření a silné vůle přinutit se a zapomenout na všechny doplňky mé nezákonné povahy. V celém svém životě jsem to neudělal. Žádné minibomby, plynové kapsle, mikropilky, prstové vrtačky, karetní skrýše, telefonní klíče. Nic. Dokonce ani mikrošperhák, který jsem měl stále přilepený na nehtu u nohy. Nebo…
Zaskřípal jsem zuby a rozhlédl se kolem. Ostatní hýřilové do sebe s přesvědčivým odhodláním obraceli daně zproštěnou pálenku a na mě se nedívali. Z kapsy jsem vytáhl náprsní tašku a dotkl se švů na jejím povrchu. A ucítil něco tvrdého. Paměť, mrška jedna dvojsečná, prozrazující i zatemňující. Mé podvědomí bylo proti mně. To jen vědomí bylo celé žhavé do přistání na Cliaandu bez jakýchkoli ilegálních pomůcek. Náležitým způsobem jsem tašku zmáčkl a do dlaně mi spadl maličký, ale neuvěřitelně pevný paklíč. Mistrovské dílo. Pokochal jsem se jím, když jsem zdvihal sklenku. A řekl mu sbohem. Cestou zpátky do kajuty jsem ho vhodil do koše. Poletí s lodí dál, zatímco já přistanu na této obzvláště nehostinné planetě.
Všechna hlášení a pohovory prozrazovaly, že Cliaand má nejvíce paranoidní celníky ve známém vesmíru. Propašovat tam nějaký kontraband bylo zkrátka nemožné. Proto jsem to ani nezkoušel. Prostě jsem byl tím, kým jsem se jevil: obchodním zástupcem firmy Fazzoletto-Mouchoir Ltd., obchod se zbraněmi. Firma existovala a já byl její obchodní zástupce a žádné vyšetřování to nemohlo vyvrátit. Ať to zkusí.
Zkusili. Přistání na Cliaandu se podobalo příchodu do vězení. Já a hrstka dalších vylodivších se jsme po lodním můstku docupitali do šedivé místnosti se zlověstnou atmosférou. Krčili jsme se k sobě, mezitím co poblíž přinesli a složili naše zavazadla. Až do chvíle, kdy se vytáhl můstek a Kannettava odletěla, se nic nedělo. Potom nás začali vyvolávat.
Nebyl jsem první, a tak jsem uvítal příležitost prohlednout si místní lidské odrůdy. Byli k nám svrchovaně neteční, dupali kolem nás v holínkách ke kolenům, pohrávali si s puškami a bradu drželi k nebesům. Jejich uniformy měly všechny stejnou barvu, barvu, kterou si člověk na první pohled mohl splést s velice nevojenskou barvou karmínu, nachově rudou. Velmi rychle jsem si uvědomil, že to byla barva krve, napůl tepenně modrá, napůl žilně růžová. Bylo to dosti nechutné a člověka chtě nechtě přitahovala. K tomu ho nenechávala příliš na pochybách o povaze jejích nositelů.
Všichni strážci byli poměrně velké postavy a měli často vystouplé čelisti a malá prasečí očka. Jejich přilby se zdály být z vláknooceli, s neblahým, černým hledím a průhlednou, sklapovací obličejovou částí. Všichni měli gausspušky, víceúčelové a obzvláště smrtonosné věcičky. Velkokapacitní baterie představovaly opravdu impozantní elektrický potenciál. Při stisknutí kohoutku se v hlavni vytvořilo silné magnetické pole, které střelu zrychlilo na úsťovou rychlost rovnající se rychlosti patrony výbušné zbraně. Gausspuška měla navíc vynikající palebnou rychlost, byla bezhlučná a dalo se z ní střílet čímkoli, injekcí s jedem počínaje a výbušnými náboji konče. Sbor o téhle zbrani věděl, ale nikdy jsme žádnou neviděli. Předsevzal jsem si, že tento stav musím co nejrychleji napravit.
„Pas Ratunkowy,“ zakřičel kdosi. Probral jsem se a vzpomněl si, že je to mé krycí jméno. Rozpačitě jsem zamával a jeden ze strážců dupl a přidusal ke mně. Myslím, že měl okované podpatky ke zvýšení militaristického efektu. Takové hezké botičky, už abych je měl. Cliaand se mi začínal líbit.
Jste Pas Ratunkowy?“
„Ano, pane, k vašim službám,“ odpověděl jsem jeho mateřštinou, a pečlivě se vyvaroval cizího přízvuku.
„Vezměte si zavazadla a pojďte za mnou.“
Otočil se na obrtlíku a já byl natolik nerozvážný, že jsem za ním zavolal.
„Ale pane, moje zavazadla jsou příliš těžká, aby se dala vzít najednou.“
Tentokrát mě probodl ledovým, zničujícím pohledem a sugestivně stiskl svoji gaussovku. „Vozík,“ zavrčel nakonec a bodl prstem do vzdálenějšího konce vězeňského nádvoří. Pokorně jsem se vydal pro vozík. Byl to nepříliš snaživý typ motorizovaného plošinového vozíku na malých kolečkách. Rychle jsem na něj naložil svá zavazadla a rozhlédl se po svém průvodci. Stál u nyní už otevřených dveří a prst měl ještě blíže u kohoutku než prve. Elektrický motor s kvílením nasadil maximální rychlost a já poklusem vyrazil za vozíkem ke dveřím.
Celní prohlídka začala.
Jak se to lehce řekne. Jedna z těch prostých vět jako: „Pustil jsem atomovou bombu a ona vybuchla.“ Byla to ta

nejpodrobnější a nejdůkladnější prohlídka, jakou jsem kdy prodělal. Byl jsem neobyčejně šťasten, že jsem ten paklíč našel první.
Ve sterilně bílém pokoji s hladkými stěnami čekalo deset | mužů. Šest se chopilo mých zavazadel a čtyři mě. První, co udělali, bylo, že mě svlékli úplně do naha a strčili do rentgenového prosvětlovače. Zvětšovacího. Vzápětí nato se začali dohadovat nad zvětšeným snímkem mých plomb. Došli ke vzájemnému usnesení, že jedna z nich je nepřiměřeně velká a má poněkud zvláštní tvar. Kde se vzalo, tu se vzalo hrozivě vyhlížející zubařské nářadíčko a plomba byla v mžiku venku. Zatímco mi zub přeplombovávali sklovinou - to jim musím nechat - původní výplň byla dána pod spektroskop. Když se její kovový obsah ukázal být regulérní zubní plombou, nezdáli se být ani smutní ani veselí. Prohlídka pokračovala.
Mezitím co zkoumali celého mého křehkého růžového člověka, jeden z inkvizitorů vytáhl svazek papírů. Většinou šlo o psigramy poslané po obdržení mých vyloďovacích papírů. Konzultovali Fazzoletto-Mouchoir, mé chlebodárce, a znali všechny podrobnosti týkající se mé práce. Díkybohu legitimní. Odpověděl jsem správně na všechny otázky, toliko dvakrát je prokládaje pazvuky, to když byl objektem tělesné prohlídky nějaký citlivý bod. Zdálo se, že všechno jde dobře; přinejmenším zavřeli složky a odložili je stranou.
Po dobu, kdy se tohle dělo, jsem tu a tam letmo sledoval úděl mých zavazadel. Trpěla více než já. Každé otevřeli a vyprázdnili, obsah rozložili po bílých stolech a dotyčná taška byla následně metodicky rozčtvrcena na kousky. Malinké kousky. Švy vypárali, zapínání odpárali, držadlo rozpárali. Výsledný rum vložili do plastikových pytlů, oštítkovali a uschovali. Bezpochyby k pozdější a pečlivější prohlídce. Můj oděv byl prohlídnut jen zběžně a odsunut stranou. Brzy jsem zjistil proč. Neuvidím ho dříve, než opustím planetu.
„Dostanete běžný cliaandský oděv," oznámil mi jeden z inkvizitorů. „Je radost ho nosit." Velmi jsem o tom pochyboval, ale zůstal jsem zticha.
„Je to náboženský symbol?" zeptal se jiný, který držel mezi špičkami prstů Angelininu fotku.
„To je fotografie mé ženy."
„Dovoleny jsou pouze náboženské symboly."
‚Je to úplný anděl."
Nad tím nějakou dobu dumali a potom fotografii zdráhavě 'povolili'. To neznamená, že bych směl nosit něco tak hrozivě nebezpečného jako originál. Ten odnesli a vrátili mi fotokopii. Angelina se na ní mračila anebo to byla jen moje představivost.
„Všechny vaše osobní věci, průkaz totožnosti a tak dále vám budou vráceny při odjezdu," bylo mi chladně oznámeno. „Během pobytu na Cliaandu budete nosit místní oděv a dodržovat místní zvyklosti. Vaše osobní věci jsou zde." Ukázali na dvě velmi obyčejná a ošklivá zavazadla. „Tady je váš identifikační průkaz." Chňapl jsem po něm, celý šťastný, že už 'jsem'. Stále jsem byl nahý a začínalo mi být zima.
„Co je v tomto zamknutém kufříku?" zvolal jeden inspektor výhružně, jako když lovecký pes ohlásí stopu. Všichni přestali pracovat a přistoupili k inkriminovanému kufříku. Jejich obličeje říkaly, že bez ohledu na to jaká, má odpověď bude přiznáním zločinu, po kterém bude následovat trest smrti. Poslušně jsem se přihrbil a zakoulel očima.
„Pánové, neudělal jsem nic špatného…" zaúpěl jsem.
„Co je to?"
„Vojenské zbraně…"
Ozvaly se tlumené výkřiky a jeden z nich se začal rozhlížet, jako kdyby hledal zbraň, aby mě na místě popravil. Koktal jsem dál.
„Ale pánové, chápejte přece. Na vaši pohostinnou planetu jsem přišel právě kvůli nim. Moje firma, Fazzoletto-Mouchoir Ltd., je zavedeným a velice uznávaným výrobcem v oboru vojenské elektroniky. Toto je vzorkovnice. Některé vzorky jsou velmi křehké. Mohu je předvést pouze v přítomnosti vojenského specialisty."
„Já jsem armádní specialista," řekl jeden z nich a vystoupil dopředu. Všiml jsem si ho už dříve kvůli pleši a škaredé jizvě táhnoucí se mu nad okem. Vypadalo to, že pořád mrká. „Těší mě, pane. Pas Ratunkowy." Mé jméno na něj neudělalo takový dojem, aby mi sdělil své. „Když mi laskavě vrátíte klíčenku, otevřu kufřík a ukážu vám jeho obsah."
Byla přistavena kamera, aby celou operaci natočila, a teprve potom mi dovolili pokračovat. Odemkl jsem kufřík a vyklopil panel. Vojenský specialista zlobným pohledem přelétl různé komponenty uložené v sametových prohlubních. Ujal jsem se výkladu.
„Moje firma je původním a výhradním výrobcem řady pamětí pro přibližovací roznětky. Žádná jiná řada není tak kompaktní jako naše, tak přizpůsobivá." Pinzetou jsem vytáhl jednu roznětku z lůžka. Nebyla větší než špendlíková hlavička. „Tato je nejmenší, určená pro tak malé druhy zbraní, jako jsou pistole. Výstřel aktivuje roznětku, která, když se dostane do blízkosti cíle předem určené velikosti, přivede k výbuchu nálož v projektilu. Tato roznětka je zase 'nejchytřejší', určená pro těžké zbraně a rakety." Když jsem zdvihl destičku s Mem-IV a začal vysvětlovat jeho jednotlivé výhody, všichni se lačně naklonili dopředu.
„Konstrukce v pevné fázi, odolává obrovskému tlaku tisíců gé i velkým otřesům. Lze ji předvolit, aby detonovala pouze po přiblížení k určitému cíli, nebo ji lze kdykoli, až do okamžiku výstřelu, naprogramovat elektronicky na dálku. Obsahuje rozlišovací obvod, který zabraňuje výbuchu v blízkosti spojeneckého zařízení. Je to opravdu jedinečný výrobek."
Opatrně jsem ho vložil zpátky na místo a sklapl víko kufříku. Řadami mých diváků projela vlna slastného povzdechnutí. Tohle bylo to, co se jim zamlouvalo. Vojenský specialista se chopil mého kufříku.
„Dostanete ho zpátky až při samotné demonstraci."
Prohlídka zdráhavě spěla ke konci. Roznětky byly jejím vyvrcholením a nic dalšího už se jim nemohlo rovnat. Ještě se chvíli bavili vymačkáváním pasty a vyléváním flakónů z mé toaletní soupravy, ale jejich srdce už v tom nebylo. Nkonec

je to přestalo bavit, všechny mé věci odveleli někam pryč a předhodili mi mou novou garderóbu.
„Čtyři a půl minuty na oblečení," oznámil odcházející inspektor. „Přineste kabely."
Mé svršky by za prudce elegantní mohl považovat málokdo. Spodní prádlo i zbytek bylo bezvýrazně, monotónně šedé, vyrobené z látky, která na omak připomínala rozcupovaný tovární odpad smíchaný se smirkem. Povzdechl jsem si a oblékl se. Vrchní oděv se skládal z něčeho podobného kombinéze, ve které jsem vypadal jako přerostlá vosa s širokými žlutočernými pruhy. Hm, když tohle nosí elegantní Cliaanďané, tak to budu nosit i já. Ne že bych měl moc na výběr.
Sebral jsem obě tašky, jejich ostré rukojeti se mi okamžitě zařízly do dlaní, a vyšel jedinými dveřmi, které byly otevřené.
„Vůz," zpravil mě za dveřmi strážný, ukazuje na automtizovanou bublinu stojící opodál. Nacházeli jsme se nyní v rozlehlé místnosti vymalované známou vězeňskou šedí. Přistoupil jsem k vozidlu a dvířka se otevřela.
„Velmi rád pojedu vozem," přikývl jsem s úsměvem. „Ale kam…"
„Vůz ví. Nasedněte."
Nejduchaplnější společník v galaxii to věru nebyl. Vhodil jsem tašky do auta a posadil se. Dvířka se se syčením zavřela a panel robořidiče se rozsvítil záplavou světélek. Vyrazili jsme vpřed a před námi se rozevřel těžký portál. Za ním další, a další, každý tak silný, že by dokonale uzavřel bankovní trezor. Když se rozevřel poslední, vyjeli jsme pod širé nebe. Trhl jsem sebou pod náporem slunečního světla a se zájmem si prohlížel kolem ubíhající krajinu.

Cliaand, pokud bych měl brát toto město za vzor, byl modernizovaný, mechanizovaný a živý svět. Silnice byly plné osobních i nákladních aut, všechna, jak se zdálo, řízená robotem, neboť se pohybovala v pravidelných odstupech a vysokou rychlostí. Po obou stranách i nad námi byly chodníky, obchody, značky, zástupy lidí, uniformy. Uniformy! Toto jediné slovo není schopno vyjádřit tu omedajlovanou, pestrobarevnou nádheru, která mne obklopovala. Všichni měli na sobě nějakou uniformu. Jen barvy byly různé. Označovaly, tím jsem si jist, různá pracovní a hodnostní zařazení. Žlutočerně pruhovaná ani jedna. Další handicap na mé cestě, který jsem odbyl pokrčením ramen. Proč by tonoucímu mělo záležet na tom, jestli mu na hlavu někdo vyleje šálek vody. Tahle mise postrádala kladné stránky.
Auto vystřelilo do dopravního ruchu, vnořilo se do dalšího tunelu a vyplulo před ozdobně vymalovaným vchodem. Nad ním velkými zlatými písmeny stálo Zlato-Zlato. Příjemná změna. Oprýmkovaný, vyšperkovaný a elegantní portýr se vrhl vpřed, aby mi otevřel, potom, když spatřil můj úbor, se zarazil a ohrnul rty. Pustil kliku a odkráčel pryč. Jeho místo zaujalo individuum v šedé uniformě s kulatým krkem. Na obou ramenou mělo stříbrný odznak zobrazující zkříženou dýku a válečnou sekyru. Místo knoflíků mělo malé stříbrné lebky. Nějak mi to nepřipadalo legrační.
„Já jsem Pacov," zamumlala ta depresivní postava. „Vaše tělesná stráž."
„Těší mě, pane, velice mě těší."
Vyškrábal jsem se z auta, nutno dodat, že s taškami v rukou dost neohrabaně, a následoval neochvějná záda mého hlídacího psa, jak se ukázalo, do hotelové recepce. Můj průkaz totožnosti byl přijat s maximální nezdvořilostí, byl mi přidělen pokoj, který mi hotelový sluha s nechutí ukázal, a potom už tradá do města. Můj status teoreticky respektovaného obchodního zástupce z jiné planety mě dostal dovnitř systému, což ovšem neznamenalo, že se mi to muselo zamlouvat. Mé vosí zbarvení mě ocejchovalo za vetřelce a jako takového mě hodlali vést.
Ubytování bylo přepychové, postel měkká, štěnice hojné. Zvukové i optické, zdálo se, že jsou v každé instalaci, všude. Všechny nepatřičné knoflíky na nábytku byly mikrofony. Ukázalo se, že žárovky mají maličké korálkovité oči, které mě sledovaly na každém kroku. Když jsem se šel do koupelny oholit, dívalo se na mě přes slabě osvětlené zrcadlo optické oko. Jiné optické čidlo bylo na konci mého zubního kartáčku - bezpochyby chtělo vyslídit, jaká tajemství skrývají stoličky. Všechno velmi účelné.
To si mysleli. Chtělo se mi smát, a taky jsem to udělal, načež jsem to zakamufloval odfrknutím, aby to v mé rozvážné gorile nevyvolalo nějaké podezření. Batolil se za mnou, kamkoli jsem se v mém prostorném apartmá pohnul. Až půjdu spát, tak si určitě lehne k nohám postele.
Sranda byla, že to všechno bylo k ničemu. Lásce jsou zámky k smíchu - a stejně tak Jimovi diGrizovi, který ví o odposlouchávání hroznou spoustu věcí, prominete-li mi moji zdánlivou neskromnost. Jednalo se zde o případ plýtvání ve velkém. Proto tolik štěnic. Co s takovou spoustou , informací? V monitorovací situaci jako byla tahle, s nadpočetnou lidskou obsluhou k monitorování, nahrávání a analyzování materiálu, by byl počítačový systém naprosto zbytečný. Existuje hranice co se týče počtu lidí, který lze na tuto práci přidělit, protože počet hlídačů hlídajících hlídače geometrickou řadou rychle naroste do bodu, kdy nikdo nedělá nic jiného. Byl jsem si jistý, že ze mě nespouštěl bdělé oči početný štáb lidí, cizinců tu nebylo tolik, aby si takový luxus nemohli dovolit. Napíchnuté bude nejen celé apartmá, ale i prostory, ve kterých se budu obvykle pohybovat, dopravní prostředky a tak dále.
Celé město napíchnout nemohli, ani k tomu nebyl důvod. Nezbývalo než hrát nějakou dobu pokornou roli, dokud se nenajde příležitost se z napíchnuté oblasti vytratit. A vymyslet plán, který by umožnil mé úplné zmizení, jakmile se jednou ztratím z očí. Budu mít na to jen jeden pokus; ať už vyrukuju s čímkoli, bude to muset fungovat hned napoprvé, jinak je ze mě dočista mrtvá malá myška.
Pacov byl stále se mnou, sledoval každý můj pohyb. Díval se, jak se večer ukládám ke spánku, a jeho malá, zatvrzelá, podezřívavá očka byla první věc, kterou jsem ráno spatřil. Což bylo přesně to, co jsem potřeboval. Pacov bude první na řadě, ale než k tomu dojde, pouhá jeho přítomnost bude zárukou oslabené ostražitosti mých hlídačů. Jen ať si odpočinou. Já napohled odpočíval také - ale chyba lávky. Všímal jsem si ve městě všech detailů, které jsem viděl, a hledal krysí doupě.
Třetího dne jsem ho našel. Byla to jedna z mnoha možností, které se mi nabízely, a záhy se ukázala tou nejlepší. Přizpůsobil jsem své plány a před spaním se zašklebil do tmy. Jsem si jistý, že můj úsměv zaznamenaly infračervené kamery, ale co se dá vyčíst z jednoho úsměvu?
Čtvrtý den začal stejně jako ostatní, snídaní podávanou do pokoje.

„Božínku, dnes mám takový hlad," řekl jsem nasupenému Pacovovi. „To musí dělat ta atmosféra radosti a aura dobré nálady kolem vaší krásné planety. Doufám, že dostanu bohatší snídani."
A dostal. Ještě jednu. Neměl jsem představu, kdy se znovu dostanu k jídlu, a tak jsem se rozhodl naládovat se, dokud to šlo.
Následoval standardní postup. Z hotelu jsme vyšli ve stanovenou dobu. Roboauto už na nás čekalo, aby nás bez meškání dovezlo na předvolené místo určení, Ministerstvo války, kde jsem den předtím předváděl účinnost roznětek Fazzoletto-Mouchoir. Sestřelili jsme několik cílů a dnes mělo být, za náročnějších podmínek, vyhozeno do vzduchu pár dalších. Byla to vcelku legrace.
Vyjeli jsme na hlavní cestu, vydali se po ní a zakrátko odbočili na vedlejší cestu vedoucí k ministerstvu. Provoz byl slabý - jako vždy - v dohledu žádní chodci. Skvělé. Míjeli jsme jednu ulici za druhou a já začal pociťovat známý tlak v hrudi ze vzrůstajícího napětí. Všechno nebo nic, jdeme na to, Kluzkej Jime…
„Hep-číí," kýchl jsem s přiměřenou hodnověrností a sáhl po kapesníku. Pacov na mé vrhl podezíravý pohled. Pacov byl stále podezíravý.
„Prach v nose, znáte to," prohodil jsem. „Není tamhleto náš dobrý generál Trogbar?" ukázal jsem volnou rukou.
Pacov byl dobře vyškolený. Oči mu kmitly na stranu a vteřinu nato se vrátily zpátky ke mně. Ta vteřina byla všechno, co jsem potřeboval. Komínek malých mincí zavázaný v kapesníku byla jediná zbraň, kterou se mi pod bdělým zrakem státní správy podařilo získat. Sesbíral jsem je, jednu po druhé, v noci pod prostěradlo. Má ruka udeřila ve chvíli, kdy jeho oči kmitly stranou, a tvrdý komínek skončil po krátkém oblouku na Pacovově skráni. Slabě hekl a svalil se k zemi.
Ještě nedopadl, když jsem se naklonil k řídícímu pultu a úderem vymáčkl nouzový spínač. Motor zhasl, brzdy se zablokovaly, auto se s kvílením zastavilo, dveře se rozletěly. Ani ne tucet kroků od zvoleného místa. Trefa. Vyskočil jsem z auta a dal se do běhu.
Když jsem srazil svého nohsleda a vymáčkl záchrannou brzdu, musely se na panelu v centrále rozblikat snad všechny alarmy - v autě bylo maličkých zvídavých oček jak našito. Armáda nepřítele se dala do pohybu ve stejném okamžiku jako já. Měl jsem jen několik vteřin - možná minutu - svobody, než mě obklíčí a dopadnou.
Bude to stačit?
Běžel jsem, hlavu skloněnou, jak nejrychleji jsem dovedl do úzké zásobovací uličky, která zezadu protínala řadu budov a ústila do jiné ulice. Byli tam roboti a nakládali smetí do popelnic. Mě, kolemběžícího člověka, si nevšímali, protože to byla jen obyčejná eMka naprogramovaná právě na tu jedinou činnost.
S jejich šéfem to už bylo horší. Byl to člověk a v ruce držel elektronický bič, kterým roboty poháněl. Bič zapráskal, obtočil se kolem mě a do boku mi vjel elektrický proud.

## KAPITOLA 5.

Bylo to, mírně řečeno, divné, ale já ho skoro necítil. Napětí nebylo vysoké, protože proud měl roboty pohánět, ne jim uvařit mozkové obvody. Chňapl jsem po biči hned, jak dopadl, a prudce s ním škubl.
Toto vše bylo, samozřejmě, součástí plánu. Náhončího robotů s jeho pracovní četou jsem na tomto místě vídával každý den, když jsme jeli kolem; Cliaand si libuje ve stereotypech. Náhončího, individuum s tlustou šíjí a brutálními rysy, jsem otipoval na člověka, který se bude snažit zastavit utíkajícího cizince - a udělal přesně to, v co jsem doufal.
Když jsem škubl bičem, ztratil rovnováhu a s hubou rozevřenou se zapotácel směrem ke mně. Rozmáchl jsem a dal mu pěstí do té jeho rozevřené tlamy. Sedla.
Zatřepal hlavou, něco zabrumlal a s rukama před sebou se na mě vrhl, aby mě rozmačkal a roztrhal.

Tohle už součástí plánu nebylo. Podle plánu měl hned padnout a já co nejrychleji dokonat zbytek akce předtím, než dorazí kavalerie. Jak jsem měl tušit, že má nejen IQ houpacího koně, ale i jeho výdrž? Ustoupil jsem stranou, jeho prsty se zabodly do prázdna, a začal se potit. Čas běžel a já ho neměl nazbyt. Musel jsem toho drobečka co nejrychleji omráčit. Taky že jo. Elegantní to nebylo, ale vyšlo to. Podrazil jsem mu nohy a skočil mu na záda, abych jeho pád urychlil. Chytil jsem ho za hlavu a bacil s ní o chodník. Musel jsem to udělat ještě dvakrát a pořádně - už jsem se bál, že to chodník nevydrží - teprve potom zachrochtal a uvolnil se.
V dálce zahoukaly první sirény. Potu přibývalo. Roboti, lhostejní k lidskému chodu věcí kolem nich, dál vysypávali popelnice.
Náhončí měl na sobě uniformu hnilobně zelené barvy, nesporně symbolické pro jeho řemeslo. Bylo na ní jediné zdrhovadlo, které jsem rozepnul a začal ji složitě stahovat z jeho neforemné a tuhé postavy. Sirény se blížily. Nakonec jsem musel přestat a servat z něj boty, abych mu mohl sundat kalhoty, hlučná to operace, která celé záležitosti nepřidala na kráse.
Ze zásobovací uličky se ozvalo hlasité vytí sirén následované nepříjemným kvílením brzd.
V tom, co by se velmi snadno dalo nazvat zoufalý spěch, jsem přes svůj vosí háv přetáhl uniformu a zatáhl zip. Blížily se ke mně hlasité údery běžících bot. Popadl jsem bič a přetáhl nejbližšího robota přímo přes kuličková ložiska.
„Nacpi toho člověka do popelnice!" přikázal jsem mu a odstoupil, aby mohl svého bývalého pána naložit.
Jeho nohy právě mizely v popelnici, když se z uličky vyřítil první z červeně uniformovaných vojáků.

„Cizinec!" vyhrkl jsem a zalomcoval bičem směrem k opačnému konci úzké ulice. „Běžel tamtudy. Rychle. Nestačil jsem ho zastavit."
Vojáci odběhli. Rychle, což bylo dobře, protože si nevšimli páru čerstvě stažených bot ležících nestydatě uprostřed

cesty. Vhodil jsem je do popelnice za jejich majitelem a zapráskal bičem po mé šestičlenné smečce robotů.
„Jdeme… na další stanoviště," rozkázal jsem v naději, že jsou naprogramovaní na pravidelnou trasu - a byli. První se pohnul nákladní robot, ostatní se seřadili za ním. Já šel vzadu, bič v pohotovostní poloze. Mé malé procesí se vmísilo do policajty obklíčené a vojáky vrchovatě přecpané ulice. Kolem nás se proplétala obrněná vozidla a řidiči nadávali. Má věrná robotí parta mířila kolmo přes ulici, napříč vším tím zmatkem, a já se ztuhlým úsměvem na rtech ťapal za nimi. Bál jsem se, že když se pokusím změnit rozkaz, moje mechanická brigáda zahájí přímo tam na ulici okupační stávku. Prošli jsme za odstaveným autem, ze kterého právě pomáhali ven mému starému příteli Pacovovi. Otočil jsem se zády k němu a snažil se nevnímat mrazení v zátylku. Jestli mě pozná…
První robot zabočil do dalšího zásobovacího průchodu. Plahočil jsem se za nimi a za nějakou dobu, která mi přišla jako dvoudenní túra, jsem také doplul do tohoto relativně bezpečného přístaviště. Bylo celkem chladno, ale já se silně potil: opřel jsem se o zeď, abych se vzpamatoval, zatímco mí roboti se jali vysypávat popelnice. Na ulici, ze které jsem docela nedávno vyšel, přibývala další auta a nad hlavou hřměla letadla. Pane jo, musel jsem jim hodně chybět.
Co dál? Dobrá otázka. Když se nenajde žádná stopa po uprchlém cizinci, bude otázkou okamžiku, až si někdo vzpomene na jediného svědka jeho útěku. Potom si budou chtít s brigadýrem robotů promluvit znova. Až tenhle okamžik nastane, budu muset být jinde - jenže kde? Má aktiva byla velmi omezená: hrstka robotů-popelářů, nyní pilně zabraných do práce, dvě uniformy - jednu na druhé -, z nichž každá ze mě dělala terč, plus elektronický bič. Dobrý toliko na šlehání robotů; slabý proud, který vyráběl, uzavíral relé, které rušilo předchozí příkaz nebo činnost. Co dělat?
Za mnou se ozvalo skřípání. Uskočil jsem stranou a rezavé železné dveře vyjely nahoru. Ukázala se v nich hlava nějakého tlusťocha v bílé čepici.
„Mám tady pro tebe další soudek, Slobodane," řekl, načež si mě podezíravě prohlédl. „Ty nejsi Slobodan."
„Máte pravdu. Slobodan je někdo jiný. A je někde jinde. V nemocnici. Vyndávají mu kýlu. Dávají mu novou."
Že by výzva osudu? Mluvil jsem rychle a přemýšlel ještě rychleji. Na ulici, kterou jsem před nedávném přešel, bylo pořád hodně ruchu, ale do zásobovacího průchodu se zatím nikdo nepodíval. Práskl jsem bičem přes převodovku nejbližšího robota a povolal ho k sobě.
Jdi za tím mužem," řekl jsem a ukázal bičem směr. Bílá čepice vklouzla zpátky do dveří, robot za ní, já za robotem.
A do kychyně. Velké, zřejmě kuchyně nějaké restaurace. Nikdo další tam nebyl.
„Kdy otvíráte?" zeptal jsem se. „V téhle práci mi rychle vytráví."
„Až večer - hej! Řekni tomu robotovi, ať za mnou neleze a padá s tím smetím vocaď."
Kuchař couval podél místnosti a robot poctivě cupital za ním. Byl z nich krásný pár.
„Robote," pravil jsem a prásk bičem. „Nechoď už za tím mužem. Jenom vystrč své neúprosné robotí ručičky a chyť ho za ruce, ať nemůže utéct."

Robotovy reflexy, jsa elektronické, byly rychlejší než kuchařovy. Ocelové prsty se sevřely, kuchař otevřel pusu k protestu - a já mu do ní nacpal jeho čepici. Zuřivě ji přežvykoval a z hloubi hrdla vydával přidušené zvuky. V tom pokračoval po celou dobu, co jsem ho přepestrou kolekcí utěrek přivazoval k židli a současně mu přitahoval roubík. Nikdo další se neobjevil. Štěstěna stála pořád při mně.
„Ven," přikázal jsem robotovi a přetáhl ho po trpělivých kovových zádech. Ostatní zatím pilně pracovali a já sadisticky vyčkával, dokud se všichni netřásli po rozkazech.
„Vraťte se. Tam, odkud jste dnes ráno přišli. Jděte."
Jako dobře vycvičená vojenská jednotka se otočili a vykročili. Díkybohu ne k ulici, kterou jsme právě přešli. Vběhl jsem zpátky do kuchyně a zamkl dveře. Prozatím bezpečí. Dříve či později je mé stopy zavedou k robopopelářům, ale nebudou tušit, kde nebo kdy jsem jejich kolonu opustil. Všechno probíhalo hladce.
Zajatému kuchaři se podařilo převrátit židli a šinul se, židle nežidle, směrem ke dveřím.
„Zlobivý chlapeček," pokáral jsem ho a vzal z police největší sekáček. Okamžitě ztuhl a vytřeštil na mě oči. Odložil jsem sekáček spolu s bičem na dosah a rozhlédl se. Konečně jsem si mohl na chvíli vydechnout a vymyslet nějaký určitější plán. Zatím to byl samý spěch a improvizace. Z dálky se ozvalo zaklepání a pronikavý zvuk zvonku. Povzdechl jsem si a znovu uchopil sekáček. Spěchej a improvizuj bylo heslo dne.
„To je co?" zeptal jsem se kuchaře a na okamžik mu vytáhl čepici z pusy.
„Hlavní vchod. Někdo tam je," zasípal, oči na sekáčku, který jsem mu držel nad hlavou. Nasadil jsem mu znovu roubík a přikradl se k lítačkám na protější straně kuchyně. Pootevřel jsem je jen natolik, abych se škvírou mohl kouknout ven. Tlučení a vyzvánění přicházelo od hlavního vchodu na protější straně. Neobjevil se nikdo další, kdo by šel hlučnému rušiteli otevřít. Uklidnil jsem se, maje za to, že kuchař a já jsme prozatím sami. Teď zjistit, proč ten kravál. Se sekáčkem v poloze 'zamířit' jsem přešel k hlavnímu vchodu, vytáhl zástrčku a otevřel dveře na malou skulinu.
„Co je?" zeptal jsem se, usiluje o tutéž základní mluvnici a vulgárnost, jakou vládl kuchař.
„Oprava ledniček. Hlásili jste poruchu. O jakou závadu jde?"
„Velkou!" Srdce mi překypovalo neočekávanou radostí. „Pojďte dál a vemte si sebou největší kufřík na nářadí, co máte."
Kufřík byl dostatečně velký, tak jsem ho pustil dovnitř, zavřel za ním dveře a plochou stranou sekáčku ho podle praštil zezadu do hlavy. Poslušně se poskládal k zemi. Jeho uniforma byla tmavě zelená, neporovnatelně hezčí než vosí, bílá nebo popelářská, jediné, které jsem měl doposud k dispozici. Rychle jsem ho odstrojil a přivázal k židli vedle kuchaře, aby si mohli mlčky vyjadřovat vzájemnou soustrast. Poprvé jsem měl před svými pronásledovateli náskok. S trochou štěstí uběhne pár hodin, než někdo najde mé zajatce a spojí si je s mým útěkem. Oblékl jsem si zelenou uniformu a připravil si hromadu sendvičů, zvedl kufřík, cvrnkl si na rozloučenou s mými zajatci do kšiltu a vyklouzl hlavním vchodem ven.

Tam stál velký jízdní robot, v ruce mu visel další kufřík s nářadím, a tiše ševelil. Na jeho kovové hrudi bylo logo stejné opravárenské firmy, jaké zdobilo mou vlastní hruď.
„Budeme cestovat pohodlně," řekl jsem. „Vezmi to." Natáhlo se to pro můj kufřík s nářadím. Naštěstí jsem stačil zachránit prsty.
Během mých krátkých projížděk po městě jsem z dálky viděl spousty těchhle jízdních robotů, ale nikdy žádného zblízka. Na zádech měli něco na způsob sedla, kde dřepěl operátor, ale já neměl ani nejmenší potuchy, jak se do něj dostat. Klekala ta věc nebo spouštěla nějaký žebřík nebo co? Po ulici projížděla auta a jiní roboti a slušnou rychlostí se ke mně blížila četa vojáků. Zjistil jsem, že se zase potím. „Chci odjet. Hned."
Nic se nedělo. Kromě toho, že vojáci byli mnohem blíž. Robot stál nehybně jako socha. Nedalo se nic dělat. Sice jsem nevěděl, provedu-li to ortodoxním způsobem, ale něco jsem udělat musel, a tak jsem strčil jednu nohu do zásuvky na robotově boku, chytil se krytky parkovacího světla blízko robotovy lopatky a vysoukal se nahoru. Skryté motory se rozšuměly hlasitěji, jelikož musely přesouvat rovnováhu, aby vyrovnaly nadbytečné břemeno. Vklouzl jsem do sedla právě ve chvíli, kdy okolo proklusala četa vojáků. Úplně mě ignorovali.
Sedlo bylo pohodlné. Měl jsem dobrý výhled, hlavu dobré tři metry nad zemí, a neměl zdání co dál. Vyklidit prostor by určitě nebyl špatný začátek. Temeno robotovy hlavy tvořil kompaktní ovládací panel. Zmáčkl jsem tlačítko označené CHŮZE. Ucítil jsem vibrace rozbíhajících se motorů a monstrum začalo místo chůze pochodovat na místě. Dobrý začátek. Rychlá prohlídka objevila tlačítko označené VPŘED. Stroj se zakymácel a přešel do lehkého klusu. Zakrátko jsem nechal za sebou policii i všechen vzruch.
Potřeboval jsem plán. Můj mechanický oř mě unášel městem a já hodnotil situaci. Jeden proti světu. Velmi poetické a možná i znepokojivé, až na to, že já už v téhle situaci byl, kdežto oni ne. Všechna ta bezpečnostní opatření znamenala, že cizinců bylo na Cliaandu pomálu a nacházeli se neustále pod přísným dohledem. Možná ještě nikdy nikoho neztratili z očí a já jim teď zcela jistě způsobil značné mrzutosti. Budou padat hlavy. Proč ne. Pokud jedna z nich nebude moje.
Svým způsobem jsem byl ve výhodě. Kromě mé falešné identity o mně nic nevěděli. Jestli se mi podaří ztratit se v propasti jejich ponuré kultury, nikdy mě nenajdou. Po dobu, co se budu ukrývat. Zásadní akce přijde později. Prozatím se musím držet drahocenné anonymity a připravit plán.
Přede mnou byl jeden z výjezdů z města a neobvykle velký počet uniformovaných osob, které prověřovaly a prohledávaly každého, kdo se jen pokusil projet. Stisknutí tlačítka s nápisem VLEVO nasměrovalo mého oře do další ulice, mimo hrozící nebezpečí. Až budu chtít opustit město, udělám to. Ten čas ale ještě nenastal.
Než minulo poledne, měl jsem v hlavě plán města a otlačený zadek. Robot šel pomalu, zřejmě se potřeboval z nějaké zásuvky nažrat. Já zase potřeboval sendviče v krabici na nářadí. Oba jsme potřebovali odpočinek. Taky bylo pravděpodobné, že už našli mé kuchyňské zajatce a vyhlásili nový poplach. Prázdnějšími bočními ulicemi jsem zamířil do průmyslové čtvrti, které jsem si povšiml dříve, a hledal místo, kam bych se ukryl. Předtím jsem si povšiml několika továren a skladišť výrazně zpustlého charakteru, které by dobře posloužily mým záměrům.
Jedno takové skladiště se našlo. Pavučiny na oknech a rezavé panty na hlavních dveřích. Nikdo v dohledu a zámek, který bych otevřel potmě nehtem. Dveře se s vrzáním otevřely, nikdo nikde. Vklouzl jsem dovnitř. Skladiště bylo opuštěné, zaprášené a většinou prázdné. V jednom rohu odpočíval nějaký obrovský pravěký stroj, stejně monotónní a záhadný jako ztracená lesní modla s oběťmi kartónových krabic u nohou. Dokonalé. Poobědval jsem, natáhl se, prošel budovu, našel vnitřní místnost bez oken, vzal z krabice na nářadí baterku a tužku a jeden obětovaný kartón. Čas na další krok.
S tužkou v ruce, zíraje ve světle baterky na nakreslený čtverec před sebou, jsem nahlas začal odříkávat.
„Teď poslouchej. Za okamžik se ti vrátí paměť. Odpočítávání začne od deseti. Budu čím dál malátnější, a když dojdu k nule, budu spát. Paměť je zaheslovaná na slovo… Xanadu!"
„Deset," řekl jsem a cítil se skvěle. Při „Devět" jsem zívl. Když jsem se dostal k pěti, víčka mi padala, a jestli jsem se vůbec dostal k nule, si už nepamatuju.

## KAPITOLA 6.

Probudil jsem se a zjistil, že mám ztuhlé prsty, ochromenou ruku a bolavé oči. Vedle sebe jsem měl velký čtverec lepenky s kompletním zapojovacím schématem. Podvědomí je bezva místečko, kam ulejt věci, co jsou vědomí neznámé. Nejenže jsem měl diagram, ale najednou jsem si uvědomil, že vím, jak ho použít. Plán byl oslnivě prostý a já okamžitě začal žárlit na toho, kdo ho vymyslel. Vyžadoval trochu času, spoustu elektronické instalace a zařízení. Což všechno budu muset ukrást. Povzdechl jsem si a protáhl ochromené svalstvo. Měl jsem za sebou těžký den a můj spánek během hypnotického tranzu vlastně vůbec žádným spánkem nebyl. Zítra mě čeká další den, tempo stíhání do té doby trochu povolí.
Zítřek ani další dny mi kromě práce nic nepřinesly. Byl jsem ocelová krysa v podpalubí, která musela nadělat spoustu děr. Město kolem mě žilo dál svými starostmi a já věděl, že pátrání po mně pokračuje, ačkoli se nikdy nepřiblížilo k mému útulnému pelíšku. Letoval jsem, zapojoval a téměř rutinním způsobem kradl jídlo a další věci nezbytné k životu. Zdálo se, že hladina zločinnosti je na Cliaandu velmi nízká, protože mi připadalo, že tam neexistovala skoro žádná ochranná opatření vůči takovému druhu krádeží, jakému jsem se oddával. Buď celou zločineckou vrstvu vyvraždili nebo teď byla u moci, což bylo velmi pravděpodobné. Mé osamění mělo brzy skončit, stejně jako pasivní úloha a špionážní povinnosti, které jsem zde měl vykonat.
Odjet z města bylo mnohem snazší, než jsem předpokládal. Obratným lelkováním v prostoru kontrolního stanoviště jsem zjistil, že operaci řídili vojáci, takže probíhala velmi prostoduchým a vojenským způsobem. Trocha salutování a

velení, prohlídka dokumentů, razítkování, zběžná prohlídka a tradá. Doufal jsem, že se mnou to proběhne stejně snadno. Abych celé operaci dodal vojenský charakter, ukradl jsem za soumraku vojenský náklaďák, a to tak, že jsem svého robota postavil doprostřed cesty. Nákladní auto trhaně zastavilo, řidič vystrčil hlavu z okna a začal plynně nadávat. Většinu slov jsem neznal a založil jsem si je pod kolonku 'na někdy'. Zdálo se, že je sám, což bylo požehnáním.
„Nápodobně," řekl jsem. „Takhle se s civilisty nemluví. Tohle je stav nouze."
„Jaký nouze?" Podezíravě.
„Týhle." Radostně.
Jehla našla domeček v jeho krku. Svalil se. Podnikl jsem totiž nájezd i na sklad chemikálií. Odstrčil jsem ho stranou, nasadil si jeho čepici, poslal robota na korbu a vrátil se do skladiště pro věci. Pěkně jsem je uložil za basy sušeného jídla, stohy průklepových tiskopisů, plechovky leštidla na boty a další nezbytné vojenské vybavení uvnitř náklaďáku. Oblékl jsem si vojákovu červenou uniformu, ten zase spokojené klímal v mé zelené, a rozloučil se s robotem, mým jediným přítelem na této nehostinné planete. Neodpověděl mi, ale já se neurazil a odjel.
Mé papíry a průkaz totožnosti byly přijaty s vojenskou mlčenlivostí, ověřeny, schváleny a byl jsem volný. Vesele jsem uháněl do noci vstříc fázi číslo dvě mého plánu. Fyzicky to obnášelo hodně spěchu, krádeží různých vozidel ke zmatení stopy a dlouhou cestu napříč pustinou k jistému orientačnímu bodu. Obrovskému balvanu ležícímu osamoceně v moři písku. Tvarem připomínal hrnec a v cliaandštině se mu říkalo lonac. Což znamenalo hrnec, takže si dokážete představit, jak bohatou tam měli fantazii.
Ukradené auto přikryla maskovací síť. Teprve po sedmi dlouhých dnech pilného snažení jsem byl s výsledkem své práce spokojen. Nepostavil jsem, svýma dvěma rukama a pomocí rypadlového robota, nic menšího než zcela soběstačný podzemní kryt necelých sto metrů vzdálený od Hrnce. Byla to poslední, konečná část příprav na fázi číslo tři. Spustil jsem ji té noci. Můj malý vysílač byl nastavený na domovskou frekvenci a připraven k provozu, anténa nasměrovaná přímo k zenitu. Přesně o půlnoci jsem ho zapnul a vystřelil do vesmíru vysoce směrový signál. Nechal jsem ho běžet přesně třicet sekund a potom vysílač vypnul.
Hotovo. Kostky byly vrženy a další tah už byl na nich. Na nich, tedy na Speciálním sboru, který tuhle fázi zrežíroval. Doufejme. Do zítřejšího večera se nic určitějšího nedozvím. Jestli plán vyšel (o druhé možnosti jsem, zatímco jsem dával vysílačku zpátky do auta, raději ani nepřemýšlel), tak signál obdrželi - a jen oni. Úzkopásmový a velmi směrový. Neodhalitelný. Cliaanďané o něm nemohli nic vědět. Signál, který spustil do pohybu ohromné síly. Velké počítače zapracovaly a gigantické rakety vylétly a zvolený meteorit spolu s hromadou kosmické sutě se dal do pohybu. Daleko ve vesmíru, kam nedosáhly cliaandské detektory. Ale mířil sem, na osamělou skálu zvanou Hrnec. Zbýval mi den a noc čekání.
Vědom si svého postoje k neproduktivnímu čekání, uspořádal jsem pro sebe malou oslavu. Podávalo se dobré jídlo, nebo tak dobré, jak to vojenské příděly dovolovaly, a lepší pití, jelikož to jsem mohl vybíral z mnohem širšího sortimentu. Jídlo s vínem a silnější destiláty poté. Jako závěrečné číslo programu jsem si zapálil cigáro, zapnul kapesní minipřehrávač a pustil si pár sprosťačinek, co jsem nakoupil na vojenské burze. Chudáci vojáci, řeknu vám, ačkoli v mé roli pouštního nomáda mě ten brak celkem zaujal. Spánek rozestřel svůj závoj, po noci přišel den a po něm zase noc. Jakmile se setmělo, vyběhl jsem s dalekohledem ven a pročesal oblohu. Nic. Mělo k tomu dojít až za několik hodin, ale já už byl netrpělivý. Celý plán mi začal najednou připadat absurdní. K tomu jsem se cítil osaměle, uvězněný na cizí planetě světelné roky daleko od civilizace. Mizerná nálada. Lokl jsem si z náprsní placky.
Jestli šlo všechno dobře, tak ke Cliaandu míří po kolizním kurzu kus skály. Až ho obrana objeví, bude ho považovat za další hromadu vesmírné sutě, která zasáhne atmosféru a shoří. Jestli budou ověřovat, což je málo pravděpodobné, že meteor není skutečně nic víc, než čím se jeví, tohle by je mělo uklidnit. Jeho rychlost a teplota bude vylučovat jakýkoli živý náklad. Navíc bude těžké ho sledovat kvůli okolnímu prachu, který bude odrážet radarové signály. Meteor prohoří atmosférou a narazí do pouště takovou silou, že všechno živé bude usmrceno. Dojde-li přece k nějakému vyšetřování, tak jen zběžnému, to důležité se odehraje dříve, než vyšetřovatelé dorazí. Doufejme. Teoreticky to znělo moc hezky, ale v praxi to vypadalo jako totální kravina.
Těsně před půlnocí zablikala a zaplála na jasném nebi nade mnou nová hvězda. Zafuněl jsem a odložil láhev. Přesně na čas, jako osobní loď. Bod byl pořád jasnější a jasnější, potom ještě jasnější. Mířil rovnou na mě. Věděl jsem, že počítače a astronomové spolu dokážou hodně - ale ne tolik. To mi ta věc spadne přímo na hlavu, nebo co?
Ne tak docela. Jak jsem ji sledoval, začala se stáčet mírně do boku a přitom zrychlovala a syčela jako nebeský parostroj. Naskočil jsem do auta a nastartoval, zatímco hořící puma světla zmizela za siluetou Hrnce a hned nato se ozvala exploze, která ozářila noc a Hrnec ohněm. Vyrazil jsem.
Reflektory ozářily zející díru v zemi lemovanou troskami a vznášejícím se mračnem dýmu a prachu. Na jejím dně ležel velikánský vyhlazený balvan a kouřilo se z něj. Nádhera! Zacouval jsem k nejbližší duně a zmáčkl tlačítko na vysílačce. Ozvala se další exploze, nekonečně menší než ta při dopadu, a nad hlavou mi prosvištěly kamenné úlomky. Když jsem se znovu podíval na meteor, viděl jsem, že ho nálože úhledně rozpůlily a že do písku se vsakuje rosolovitá tekutina, která chránila jeho obsah.
Současně jsem zaslechl sílící dunění přibližujících se tryskových letadel. Bleskurychle jsem vypnul reflektory. Nad hlavou mi s řevem přeletěly trojúhelníčky tmy na pozadí hvězd a naklonily se k otočce. V tu chvíli jsem si udělal nový názor na cliaandské podezírací schopnosti a stejně tak pocítil hlubokou úctu k jejich radarovému a počítačovému systému a organizovanosti. Měl jsem méně času, než jsem předpokládal. Skočil jsem do jámy a pokusil se ignorovat žár praskajícího kamene.

Zařízení bylo neporušené, zapečetěné do plochých pouzder. Světlo hvězd bylo dost silné, abych je mohl vytáhnout ven a naskládal do auta. Nade mnou kroužila letadla, navedená do oblasti radarovou triangulací, a hledala přesné místo

dopadu. Ne, že by toho v noci při takové rychlosti mnoho viděli. Pomalejší letadla však už byla určitě na cestě a měla vybavení a reflektory, aby mohla celou oblast pročesat. Ta myšlenka mě ještě více popohnala. Moje představivost už slyšela na horizontu rachocení motorů. S hlasitým hekáním a s posledním pouzdrem v autě jsem počkal, dokud se stíhačky nepřeženou, a rozjel se ke svému bunkru. Jel jsem tak rychle, na kolik mi stačila odvaha, objížděl větší překážky a kodrcal přes menší. Když se letadla obrátila mým směrem, zastavil jsem a slovy „Jsem pidimužík“ si dodával odvahy, než přeletěly. Na další zátah jsem se dostal ke vchodu. Když jsem první pouzdro vhodil do otvoru v zemi, motory jsem uslyšel doopravdy. V dálce se míhaly silné kužely světla - a mířily ke mně. Začínalo to být na můj vkus příliš nahonem. Ládoval jsem jedno pouzdro za druhým a vůbec se nestaral kam nebo jak dopadla. Už jsem chtěl skočit za nimi a poskládat je, když se nade mnou vznesla obrovská křídla a zpoza Hrnce mě zasáhlo agresivní červené světlo a oslepilo mě. Běželo dál a já gejzírem duhy a omračujících kotoučů světla před očima zašmátral po startovacím tlačítku. Auto nastartovalo, a když jsem zařadil rychlost, vyrazilo vpřed. Přepadl jsem přes bočnici a zůstal ležet právě ve chvíli, kdy mě znovu zasáhly reflektory.
Dlouho jsem ležel bez hnutí a koupal se ve světle deroucím se pod má zavřená víčka. Připadalo mi, jako kdybych tam ležel něco mezi dvěma a třemi roky, ale mohl to být jen zlomek vteřiny. Žebřík byl na svém místě, slezl jsem po něm dolů a odřel si přitom holeně o změt' pouzder u jeho nohou. Jako krtek ve tmě jsem je dokopal a dostrkal do vstupní chodby. Za mnou se ozývalo burácení motorů, ke kterému se vzápětí přidala palba a dunění výbuchů.
„Skvělé,“ zahekal jsem a vhodil do chodby poslední pouzdro. „Zbraně jsou na to, aby se používaly, proto je používají. Věděl jsem, že je to válkychtivá banda, a jsem fakt hrozně rád, že jsem se nemýlil,“ přesvědčoval jsem se. Hlasitější exploze zvěstovala zničení mého auta. Čím dál lépe. Bylo mi líto vysílačky u vchodu a tak jsem ji vzal sebou a už mnohem nenuceněji jsem vyšplhal po žebříku nahoru.
Když jsem se pohodlně postavil na poslední příčku a lokty se opřel o zem, bylo to jako sedět v lóži a sledovat představení. Letadla burácela, vrtulníky svištěly po obloze, kulky hvízdaly a pumy explodovaly. Vrak auta krásně hořel a vystřeloval k obloze popudlivé plamenné gejzíry, kdykoli se do něj někdo trefil. Když střelba a bombardování začaly utichat, oživil jsem je zmáčknutím prvního tlačítka na vysílačce.
Z vrcholu Hrnce se ozvala uspokojivě hlasitá kulometná palba a z odpalovacího zařízení začaly v náhodných intervalech vystřelovat rakety. Ke zvýšení působivosti se po každé rundě objevila jedna svítící střela. Letecké síly na nebi se odletěly přeskupit, aby znovu zaútočily se zdvojenou zuřivostí. Vrchol Hrnce a jeho okolí se rozletěly na kusy. Bylo hezké sledovat, jak zbraně ukradené z cliaandské zbrojovky, provokují ty neukradené. Necelých třicet metrů ode mě vybuchla bomba a krk mi zasypala sprška písku. Tahle část představení byla u konce; čas na finále.
Když jsem se spouštěl na dno šachty, všude kolem mě padal písek. S jistou dávkou netrpělivosti jsem vstupem protáhl žebřík, škubl za lana a skočil dovnitř. Nad vstupem byl nahromaděný písek, který jsem předtím vykopal. Zadržovala ho výztuž, kterou jsem teď odstranil. Dvířka jsem zabouchl dříve, než písek nabírající rychlost stačil dopadnout. Pomalu jsem potmě napočítal do deseti, abych nechal písku dostatek času k naplnění šachty. Potom jsem zmáčkl druhé tlačítko. Nic.
Tohle byla hlavní část operace. Kolem se to hemžilo vybuchujícími bombami, země se třásla, a jednoho výbuchu navíc by si nikdo nevšiml. Druhé tlačítko mělo odpálit zakopanou nálož, která měla zahladit všechny stopy po mé činnosti a současně zapečetit mou krysí díru. Jestli nevy-buchne, tak mě hravě najdou, vykopou a…
Paměť se mi vrátila a já proklínal vlastní hloupost. Samozřejmě, že jsem s touto eventualitou počítal. Rádiový signál z mé vysílačky se nemohl dostat přes terén, to jsem věděl už předtím. Našmátral jsem baterku, kterou jsem nechal u dvířek, rozsvítil ji a uviděl holý konec drátu trčící ze zdi. Byl označený dvojkou, aby nedošlo k omylu, kdybych měl naspěch.
A já naspěch měl. Explozí ubývalo, nejspíš proto, že zničili mechanického nepřítele na Hrnci, a jestli nálož v nejbližší době nevybuchne, bude to vypadat, mírně řečeno, velmi podezřele. Omotal jsem konec drátu, který trčel až k zemi, kolem antény vysílačky a znovu zmáčkl tlačítko. Ticho.
Dokud se neozvala přímo nad mou hlavou ohlušující exploze, která mi trhala uši, roztřásla kosti a rozdrkotala zuby. Moje betonová jeskyně se rozduněla jako obrovský buben plný hlíny a štěrku. Byl jsem v bezpečí.
Byl jsem v bezpečí jako šváb mezi podvaly. Zapnul jsem světlo a s hrdostí pohlédl na své sídlo, kde jsem měl strávit následujících pár týdnů.
Přívod energie, stíněný, samozřejmě, jídlo, voda, obnovitelná atmosféra, všechno, co může člověk potřebovat. K tomu soustava molekulárních obvodů a přístroje, které dorazily meteorem. Teď budu pracovat a dávat dohromady své vybavení, a potom se vynořím a postavím se celému světu. Zatímco oni budou prohledávat poušť nade mnou a vzdálené okolí. Nikdy je nenapadne, že mě mají rovnou pod nosem, nikdy! Usmál jsem se a poohlédl se, čím bych to oslavil.

## KAPITOLA 7.

Už ne zloděj ani podskalák. Třináctého dne jsem odblokoval dveře a prokopal se zpátky na povrch. Tímto symbolickým aktem jsem nechal za sebou existenci štvance a vstoupil do cliaandské společnosti. Maje na výběr z mnoha totožností i uniforem, hrál jsem v této poněkud odpudivé společnosti vícero rolí tak dlouho, až jsem o ní věděl mnohem více, než bylo milé. O vojenskou sféru jsem se při mých rozmanitých rolích sotva otřel, neboť na tuto bojovou linii jsem šetřil síly, abych ji potom vzal útokem.
S touto myšlenkou jsem nastoupil na nadzvukový let do Dosandaglupu, dosti velikého provinčního města, které náhodou leželo u vojenské základny Glupost. Jak jsem věděl, Glupost bylo rovněž velké kosmické centrum a

shromaždiště pro kosmické výpravy. Nebyla to tudíž úplná náhoda, že jsem se ochomejtal kolem místenkové pokladny, abych věděl, kdo si kam sedne, a potom požádal o sedadlo vedle velmi sympatického hádejte koho.
Nutno dodat, sympatického, co se mých záměrů týče. Podle ostatních měřítek by tento major válečného letectva neobstál v ničem. Sanici měl ohromnou, zjevně zkonstruovanou k tomu, aby vyčnívala do míst, kde neměla co dělat, v jejím prostředku ohyzdnou štěrbinu, jako kdyby mu od všeho toho přečuhování praskla. Pod opičím obočím podezřívavá tmavá očka a obrovské nozdry jako dva kožešinou podšité tunely metra. Byl jsem odhodlaný na cokoli. Viděl jsem jen černou uniformu Vesmírné armády, hromadu metálů znamenající aktivní službu a raketu s perutěmi staršího pilota. Můj člověk.
„Dobrý večer, pane, dobrý večer," pravil jsem, když jsem se usadil do sedadla vedle něj. „Je mi ctí cestovat právě s vámi."
Namířil na mě dvojhlavňové dělo svého frňáku a odfrkl do mě boční salvu, která znamenala konec naší nedávno započaté konverzace. Na oplátku jsem se na něj usmál, připoutal si pás a zabořil se do polštářů, když se nadzvukový letoun vznesl k noční obloze. Po dosažení dopravní výšky se křídla z větší části zatáhla zpátky do trupu a já vytáhl svoji náprsní placku a odlil z ní do dvou malých pohárků.
„Byl bych poctěn, kdybych vám mohl nabídnout malý přípitek na občerstvení, vznešený pane majore, coby výraz díků za vaše nesčetné služby pro blaho našeho slavného Cliaandu."
Tentokrát se ani neobtěžoval zachrochtat a namísto toho se začal nepříliš čistým nehtem svého malíčku rýpat mezi zuby, až se mu podařilo vydloubnout kousek masa z posledního krmení. Podrobnější prohlídka ho přesvědčila, že je příliš velký, aby se ho zbavoval, a tak ho s jistým uspokojením znovu strávil. Člověk, kterému stačí k radosti málo. A já mu nabídl více.
„Pro naše chlapce ve zbrani není nic dost dobré. Tohle je narkolet." Usrkl jsem z pohárku a olízl si rty.
Poprvé vůbec se na mě přímo podíval a chyběl jen praskot štípajícího se dřeva, když se jeho rty roztáhly do odvyklého úsměvu.
„To si dám," zachrčel. Jak by ne, když jedna malá flaštička toho likéru měla cenu jeho měsíčního platu. Narkolet, nejznamenitější pití, co lidstvo znalo, destilovaný v malém množství ze vzácné rostliny na podružné planetě na okraji galaxie. Lahodný, úchvatný, jemný, opojný, inspirující, afrodiziakální, dráždivý. Byl vším, co byly ostatní nápoje, plus mnohem více, bez jakýchkoli vedlejších účinků a kocoviny. Vzal nabízenou skleničku, sklonil k ní sluj své mordy a usrkl.
„Celkem ujde," řekl a zašklebil se svému vtipnému, znevažujícímu ohodnocení, jako by to byla ta nejupřímnější lichotka. Chvíli se z toho radoval a potom si uvědomil, že je na místě se revanšovat.
„Major letectva, Vaska Hulja."
„Potěšení je na mé straně, pane, potěšení je na mé straně. Mohu vám dolít, tyhle kelímky jsou hrozně malé."
Než stačilo naše břitvonosé plavidlo překonat zvukovou bariéru a prodrnět spánkem klímajících suchozemců pod námi, byl jsem do svého majora málem zamilovaný. Byl dokonalý, ve všem všudy, postrádal jakýkoli náznak pochyb nebo sebemenší známku nejistoty. Stejně jako je pavouk dokonalý pavouk nebo netopýr dokonalý netopýr, byl tenhle zase dokonalý, bezohledný šmejd. Jak se mu zvedala nálada a těžkl jazyk, jeho postřehy byly čím dál propracovanější.
Major letectva na téma bombardování:
„Nikdy nesmíš udělat tu blbost a zaměřit se na jednotlivce nebo malé skupinky, hlavní je celkový účinek. Drž se plánu, bombarduj budovy a skupiny vozidel, dotáhni nálet do konce. Při druhém si už klidně střílej do skupin lidí, ale jen do velkých a zápalnými pumami. Mají větší rozptyl a dostanou nejvíc lidí."
Major letectva na téma odpočinek:
„Byli jsme jenom dva a měli takovejch tucet flašek a bednu fetu, dost na několikadenní zátah, tak jsme sbalili ty tři holky, jednu navíc, chápeš, pro případ, a zatáhli je…"
Major letectva na téma obyvatelé jiných planet:
„Prasata. Člověk nechápe, jak se s nima vůbec můžeme křížit. Je jistý, že Cliaand je zdrojem veškerého inteligentního života ve vesmíru a jediným nositelem civilizace."
Bylo toho víc a já nestačil kývat hlavou v uchváceném souhlasu. Jak jsem řekl, dokonalý. Co mě však rozradostnilo nejvíce, byla informace, že přímo z dovolené letí na Glupost, kam byl převelen. Tohle byla jeho první návštěva obrovské základny po letech služby na frontě. Osud dohlížel, kam padají kostky.
Můj další krok byl nebezpečný a nesl s sebou hodně rizika - ale nabízející se příležitost byla příliš lákavá, než abych ji nevyužil. Během týdnů, které jsem věnoval jejímu studiu, jsem cliaandskou společnost poznal do značné hloubky. Myslel jsem si. Teď bylo načase si ověřit, kolik jsem se toho opravdu naučil. Ta složka společnosti, ve které jsem se pohyboval, byla pouze okrajová, nevojenská, a právě vojenská složka byla jediná, která něco znamenala. Ovládala tento svět ve všech ohledech a podařilo se jí rozšířit svoji nadvládu i na jiné světy. Navzdory vší logice, geometrické řadě a historii. Budu muset využít trochu fištrónu k překonání poslední překážky.
Chystal jsem se narukovat. Vstupoval jsem do Vesmírné armády. S hodností majora letectva. Když se loď naklonila na přistání, proměnil jsem myšlenky ve skutek.
„Musíš se hlásit do služby hned, Vasko?" Mocný nápoj nás přivedl k tykání. Zavrtěl hlavou v zarputilém ne.
„Termín mám zítra."
„Geniální. Určitě nechceš strávit poslední noc dovolené pod studenou přikrývkou na osamělém bidle v kasárnách pro svobodné lampasáky. Jenom pomysli na to, o co všechno bys přišel."
Zabral jsem se do barvitých podrobností o tom, co lze uskutečnit v hedvábných prostěradlech v 'neosamělé' posteli. Nezapomněl jsem se zmínit o dobrém jídle a lahodném pití, které však byly jen dílčím lákadlem. Láhev se znovu nahnula a on radostně zakýval hlavou na znamení souhlasu.

. Ihned po příletu a vyzvednutí zavazadel jsme se robotaxíkem nechali odvézt do dosadan-glupovského Robotniku. Byla to místní pobočka celoplanetární sítě hotelů, které se specializovaly na plně mechanizované a komputerizované služby. Lidé tam pravděpodobně chodili jen jednou za čas, aby překontrolovali nastavení a vyprázdnili pokladnu, já ale žádného nikdy neviděl, přestože jsem služeb těchto hotelů, z mnoha zřejmých důvodů, využíval dost často. Tu a tam jsem v nich potkal ostatní hosty, kteří buď přicházeli nebo odcházeli, ale vyhýbali jsme se navzájem pohledem jako moru. Robotniky byly ostrůvky soukromí v moři civějících očí. Měly i jisté stinné stránky, ale s těmi jsem se už dávno vyrovnal. Takže jsme zamířili do Robotniku.
Hlavní dveře se otevřely, jakmile jsme se přiblížili. Z kotce vyklouzla motorizovaná ještěrka a zahlaholila.

„Světoznámý od prvního dne,
dosadan-glupovský Robotnik vás vítá.
Přijela jsem odvézt vaše zavazadla -
poroučejte a já vykonám!“

Vše odzpívané v sytém kontraaltu doprovázeném dvousetčlenným dechovým orchestrem; standardní nahrávka pro všechny Robotniky. Nesnášel jsem ji. Odkopl jsem robota zpátky, protože se nám tlačil ke kotníkům, a ukázal k robotaxíku.
„Zavazadla. Tam. Pět kusů. Přines.“
Ještěrka odbzučela pryč a vnořila svá lačná tykadla do taxíku. Vešli jsme do hotelu.
„A nemáme jenom čtyři kufry?“ zahuhlal Vaska a zamyšleně svraštil své huňaté brvy.
„Máš pravdu, musel jsem se přepočítat.“ V tu chvíli nás předhonila zavazadlová ještěrka s našimi čtyřmi kufry a zadním sedadlem vytrženým z taxíku. „Teď už jich máme pět.“
„Dobrý večer… pánové,“ zablekotal recepční robot po krátkém zaváhání před posledním slovem, během kterého nás musel spočítat a porovnat profily ve své paměťové databance. „Jak vám můžeme posloužit?“
„Dej nám nejlepší apartmá, co tady máte,“ odvětil jsem, zapsal se pod falešným jménem a adresou a peněžní zdířku na recepci nakrmil 100 boginjemi. Platba předem byla v Robotnicích pravidlem, případný přeplatek jste dostali při odchodu. Odněkud se vykutálel hotelový obsluhující robot ozbrojený klíčem, zavedl nás k našemu pokoji a rozrazil dveře s takovou uječenou nahrávkou fanfár, jako kdyby ohlašoval Poslední soud.
„Moc hezké,“ pravil jsem a zmáčkl tlačítko na jeho hrudi označené spropitné, které automaticky odečetlo z mého kreditního zůstatku dva boginje.
„Objednej nějaké jídlo a pití,“ řekl jsem majorovi a ukázal na panel jídelního lístku vestavěný do stěny. „Vyber, co chceš, jen když to bude biftek a šampaňské.“

Můj návrh se mu zalíbil, a tak se pustil do mačkání tlačítek, zatímco já si vybaloval kufr. Na zápěstí jsem měl detektor na štěnice, který mě neomylně dovedl k jedinému opticko-zvukovému broučkovi. Byl na stejném místě, jako všechny předtím, tyhle hotely byly opravdu normalizované, a mně se předtím, než jsem otevřel kufřík, před něj podařilo postavit židli.
Rozevřela se roznášková dvířka a vyklouzlo z nich šampaňské a vychlazené sklenice. Vaska stále objednával jako pominutý a můj kreditní zůstatek vyčíslený velkými číslicemi nade dveřmi rychle klesal. Otevřel jsem láhev, korek namířil na stěnu blízko Vasky, abych upoutal jeho podroušenou pozornost, a naplnil sklenice.
„Na Vesmírnou armádu,“ zvolal, vysál sklenici a spustil úděsnou šovinistickou odrhovačku, a já v tu chvíli věděl, že se ji budu muset naučit, o blýskavých tryskách, třpytících se hlavních, srdnatých mužích a sálajícím slunci. Chtělo se mi zvracet, ještě než začal.
„Vypadáš unaveně,“ prohodil jsem. „Nejsi ospalý?“
„Ospalý…“ přitakal s rozkymácenou hlavou.
„Myslím, že uděláš dobře, když si před večeří na chvilku lehneš a odpočineš si.“
„Lehneš si…“ Sklenice mu vypadla z ruky na koberec a on dovrávoral přes pokoj a rozplácl se jak široký tak dlouhý na nejbližší posteli.
„Vidíš, jak jsi unavený. Jdi spát, potom tě probudím.“
Poslušný hypnodrogy zavřel oči a okamžitě začal chrápat. Jestli byl na štěnici někdo na příjmu, určitě v tom neviděl nic podezřelého.
Dorazila večeře, dost jídla pro celou četu - moje peníze pro starého dobrého Vasku nic neznamenaly. Než jsem se pustil do práce, snědl jsem kousek bifteku se salátem. Potom jsem otevřel nářadíčko a rozložil po stole všechny pomůcky a nástroje.
Nejprve samozřejmě injekce, která působila jako nervový blok a znecitlivěla mi tvář. Jakmile zapůsobila, posadil jsem chrápajícího majora na křeslo a natočil mu stolní lampu přímo do obličeje. Vypadalo to celkem jednoduše. Měli jsme přibližně stejnou postavu a podoba nemusela být až tak dokonalá. Akorát aby připomínala zpustlou podobiznu na jeho průkaze. Kvalita fotografie odpovídala přesně tomu, co můžete očekávat od fotografie na průkazu totožnosti, vypadal na ní spíše jako oholená gorila než jako člověk.
Zdaleka největší oříšek byla brada. Pořádná injekce plastického rosolu připodobnila moji bradu heroickému rozměru Vaskovy sanice. Než brada ztuhla, domodeloval jsem rýhu a potom přešel k obočí. Další dávka plastiku se postarala o nadočnicové oblouky a implantace umělých černých brv dílo dokončila. Kontaktní čočky jeho barvy očí a rozpínací kroužky do nosních dírek, které je roztáhly do jeskynní velikosti originálu. Potom zbývalo už jen přenést jeho otisky prstů na dokonale přiléhající, neviditelné blány, které mi pokryly prsty. Hračka.

Když jsem upravoval Vaškovu nejlepší uniformu, aby mi lépe sedla, vstal - poslušen mých instrukcí - a snědl trochu z naší vychladlé večeře. Zanedlouho potom ho přemohl spánek a tentokrát se uložil do postele ve vedlejším pokoji, aby mě nerušilo jeho chrápání a brumlání.
Namíchal jsem si silného panáka a brzy zalehl do postele. Ráno mě čekal náročný první den v mé nové totožnosti. Měl jsem vstoupit do Vesmírné armády.
Když budu mít trochu štěstí, možná přijdu na stopu vedoucí k podstatě jejich pozoruhodných vojenských úspěchů.

## KAPITOLA 8.

„Je mi líto pane, ale dovnitř nemůžete," řekl strážný na bráně. Brána byla z nýtované oceli, pevně zasazená do vysoké kamenné zdi zakončené několikapramenným ostnatým drátem.
„Co tím myslíte, ze nemůžu dovnitř? Byl jsem na Glupost převelen," zařval jsem tím nejnepříjemnějším vojenským tónem, jakého jsem byl schopen. „Pěkně zmáčkněte ten cuplík nebo čím to hejblo otvíráte."
„Nemůžu vám otevřít, pane, základna je uzavřená zevnitř. Já mám strážný rozpis pro vnější prostor."
„Chci mluvit s vaším velitelem."
„Prosím," řekl mi někdo do ucha ledovým hlasem. „Co je to tady za nesrovnalosti?"
Otočil jsem se a uviděl něčí nadporučnický proužek, on zase můj majorský dvojitý kříž a bylo po debatě. Zavedl mě do strážnice, následovalo telefonování sem a tam, až mi nakonec předal dívátko a já se díval do tváře plukovníka s ocelovým pohledem. Bylo po debatě.
„Základna je uzavřená, majore," oznámil mi.
„Mám rozkaz se zde hlásit, pane."
„Měl jste se zde hlásit včera, přetáhl jste dovolenou."
„Promiňte, pane, to musí být nějaký omyl v záznamech. Moje rozkazy říkají, že dnes." Vytáhl jsem rozkazy a zjistil, že jsem se měl hlásit skutečně včera. Ten opilec Vaska mi pěkně zavařil. Plukovník se usmál tak líbezně jako kobra královská v říji.
„Kdyby byla chyba v rozkazech, majore, k žádným nesrovnalostem by určitě nedošlo. Jelikož je to ale vaše chyba, nadporučíku, už víme, kde ji hledat. Jděte se nahlásit na bezpečnostní bránu."
Zavěsil jsem telefon a velitel stráže mi se škodolibým úšklebkem podal párek nadporučnických prýmků. Odepnul jsem své dvojité kříže a převzal nižší insignie. Nezbývalo mi než doufat, že povýšení jde ve Vesmírné armádě stejně rychle jako degradace. Strážný mě zavedl podél zdi k bráně, která připomínala spíše bunkr, a já vešel dovnitř. Zkontrolovali mé pověřovací doklady, rozkazy, vzali mi otisky a za několik minut jsem se octl uvnitř vojenské základny Glupost.
Přijelo pro mě auto, nějaký vojín mi vzal kufry, zavezl mě do důstojnické ubytovny a ukázal mi pokoj. Po celou dobu jsem měl oči na stopkách. Ne, že by tam bylo něco zajímavého k vidění. Vidíte jednu vojenskou základnu a viděl jste všechny. Budovy, stany, mladíci v jednolitých uniformách pochodující stále sem a tam, těžké, nákladné vybavení pomalované stejnou barvou a tak dále. To, co jsem musel najít já, tam k vidění nebylo. Vojín složil kufry do mé mrňavé mansardy, zasalutoval a odešel. Z vedlejší postele se ozval chraptivý hlas.
„Nemáš u sebe náhodou něco k pití?"
Podíval jsem se pořádně a pochopil, že to, co jsem prve považoval za hromadu zmačkaných houní, obsahovalo také jedno vychrtlé individuum s tmavými brýlemi. Otázka ho natolik zmohla, že zahekal a přidal do již hustého vzduchu pokoje další alkoholický výpar.
„Náhodou mám," řekl jsem a otevřel okno. „Jmenuju se Vaska. Které značce dáváš přednost."
„Otrov."
Žádný nápoj toho jména jsem neznal, tudíž to nejspíše bylo jméno mého spolubydlícího. Vytáhl jsem ze své sbírky láhev s nejsilnějším obsahem a nalil mu půl skleničky. Chvějícími se prsty ji uchopil a obrátil do sebe, celý se přitom otřásal. Muselo mu to udělat dobře, protože se posadil a natáhl ruku pro další.
„Za dva dny frčíme," řekl a přičichl ke sklence. „Tohle ale není ředidlo, že ne?"
„Ne, jenom to tak smrdí, aby empíci dali pokoj. Kam?"
„Nedělej si prdel tak brzy po ránu. Víš dobře, že nikdy nevíme, na kterou planetu vyrážíme. Bezpečáci. Nebo o tom snad něco víš?"
Podezíravě po mně zamžoural. Než se dozvím víc, budu si muset dávat pozor, na co se ptám. Přinutil jsem se k úsměvu a nalil si.
„To byl vtip. Taky se necítím nic moc. Když jsem se ráno probudil, byl jsem major…"
„A teď ses nadporučík. Lehce nabyl, lehce pozbyl."
„Tak lehké to zase nebylo!"
„Promiň. To já jenom tak. Já byl vždycky nadporučík, takže nevím, jak to přijde jiným. Nemohl bys do ty skleničky nalít ještě trochu? Snad se pak zvládnu oblíct a zajdem spolu do klubu napít se pořádně. Bude to děs, všecky ty týdny bez chlastu."
Další fakt. Cliaanďané vedli války pod vlivem čisté vody. Jestlipak bych to dokázal? Napil jsem se a v hlavě mi dozrála myšlenka, která v ní vrtala už pár minut.
Pravý Vaska Hulja byl v hotelu, kde ho za nějakou dobu najdou. A já s tím nic nenadělám, protože jsem na vojenské základně, která je teď v karanténě.
Trocha alkoholu mi vlezla do nesprávné dírky, zakuckal jsem se a Otrov mě praštil do zad.
„Asi to přece jen bude to ředidlo," prohlásil, když jsem přestal lapat po dechu, a začal se oblékat.

Cestou do důstojnického klubu jsem nebyl nijak zvlášť družný, což Otrov pravděpodobně připisoval mé nedávné degradaci. Co teď? Pitka se zdála být namístě, ještě nebylo poledne a nejrozumnější bude vypadnout ze základny až po setmění. Člověk se má zabývat problémy, až nastanou. Teď byla však ta pravá chvíle na nestřídmé popíjení s novými kolegy a současné shromažďování informací. Což byl, koneckonců, ten hlavní důvod, proč jsem se tu octl. Před odchodem jsem si strčil do kapsy tubu se zabalkovými tabletami. Braly se co dvě hodiny a kromě silného pálení záhy vstřebávaly a neutralizovaly většinu alkoholu ihned, jakmile se dostal do žaludku. Budu zhluboka pít a naslouchat. A zůstanu střízlivý. Když jsme prošli křiklavými klubovými dveřmi, jednu jsem nenápadně vytáhl a spolkl.
Celé to bylo pro mě poněkud depresivní, zvláště když jsem si házel do krku jednu tabletu za druhou, pil jako duha, objednával ostatním a přitom vůbec nic necítil. S postupujícím odpolednem žízeň narůstala, v klubu se objevili další důstojníci a zakrátko se kolem našeho 'zvu vás' stolku tlačilo na tucet pilotů. Všichni pili jako houby po dešti a nic zvláštního neříkali.
„Pijte, pijte," pobízel jsem je. „Dokud můžete, tam, kam jedeme, na to nebude čas," a poručil jsem další rundu.
Semlelo se toho hodně, jak si asi dokážete představit, třeba o letové charakteristice nejrůznějších lodí. Všechny významnější údaje jsem 'zakládal' do kartotéky. Taky hodně brebentění o předešlých výpravách, střemhlavém letu z padesáti tisíců, pokropit a zpátky nahoru a podobný věci. Jediná užitečná informace byla nepřerušovaná řada samých vítězství. Věděl jsem, že cliaandské ozbrojené složky jsou dobré, ale při pohledu na bandu opilců přede mnou, se mi příčilo uvěřit, že jsou až tak dobré. Podle všeho ale byly. Chvástavé řeči o jednom vítězství za druhým neměly konce, až jsem jim, po nějakém čase, uvěřil. Tihle hoši byli sekáči a cliaandská Vesmírná armáda notorický vítěz. Bylo to celé až příliš depresivní. K večeru nastalo doslovné odpadávání původních přísedících, jejichž místa u stolu hbitě zabral někdo jiný. Když někdo skončil na podlaze, služba ho diskrétně odnesla pryč. Uvědomil jsem si, že jsem poslední z praotců, takže si nikdo nevšimne, když se tímto zjevně tradičním způsobem odeberu k odchodu také. Nechal jsem padnout víčka a vyvrátil se na židli doufaje, že to bude stačit, neboť se mi nezamlouvalo, že bych se měl seznámit s rumištěm na podlaze. Nějakou dobu jim trvalo, než si povšimli, že jsem mimo provoz, ale nakonec k tomu došlo. Pod koleny a v podpaží mě uchopily pevné ruce a vynesly mě pryč.
Když dozněl zvuk kroků, otevřel jsem oči do šera místnosti, jejíž stěny byly obestavěné pryčnami. Vedle mě byla zející propast Otrovových úst. Chrápal stejně jako všichni ostatní. Nikým nepovšimnut jsem si nasadil rukavice, vydal se ke dveřím, které vedly do zásobovací uličky, a vyšel ven. Byla už skoro tma. Musel jsem z tábora pryč a neměl nejmenší potuchu o tom, jak to provést.
Přes brány to nešlo. Vykročil jsem podél zdi k té nejbližší. Zámek, závora, solidní ocel, párek strážných, kteří dohlíželi na to, aby si se zámkem nikdo nehrál. Šel jsem dál. Kolem zdi stály přibližně co sto kroků stráže a nejméně stejně tolik elektronických očekˇ. Když se setmělo, rozsvítily se světlomety mezi zdí a ostnatým drátem osvětlující vnější prostor kolem základny. Nepochybně bylo smyslem toho všeho zabránit, aby se kdokoli dostal dovnitř - ale stejně dobře to fungovalo i naopak. Kráčel jsem dál a pokoušel se zaplašit pocit rozmrzelosti, který se mě zmocňoval. Prošel jsem prostorem pro středně velké atmosférické letouny, dvěma křižujícími se startovacími plochami, několika hangáry s velkými dopravními tryskáči. Na chvilku mě napadlo, že bych jeden ukradl - ale kde bych přistál, abych jim nepadl do rukou? Tuhle noc jsem musel být ve městě, ne někde bůhvíkde.
Za letadly stál vysoký kovový řetězový plot oddělující prostor pro kosmické lodě. Dostat se tam nebude těžké - ale čeho tím dosáhnu? Za plotem jsem viděl tutéž vysokou vnější zeď táhnoucí se do dáli. Na obloze něco zadunělo a ukázalo se ostré světlo. Otočil jsem se a chmurně pozoroval pomalu přistávající delta křídlo. Vypadalo stejně jako stíhačka, která mě ostřelovala u Hrnce. Stíhačka dosedla, pneumatiky zakvílely, motory zařvaly zpětným tahem - a já se hnal vpřed, i když to, co se mi zrodilo v mozku, ještě nestačilo dozrát.
Šílenství? Možná. Jenže v mé profesi se naučíte spoléhat na předtuchy a naučené reflexy. Zatímco jsem běžel, mozaika v mé hlavě se poskládala do konečné podoby a já věděl, že to mám. Bylo to krásný, čistý a o hubu. Přesně, jak to mám rád. V běhu jsem vytáhl z kapsy falešný knír a připlácí si ho nad rty.

Stíhačka se obrátila a popojela na betonové parkoviště a já pelášil za ní. Přijelo auto a skupina mechaniků se hned pustila do údržby letadla. Jeden z nich vytáhl žebřík a přistavil ho ke kabině ihned poté, co se otevřel kryt jako tlama aligátora. Když jsem uviděl, jak pilot schází dolů a míří k autu, přidal jsem do běhu. Právě vstupoval do auta, když se vedle něj vynořila moje schvácená postava. Opětoval mi pozdrav. Statný chlap v nadmuté letecké kombinéze, na límci zlatý majorský půlměsíc.
„Promiňte, pane," nestačil jsem popadnout dech, „ale velitel mi nařídil, abych se ujistil, jestli máte ty papíry."
„O čem to, sakra, mluvíte?" zavrčel a usedl do auta. Měl unavený hlas. Sedl jsem si dozadu. „Takže vy to nevíte. No nazdar! Řidiči - jeďte, rychle, co nejrychleji, jeďte!"
Řidič poslechl, taky co jiného, byla to jeho práce. Vytáhl jsem ze zásobníku v kapse jednu dutinku. Když jsme byli z dohledu stíhačky, zdvihl jsem ji k ústům.
„Majore…" oslovil jsem ho, a když ke mně s vrčením otočil hlavu, foukl jsem.
Zavrčel potřetí a sáhl po malé šipce, která mu vězela v krku - načež se svalil čelem vpřed. Zachytil jsem ho, než stačil dopadnout.
„Řidiči - stát! Majorovi se něco stalo." Řidič, zjevně člověk s nevalnou představivostí, vrhl krátký pohled na bezvládnou postavu a šlápl na brzdu. Jakmile jsme zastavili, daleko ode všech budov, jak jsem s úlevou zjistil, obdaroval jsem ho druhou narkotickou šipkou, aby mohl odejít za majorem do říše snů. Položil jsem je oba na zem a sundal majorovu leteckou kombinézu a přilbu. S menšími problémy se mi podařilo navléct kombinézu pres uniformu, přitáhnout přilbu a nasadit si letecké brýle. To vše mi zabralo necelou minutu. Zanechal jsem párek spící si v náručí a rozjel se zpátky k letadlu. Zatím to šlo dobře. Taky to byla ta nejjednodušší část. Dupl jsem na brzdy, auto zakvílelo, a

trhaně zastavilo na betonovém parkovišti.
„Poplach!“ zakřičel jsem, vyskočil z auta a hnal se k žebříku. „Odpojte tu věc, ať můžu letět.“
Mechanikové na mě jen vyvalovali oči a ani je nenapadlo pohnout se směrem ke spojovacím kabelům a hadicím, které spojovaly letoun se servisní šachtou. Obrátil jsem toho nejbližšího a špičkou boty ho nasměroval žádaným směrem. Pochopil, co se po něm chce, a po něm i ostatní. Dali se do práce. Všichni kromě prošedivělého roťáka s rukávem plným nudlí a prýmků a obličejem plným nedůvěry. Převalil se nabok a změřil si mě pohledem od hlavy až k patě.
„Tohle je osobní letadlo majora Lopty, pane. Není to nějaký renonc?“
„Ne takový, jako když někdo strká nos tam, kam nemá. Jak je to dlouho, co jste byl vojínem?“
Zamyšleně si mě znovu prohlédl a potom se bez jediného dalšího slova otočil. Vykročil jsem k letadlu. Když jsem vyšel po žebříku nahoru, všiml jsem si, že roťák sedí v autě u vysílačky. Moje chyba, měl jsem s ní něco udělat. Když jsem usedal do pilotní kabiny, pustil vysílačku a zahřměl:
„Zastavte toho chlapa! Nemá povolení ke startu!“
Muž, který přidržoval žebřík, mi sáhl po noze, a tak jsem mu ji položil na prsa a zatlačil. Žebřík jsem poslal za ním a usedl do kabiny.
Situace se rapidně vyvíjela směrem, který mi nebyl po chuti. Myslel jsem si, že budu mít dost času seznámit se před spuštěním motorů s řízením, měl jsem sice nalétáno spoustu hodin, ale ještě nikdy jsem neseděl v cliaandském letadle. Kde je startér jsem neměl ani tušení a byl div, že se mi po zběsilém tápání vůbec podařilo aktivovat řídící panel. Uslyšel jsem, jak žebřík práskl o bok letadla. V duchu jsem proklínal toho schopného starého roťáka, tu páteř armády. Teď budu muset marnit čas rozepínáním kombinézy a šmátráním po kapsách.
Několik srandokapslí a uspávacích granátů mě na okamžik zbavilo mechaniků. Někteří polehávali v blahém bezvědomí, jiní se řehtali jako pominutí. Roťák se držel zbaběle z dosahu a znovu seděl na vysílačce. Začal jsem studovat řízení. Tady! Malé černé tlačítko s nápisem PALJENJE. Plácl jsem po něm. Motory zavyly a dunivě se probudily k životu. Nad otevřeným krytem kabiny zasvištěla raketová střela. Zanadával jsem a sklonil hlavu. Když jsem sešlápl plyn, spatřil jsem klečícího roťáka, jak na mě pečlivě míří pistolí. Letadlo se dalo do pohybu - pomaloučku.
Pistole vystřelila. Kulka skončila v sedadle. Asi bylo pancéřované, protože se pode mnou rozhoupalo. Konečně trocha štěstí. Natočil jsem zadek letadla ke střelci, abych nás oddělil pancířem, a vychrlil mu do obličeje mračno výfukových plynů. Letadlo poskočilo, otřáslo se a znovu popojelo - a já spatřil utrženou palivovou hadici povlávající ve větru a krvácející životodárnou tekutinu. Ti pitomci ji nestačili odpojit! Nevěděl jsem, kde na přeplácané přístrojové desce hledat ukazatel paliva, a raději jsem ho nechtěl vidět. Logika mi říkala, že přitažlivost nádrž vytankuje mnohem pomaleji, než ji pumpy natankovaly - jenže logika tady byla úplně od věci. Už jsem se viděl, jak mi uprostřed širých lánů vypovídá motor a nepřátelská vojska se stahují kolem mě. Cítil jsem, jak se mi srdce mění na vysokorychlostní píst.
Můj milý čilý roťák se asi stále bavil s vysílačkou, protože když jsem letadlo natočil ke startovací dráze, uviděl jsem na ní několik nákladních aut najíždějících do blokovací formace a v pozadí postřehl něco, co se podezřele podobalo obrněnému transportéru. Okamžitě jsem ubral plyn, sklonil hlavu a jal se znovu pročítat přístrojovou desku.
To, co jsem hledal, tam nebylo! Potom jsem si na bočním panelu povšiml další řady spínačů a pustil se ve sporém osvětlení do obtížného hláskování jejich nejasných poselství. ISBACIVANJE. Tady je to!
Vzhlédl jsem a uviděl, že se každou chvíli srazím s prvním náklaďákem. Muži vyskakovali a rozbíhali se do všech stran. Zašmátral jsem nohama po otočné brzdě a přehodil kormidlo. Nakonec jsem brzdu našel a sešlápl. Letadlo se prudce natočilo doprava a špičkou křídla narazilo do kabiny náklaďáku. Objevil se oranžový záblesk. Někdo po mně vystřelil. Minul. Dokončil jsem obrat a znovu se rozjel, tentokrát opačným směrem a na plný plyn.
Kolem ubíhala světla startovací dráhy, stále rychleji a rychleji, a já musel jednou rukou řídit a druhou si utahovat opasek a popruhy. Jedna přezka chyběla a než jsem stačil zjistit, že na ní sedím, byl jsem na konci startovací dráhy. Zacvakl jsem ji, oběma rukama popadl kormidlo. Startovací dráha končila a motory ještě neměly letovou rychlost. Čumák byl moc nízko, kdybych přitáhl kormidlo, nezvedl by se.
Pak už jsem poskakoval po štěrku, směřujíce rovnou do betonové zdi, kterou jsem si celý večer obhlížel. Stále rychleji a rychleji, vstříc neodvratné srážce.

## KAPITOLA 9.

Musel jsem to přesně načasovat. Příliš brzy nebo příliš pozdě by znamenalo katastrofu. Když jsem těsně před letadlem uviděl okraj zdi a dokonce rozeznal spáry mezi jednotlivými kvádry, řekl jsem si, že by to mohlo stačit, a bouchl jsem na katapultovací tlačítko.
Prásk! Nestačil jsem zaregistrovat, v jakém sledu se všechno odehrálo. Před obličej mi sjel průhledný kryt, nálož trhaviny odfoukla kabinu pryč a sedadlo mě praštilo do zadku tak silně, že jsem měl pocit, že mám páteř o polovinu kratší. Jako ve zpomaleném filmu jsem vyplachtil z letadla a na jednu ohavně dlouhou vteřinu jsem před sebou viděl drsný povrch zdi. A najednou jsem byl za ní, nad hlavou černé nebe.
V nejvyšším bodě oblouku mi něco zalomcovalo zády a já nad sebou uviděl bílý, otáčející se kužel padáku. Padal jsem. Střechy budov se zdály být nějak moc blízko.

Padák se s šustěním rozevřel, sedadlo mé zatlačilo znova do zadku, kolem mě se mihla stěna nějaké budovy a sedadlo dopadlo na zem a převalilo se na bok. Padák se pomalu snesl k zemi a zahalil mě do svých laskavých záhybů.
S politováním musím konstatovat, že jsem v tu chvíli nebyl schopen pohybu. Události se na mě hrnuly mnohem rychleji, než jsem si naplánoval, a ta poslední byla doslova 'korunovační'. Lapal jsem po dechu, sípal, kroutil hlavou a

nakonec se posbíral natolik, že jsem vymáčkl karabinu a odhodil padákový postroj. S hlavou u země a po čtyřech jsem vylezl zpod padáku.
Na protější straně ulice se zastavila nějaká dvojice a třeštila na mě oči. Nikdo další nebyl v dohledu. Jediná další známka života přicházela z druhé strany veliké černé zdi, která se rýsovala za mými zády. Plameny šlehaly k obloze, dým se točil a ozývalo se hlasité praskání hořící výbušné směsi. Nádhera.
„Testujeme novou výzbroj," zavolal jsem na své dva neplatící diváky, otočil se a odběhl za roh. V tmavém průchodu jsem ze sebe shodil leteckou kombinézu a přilbu. Nepoznán a volný jsem vykročil směrem k Robotniku. Geniálně vymyšlený, Jíme, pochválil jsem se v duchu a poplácal se po zádech.
V tu chvíli jsem si uvědomil, že teď, když jsem byl ze základny venku, budu muset najít způsob, jak se tam před úsvitem vrátit, a rychle jsem tuto skličující představu zatlačil do pozadí. Nejdříve to hlavní. Musel jsem se zbavit pravého Vasky Hulji, abych si mohl přivlastnit jeho identitu.
Když jsem vešel, právě se probíral, házel sebou na posteli a kýval hlavou dopředu a dozadu. Bránil se hypnotickému příkazu, který postupně slábl. Taky díky vydatné pomoci úklidového robota, který vyprášil a vygruntoval celý pokoj a teď se pokoušel ustlat postel s Vaskou. Přepnul jsem ho na POZDĚJI a objednal večeři pro dva. Abych Vaskovi odpomohl od jeho 'podvědomých' starostí, vnukl jsem mu, že prožil dva dny bez jídla a má teď před sebou to nejlepší jídlo, jaké kdy v životě jedl. Mlaskal, bublal a chrochtal při jídle rozkoší; zato já se v talíři jen nimral. Nakonec jsem ho odsunul stranou a objednal ALKOHOLICKÝ NÁPOJ v naději, že mě alkohol vyburcuje nebo zdeprimuje k vymyšlení nějakého smysluplného plánu. Co si počít s tímhle přívěškem, který si tu tak mastí hubu? Jeho přítomnost představovala neustálou hrozbu mé vlastní existence; v téhle hře bylo místo jen pro jednoho Vasku Hulju. Zabít ho? Nic jednoduššího. Rozčtvrtit ho ve vaně a jednotlivé porce spolu s litry krve spálit v jednoduché obloukové pícce na hrst popela. Lákavá představa, určitě za svého krátkého a zlovolného života zabil dost lidí, aby se to dalo nazvat spravedlivým trestem. Jenže ne dost lákavé. Chladnokrevná vražda nebyl můj obor. Už jsem zabil v sebeobraně, to nepopírám, ale stále mám ještě příliš velkou úctu k životu a to ve všech jeho podobách. Teď, když víme, že jediné, co nás na druhé straně nebe čeká, je další nebe, představa posmrtného života, spolu s ostatními kuriozitami a zapomenutými náboženstvími konečně skončila v učebnicích dějepisu. Nebe a peklo bylo pasé, takže nám nezbývalo než si nebe nebo peklo udělat doma. Společnost, metatechnologie a příbuzné obory urazily dlouhý kus cesty a život na civilizovaných planetách je lepší, než kdy byl v temných dobách modlářství. S tímhle vylepšeným 'tady a teď' přišlo i nenadálé poznání, že tady a teď je taky všechno, co máme. Každý z nás má k dispozici jen kratinký pobyt v bělostné záři vědomí uprostřed nekonečné černé noci věčnosti, a musí s ním naložit co nejlépe. V praxi to znamená respektovat existenci všech ostatních a nejtrestuhodnější čin vůbec je ukončení některé z těchto vědomých existencí. Cliaanďané takto nesmýšleli, což byl důvod, proč jsem jim s takovou vášnivou radostí sypal písek do převodovky, já však ano. Proto jsem nemohl zvolit tu snadnější cestu a rozložit omáčkou upatlaného Vasku na molekuly. Kdybych to udělal, nebyl bych o nic lepší než oni a sklouzl bych do tě staré pasti účelu světícího prostředky, ze které vede jenom cesta z kopce. Povzdechl jsem si, napil se a schéma obloukové pece, které jsem si v duchu maloval, se rozplynulo v nenávratnu.
Co teď? Kdybych měl jeskyni a jídelní automat, mohl bych ho uvázat na řetěz do jeskyně s postavit před něj jídelní automat. Další. Při troše času a dobré vůle bych mohl změnit jeho zevnějšek, implantovat mu falešné vzpomínky na posledního půl roku a dostat ho za mříže nebo do pracovního tábora nebo do blázince a tak podobně. Až na to, že jsem tu trochu času na něco tak složitého neměl. Měl jsem času jen do rána - nebo méně - tedy v případě, že se nevzdám vší námahy, kterou jsem vložil do stvoření a nastrčení falešného Vasky. Touhle dobou už asi chystají nástup, takže bych se měl spíše než o svého nenažraného společníka starat, jak se dostanu zpátky na základnu. Všiml jsem si, že se mu začíná vydouvat pupek, a tak jsem mu zarazil apetit. Opřel se, zafuněl a říhl, bezesporu měl proč. Od protější zdi se ozval šustot odsouvajícího se panelu a do pokoje se vbatolil úklidový robot.
„Mohu vám nabídnout úklid," zašeptalo to smyslným kontraaltem. Řekl jsem mu, co mi může, ale na takové instrukce nebyl vybavený, a tak jenom zacvakal a bzučel tak dlouho, až jsem mu nařídil, aby se pustil do práce. Zadumané jsem ho sledoval, jak kmitá, stele postele, a v mé prázdné hlavě zablikala první jiskřička.
Vaska bez jediného zádrhelu přečkal v Robotniku celý den. Jak dlouho bych ho tady mohl držet? Kdybych vložil na konto pokoje dost peněz, teoreticky věčně. Jenže ho nešlo držet v hypnóze déle než den nebo dva, pokud bych hypnotický příkaz opakovaně neposiloval. A nemohl by…? Než učiním nějaké závěry, musím najít řídící centrum hotelu. Ale možná, že jsem na to přišel.
Nechal jsem Vasku sledovat v televizi historickou vesmírnou operu a vsugeroval mu, že jde o nejušlechtilejší zábavu, jakou kdy zažil, což mohla být i pravda. Náležitě vybaven jsem se vydal na obhlídku. Za hotelovými pokoji musela vést nějaká služební ulička pro roboty, ale bude určitě hodně malá, tmavá a zaprášená. To až v nouzi nejvyšší. Jakkoli mechanizovaný byl tenhle hotel, museli ho postavit lidé a rovněž museli mít možnost, bylo-li to nutné, provádět opravy. Rychlá prohlídka chodeb u vchodu odhalila skryté dveře s maskovanou klíčovou dírkou. Dveře splývaly se zdí a okraje byly zakryté obložením ve snaze zachovat zdání, že Robotnik je stoprocentně automatizovaný. Více času mi zabralo ověřit si, že na dveřích nejsou žádné štěnice, teprve potom jsem je otevřel. Zámek byl směšně jednoduchý. Beze svědků jsem proklouzl dveřmi a zavřel za sebou.
Cítil jsem se jako šváb uvnitř rádia. Elektronické součástky visely, vyčnívaly a vydouvaly se na mě ze všech stran; všude se proplétaly a kupily kabely a dráty jako obrovské elektrické špagety. Cívky na počítačích cvakaly a vrněly, relátka se otvírala a zavírala, ozubená soukolí drnčela. Moc rušné místečko. Razil jsem si tím vším cestu, studoval štítky, překračoval bedny se záložními roboty, až jsem nakonec našel to, čemu se dalo říkat řídící středisko. Před ovládacím panelem stálo dokonce křeslo projektované na lidskou postavu. Zapadl jsem do něj a pustil se do práce. Už jsem věděl, co musím udělat, dozrálo mi to v hlavě, když jsem se prodíral touhle mechanickou džunglí a dumal nad

svým nápadem.
Nejprve elektronické štěnice ve Vaškově pokoji. Nepotřeboval jsem, aby ho někdo sledoval nebo poslouchal. Monitorovací okruhy jsem našel snadno, dokonce i monitor, na který se dal kterýkoli z nich napojit. Vyzkoušel jsem to. Štěnice musely být instalované v každém pokoji a v některých se děly opravdu zajímavé věci, jenže já na šmírování nikdy moc nebyl a dával jsem přednost osobní účasti a taky jsem byl teď ženatý muž. Navíc rychle ubíhal čas. Všechny monitorovací okruhy se sbíhaly do jednoho kabelu, který mizel ve zdi a vedl do místní policejní stanice nebo nějaké vládní instituce. Což mě přivedlo na nápad. Neměl jsem čas nachystat pásek s nahrávkou, která by do monitorovacího okruhu pumpovala falešná data, a tak nezbývalo než improvizovat. Jinými slovy, napojit monitorovací signál z cizího pokoje na signál z pokoje, který obýval Vaska. Ze způsobu, jak byl celý okruh uspořádán, bylo zřejmé, že štěnicemi šlo v danou dobu špehovat pouze jeden pokoj, z důvodů nejlépe známých lidem, kteří okruh instalovali. Existovala šance asi jedna k deseti tisícům, že si někdo všimne, že ze dvou pokojů přichází stejný signál. Takovou pravděpodobnost jsem bral. Víc než polovina pokojů byla stejně prázdných, což ji podstatně zmenšovalo.
A tak Vaska přestal být vidět i slyšet. Za pokoj a přidružené služby se muselo samozřejmě platit, a tak jsem před odchodem vložil na konto pokoje dost peněz (nakradených) na to, aby v případě nutnosti vystačily na celý rok.
Teď jsem potřeboval najít způsob, jak ho po tak dlouhou dobu udržet na pokoji, který jsem, díky mé obvyklé vynalézavosti a v zásadě zkaženému charakteru, měl už zhruba vymyšlený. Malý magnetofon napojený na reproduktorový okruh pokoje, připojený časový spínač, to celé zamaskované v bludišti jiných okruhů a součástek. Nahrál jsem pásek, nastavil časový spínač a celou soustavu uvedl do chodu. Potom jsem se kvapně vrátil do pokoje, abych se podíval, jak si můj výtvor vede.
Vaska měl oči stále přilepené na televizní obrazovce a sípal zaujetím nad mohutnou kosmickou lodí řítící se vstříc neodvratné zkáze. Zasyčela fotonová děla, pustošící energie se jala pustošit a do toho zazněl z reproduktoru můj hlas. „Teď mě poslouchej, Vasko, poslouchej. Máš za sebou dlouhý den a jsi ospalý. Zíváš. Zhasneš světlo a půjdeš do postele, budeš spát hlubokým spánkem, protože zítra tě čeká nový den.“
A to byla lež jako věž. Zítra totiž žádný nový den nebude, aspoň ne pro mého milého Vasku, nýbrž jeden a tentýž, a pořád dokola. Můj konejšivý hlas ho ukolébá k hlubokému spánku a ještě hlubší hypnóze, během které mu vysvětlím, že na tento den zapomene a probudí se do posledního dne své dovolené před nástupem do aktivní služby. Probudí se s mírnou kocovinou z flámování předešlého večera, ve které mu uběhne celý den. Prostě bude polehávat v hotelovém pokoji, trochu si číst, něco zakousne, podívá se na televizi a půjde brzy spinkat. Bude se mít dobře. Bude se mít pořád stejně dobře až do chvíle, kdy se program přeruší.
Byl to nádherný plán a k tomu maximálně jednoduchý. Když jsem více než polovinu svého alkoholového fondu nastrkal do peněžního automatu, na ukazateli nade dveřmi naskočila obrovská cifra.
Pomalu, naplněn pocitem blaha jsem vzal do ruky cedulku s nápisem NERUŠIT a pověsil ji zvenčí na dveře.
Potom na mě padla deprese, a tak jsem znovu rozsvítil světlo a porozhlédl se po láhvi, která mi doposud poskytovala tolik inspirace.
O Vasku bylo dobře postaráno.
Ale jak se dostanu zpátky do trojmo jištěné a teď i dvojmo ostražité vojenské základny?
Ta vysoká betonová zeď nestála jenom kolem ní, ale i kolem mého mozku. Ztropil jsem při jejím 'překonávání' hodně povyku a všechny vyburcoval do stavu pohotovosti. Kdybych se tak za ni mohl hezky potichu vrátit, aby to nikdo nevěděl, třeba se podkopat. Vyloučeno, na kopání a podobné větší projekty je třeba více času než jen pár hodin. Ukrást letadlo, vletět dovnitř, seskočit padákem? A nechat se sestřelit, ještě než dopadnu na zem. Horší dobu na pobíhání mezi hotelem a vojenskou základnou jsem si nemohl vybrat. Stráže budou podezíravé, zdvojené a všude se to bude hemžit vojáky. Což mě samozřejmě přivedlo na tu správnou kolej. Obrátit proti nim jejich vlastní sílu, jejich přesilu, judo v gigantickém měřítku. Ale jak?
Jakmile byl jednou problém správně formulován, odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Dal jsem dohromady věci, které budu potřebovat, bylo jich požehnaně, a všechny je nacpal do velkého kufru a instaloval v něm sebedestruktivní zařízení. Taky jsem potřeboval nějaký převlek, nic složitého, jenom něco na utajení mé pravé čili falešné identity. Ach jo, čeho všeho je třeba, když chcete někoho oblafnout. Dlouhý kabát zapnutý ke krku zakryl uniformu, čepice putovala do kapsy, aby ji nahradil zvlněný černý klobouk, a starý věrný prošedivělý plnovous propůjčil mému obličeji anonymní kukuč. Byl jsem připraven. Zhluboka jsem se nadechl, trochu se napil a vyklouzl ze dveří. Zamkl jsem za sebou a klíč strčil do kapsy. Cestou ven jsem ho vhodil do odpadové šachty a žár jeho okamžité likvidace mi ozářil cestu. Když jsem byl v bezpečné vzdálenosti od hotelu, stopl jsem si robotaxík a vhodil dovnitř svůj kufřík.
„K hlavní bráně základny Glupost,“ poručil jsem a jelo se.
Šílenství? Možná. Ale jinak to nešlo.
Ne že bych neměl sevřený žaludek a dvakrát rychlejší tep. To se jen dalo čekat, když jsme po příjezdové cestě v pronikavé záři pouličního osvětlení dojeli k podezíravým a po zuby ozbrojeným strážným, kteří tam postávali a pohrávali si s puškami. Začínalo se rozednívat.
„Základna je uzavřená!“ zahulákal poručík a otevřel dveře taxíku. „Co tady děláte?“
„Základna,“ zatrylkoval jsem v mizerné imitaci stařeckého falzetu. „To není Ustav karotkové šťávy Centra přírodního zdraví? Ten hloupý taxík to popletl…“
Snaživý poručík si odfrkl a otočil se - a já mu mezi nohy vhodil dva plynové granáty. A za nimi pět dalších. Když vybuchl první, vykouzlil jsem zpod klobouku plynovou masku a přetáhl si ji přes obličej, plnovous a vůbec.
Panečku, to vám byla mela. Granáty obsahovaly vybranou směsici zastíracího plynu, dýmu a srandoplynu. Oslepení, řehtající se, nadávající, kašlající chlapíci se potáceli sem a tam a ozvalo se i pár výstřelů. Razil jsem si cestu jejich zmatenými řadami, zasévaje do nich ještě větší zmatek, směrem k hlavní bráně, kde jsem položil svůj kufr a otevřel ho.

Tvarované nálože s lepivým podkladem zůstaly držet tam, kde jsem je na ocelovou bránu připlácl.
Najednou se do mého rozevlátého kabátu zakously střepiny šrapnelu z raketové střely, která dopadla na bránu. Vrhl jsem se k zemi. Odjistil jsem dvě dýmovnice a hodil je za sebe. Než se dým zvedl, stačil jsem si všimnout, jak se ke mně dosud nezamořeným prostorem poklusem blíží četa vojáků a v běhu střílí. Dva zastírací granáty jejich směrem vše uvedly do pořádku. Ve stejné tmě jako všichni ostatní jsem hmatem přimáčkl rozbušky a propojil je tavným drátem s rádiovým odpalovačem.
Čas běžel příliš rychle. Za branou teď mají poplach a budou na mě čekat. Zašel jsem ale už příliš daleko, abych z toho teď vycouval. Zavřel jsem kufřík, zase po hmatu, a krůček po krůčku se přesunul podél zdi do bezpečné vzdálenosti. Potom jsem sáhl do kapsy a zmáčkl tlačítko dálkového ovládání.
V temnotě se ozval výbuch následovaný řinčením oceli.
Vyletující z proraženého otvoru, doufejme.
Klopýtavě jsem vyrazil vpřed, obklopen pazvuky potemnělého blázince.

## KAPITOLA 10.

Otvor tam byl, to je fakt, z druhé strany přes něj prosvítal náznak světla a valil se dým. Taky tam byli vojáci, protože brána zvonila pod palbou ručních zbraní a několik náhodných střel proletělo i nově vytvořeným otvorem. Za mnou se ozvaly výkřiky postřeleného. Ti debilové se střídali navzájem a ještě více napomáhali zmatku, který jsem mezi ně zasel. Chvíli jsem se držel z dosahu palby, potom jsem vhodil do otvoru několik dalších dýmovnic, a když byl kouř nejhustší, co nejrychleji jsem prolezl na druhou stranu.
Teda, randál to byl. Sirény kvílely, lidé pokřikovali, zbraně štěkaly: zmatek nad zmatek. Rozhazoval jsem co nejdál kolem sebe další granáty, abych zvětšil pokrytou oblast, až mi jich zbylo jen šest. Ty jsem si nechal pro případné nepředvídané události, ke kterým zcela jistě dojde, a rychle si je vrazil do kapes. Nastavil jsem zpožďovač sebedestruktivního zařízení v kufříku na pět vteřin a přehodil ho na druhou stranu. Plížil jsem se podél zdi, jediného hmatatelného záchytného bodu, směrem ke strážnici, které jsem si povšiml, když jsem si bránu poprvé prohlížel. Tehdy tam stála zaparkovaná řada vozidel, a já se modlil, aby tam aspoň jedno zůstalo. Kouř prořídl a já hodil před sebe další dva granáty. Ve tmě před sebou jsem uslyšel nastartovat motor.
V tu ránu jsem zapomněl na všechnu opatrnost a pustil se do běhu. Někdo do mě vrazil, divže mě neporazil. Znovu jsem nabral rovnováhu a uháněl dál. Potom jsem zakopl o patník, praštil sebou doopravdy, rychle se překulil a, chudší o klobouk, běžel dál. Motor zněl hlasitěji a potom jsem uviděl hranatou dodávku stojící těsně za okrajem dýmové clony. Právě se rozjížděla. Hodil jsem jí do cesty zbývající čtyři granáty. Před dodávkou vyrostl hájek dýmových hřibů, řidič dupl na brzdu a to už jsem škubnutím otvíral dveře. Byl to kuchař, měl bílou čepici i to ostatní. Natáhl jsem se pro něj, levou si ho přitáhl k sobě a pravou mu přišel naproti krátkým hákem na vyjevenou čelist. Za chvíli už jsem seděl za volantem, trhnutím přeřadil z volnoběhu a nechal dveře samovolně zabouchnout. Za hranicí dýmové zóny mě uvítal bílý den.
Výborně, poblahopřál jsem si v duchu a zpomalil, abych nebyl nápadný. Proti mně se poklusem blížili další vojáci. Sklonil jsem se co nejníž a zatáhl za svůj šedivý plnovous. Bylo načase oživit Vasku.
Pravý spánek mi sevřela tupá bolest. Přepadl jsem nabok, zařval a přitom zavadil o volant. Dodávka zamířila na četu vojáků, kteří se rozprchli na všechny strany. Koutkem oka jsem postřehl něco blýskavého. Posunul jsem se nabok a druhý úder jsem zachytil do ramene. Měl jsem toho na sobě tolik, že jsem ho skoro necítil. Z nákladního prostoru trčela do kabiny bíle oděná ruka s těžkým hrncem. Prudce jsem strhl volant a ruka zmizela za svým padajícím majitelem. V tom zmatku jsem zapomněl, že v dodávce může být někdo další.
Těsně před stěrači se objevil vyděšený důstojník přilepený na stěnu. Znovu jsem strhl volant a o vlas ho minul. Měli jsme oba dost času, abychom si jeden druhého pořádně prohlédli. Moje plynová maska a plnovous na něj musely udělat ohromný dojem, o který se dozajista podělí vysílačkou se svými nadřízenými. Nezbývalo mi mnoho času. Znovu se ukázala ruka s hrncem. Malíkovou hranou jsem jejího majitele sekl do zápěstí a hrnec mu sebral. Zahnul jsem za roh, pedál na podlaze, a hodil hrnec zpátky majiteli a spolu s ním jeden zastírací granát, čímž jsem se zbavil jednoho zdroje problémů. Když jsem vyrovnal směr, zlehka jsem se dotkl narůstající boule na hlavě a všiml si, že přede mnou vjela na cestu dvě obrněná vozidla a zamířila do protisměru. Na nejbližší křižovatce jsem přibrzdil a odbočil. Dodávka se stávala přítěží a bylo načase se jí zbavit.
Ale co potom? Nechtěl jsem, aby mě našli mimo ubikaci, to by bylo příliš podezřelé, a důstojnická kasárna ležela opačným směrem. Zato důstojnický klub stál v nedalekém odpočinkovém prostoru. Dostanu se tam? Je možné, že by opilci ze včerejšího seznamovacího večírku stále leželi zhulákaní na pryčnách, kde jsem je zanechal? Tuhle příležitost jsem nesměl propást, protože jestli mě najdou na mém kavalci, určitě to nevzbudí žádné podezření.
Bude to o fous. Proti mě přijížděla vozidla - další jela bezpochyby za mnou - ale žádné ještě nebylo blízko. Odbočil jsem do úzké uličky, zabrzdil a vyběhl z dodávky. Běžel jsem a zbavoval se přitom svého převleku, zanechávaje za sebou stopy v podobě kabátu, plnovousu a plynové masky. Zbývající granát jsem strčil do kapsy, narazil si čepici, pořadově se upravil a vykročil za roh. Z kasáren se hrnula jedna četa za druhou, vojáci se řadili do tvaru a mě, další uniformy, si nevšímali. Důstojnický klub stál nedaleko. Ještě dva rohy a byl jsem tam. Hlavní dveře byly zavřené, ale já věděl, že noclehárna bude otevřená.
Když jsem se chystal zahnout za roh, zaslechl jsem hovor a zastavil se.
„To jsou všichni?“
„Ještě několik dalších, co nejdou probudit, pane. A jeden, co nechce vylézt z postele.“

„Promluvím si s ním.“
Nakoukl jsem za roh.
Pozdě. Do noclehárny právě vcházel nějaký důstojník a kolem se pohybovala spousta vojáků odvádějících opilé důstojníky do přistaveného nákladňáku. Jeden důstojník seděl na zemi, držel se za hlavu a vůbec nevnímal vojáky, kteří se ho snažili nalákat do čekajícího transportu. Druhý stál u zdi noclehárny a zvracel.
Mysli rychle, diGrizi, nezbývá ti moc času. Potěžkal jsem poslední dýmovnici a palcem vytáhl pojistku. Kdybych se mohl připojit k opileckému kolektivu, byl bych v bezpečí; za to riziko to stálo. Zašel jsem za roh, ruku za sebou, nikdo se nedíval; a krátkým švihem jsem hodil granát co nejdále od nákladňáku.
Explodoval krásně, žuch, bum, mračna dýmu a polekané výkřiky vojáků. Všichni vyvalovali oči jedním směrem. Osm rychlých kroků a byl jsem za nimi, u sedícího důstojníka, který něco nešťastně breptal a nevnímal nic kolem sebe. Sklonil jsem se, chápavě přitakal jeho tlumeným reklamacím a pomohl mu na nohy.
Vzápětí vojáci pomáhali mně, protože moje vrávorání nebylo o mnoho jistější než jeho, a oba nás vedli k přistavenému vozidlu. Zakopl jsem a skoro upadl, ale zachytili mě a narovnali. Jeviště bylo připraveno - musel jsem totiž udělat ještě jednu věc. Kuchař z dodávky nahlásí, že špióna udeřil do hlavy. Takže budou hledat ránu na hlavě - jako mám já. Boule na straně lebky jsem se sice zbavit nemohl, ale mohl jsem ji zakamuflovat. Bude to sice bolestivé, ale nezbytné.
Vojáci mi pomohli na první schod a já vykročil. Jakmile mě pustili, druhý schod jsem nezvládl a sletěl pozadu hlavou k zemi.
Praštil jsem se silněji, než jsem zamýšlel, a měl jsem pocit, že na mou už beztak dost bolavou palici někdo nalil roztavené olovo. Asi jsem na okamžik omdlel. Když jsem se vzpamatoval, seděl jsem a po tváři mi tekla krev - sice jsem to neplánoval, ale určitě to udělalo bezva dojem - a nějaký voják přibíhal s lékárničkou. Obvázali mě, uklidnili a tentokrát odnesli až na korbu. Cítil jsem se hrozně, což bylo dobře. Dopotácel jsem se co nejdál od okraje a tu mě oslovil něčí ochraptělý hlas.
„Vasko…“ Hlas přešel v kašel.
Můj spolubydlící Otrov vypadal zchátrale a nešťastně.
„Nemáš u sebe něco k pití?“ pronesl svůj obvyklý ranní pozdrav.
Namísto alkoholu jsem mu během naší krátké jízdy poskytl alespoň útěchu.
Když opilecký konvoj dorazil na místo, uslyšel jsem ukřivděné výkřiky důstojníků, kteří zjistili, že namísto, aby byli dopraveni do svých ubikací, octli se před jednou ze správních budov. Protestoval jsem spolu s ostatními, přestože jsem něco takového očekával. Ze základny někdo uprchl a někdo další do ní pronikl. Bylo nutné všechny přepočítat a najít chybějící či nadbývající lidskou položku. Odvedli nás do chodby, kde jsme čekali, až nás jednoho po druhém dostane do spárů unavená baterie úředníků. Latríny byly mezitím v hustém provozu a já se také postavil do fronty. Hlavně proto, aby mi na prstech po umytí zůstalo trochu mýdla, které jsem si vetřel do očí. Pálilo to jako čert, ale než jsem si oči vypláchl, chvíli jsem to vydržel. Když jsem se podíval do zrcadla, oči mi žhnuly jako dva uhlíky. Dokonalé.
V pravý okamžik jsem našel svého úředníka, ukázal mu průkaz a nechal ho, aby porovnal moje jméno se soupiskou.
Jako všichni jsem doufal, že nás brzy nechají jít. Podle vzoru ostatních jsem se uložil na lavičku ke spánku. Měl jsem za sebou náročnou noc a co nenápadnějšího může špión chtít než poklidný spánek v srdci nepřátelské linie?
Probudilo mě ticho. Předtím mě uspalo bručení a nadávky důstojníků, přicházející a odcházející vojáci, rušný chod úřednické mašinérie. Všechny tyto zvuky náhle ustaly a nahradilo je ticho. Ticho, kterým se blížily, nejprve vzdálené, potom stále hlasitější, pomalé, neodvratné kroky. Přiblížily se ke mně a - pokračovaly dál. Nechal jsem oči zavřené a donutil se k pravidelnému oddechování. Teprve když byly kroky dost daleko, odvážil jsem se je otevřít.
To ticho mě překvapilo. Jediné, co jsem viděl, byla záda nějakého muže, obyčejná, trochu pohrbená záda, nevýrazná světle šedá, pomačkaná uniforma a čepice téže barvy. Marně jsem vzpomínal, kde jsem tenhle typ uniformy viděl. Nechápal jsem, k čemu všechen ten 'klid'. Se zívnutím jsem se posadil a poškrábal se na hlavě pod obvazem. Muž došel na konec místnosti a otočil se čelem k nám. Zepředu nebyl o nic přitažlivější než zezadu. Pískově žluté vlasy, na temeni trochu prořídlé, začínající faldy kolem pasu a dvojitá brada, čistě oholený, tuctový obličej. Když však promluvil, hlasem učitelsky přísným, všichni přítomní veteráni zachovali hrobové ticho.
„Důstojníci. Ti z vás, kteří zůstali trochu střízliví, možná cestou sem zaslechli výbuch a viděli kouř. Tento výbuch způsobil člověk, který pronikl do naší základny a nadále zůstává neodhalen v našich řadách. Nevíme o něm nic, ale přepokládáme, že jde o meziplanetárního zvěda…“
Šedivák se odmlčel, aby dal prostor očekávanému mumlání a frkání, a potom pokračoval.
„Intenzivně po této osobě pátráme a jelikož vy, pánové, jste byli v její bezprostřední blízkosti, budu vás jednoho po druhém vyslýchat, abych zjistil, co nevíte, že víte. Možná se mi také podaří zjistit… kdo z vás je onen hledaný špión.“
Jeho poslední výrok vyvolal pouze zaražené mlčení. Teď, když měl všechny v tom správném duševním rozpoložení na křížový výslech, začal si šedivák k sobě volat jednoho důstojníka za druhým. Děkoval jsem bohu za prozřetelnost, která mě shodila ze schůdků nákladňáku na hlavu.
Že jsem šel jako třetí nebyla náhoda. Na jakém základě? Ze by podobná postava, jakou měl meziplanetární zvěd Pas Ratunkowy? Pozdní příchod na Glupost? Obvaz? O něco se opírat musel. Šinul jsem se vpřed stejně pomalu jako přede mnou ostatní. Zasalutoval jsem a on ukázal na židli vedle stolu.
„Podržte to, zatímco budeme mluvit,“ řekl a podal mi stříbrnou kouli polygrafického vysílače.
Pravý Vaska by ji nepoznal, takže jsem ji nepoznal ani já. Jenom jsem si ji zběžně prohlédl - jako kdybych nevěděl, že vysílá důležité informace do detektoru lži, který měl muž v šedém před sebou - a sevřel ho do dlaně. Moje myšlenky tak klidné nebyly.

Dostal mě! Má mě! Ví, kdo jsem, ajenom si se mnou pohrává!

Podíval se hluboko do mých krví podlitých očí a já si všiml, jak znechuceně zkřivil ústa.
„Musíte mít za sebou zajímavou noc, poručíku Huljo," prohodil s očima upřenýma do papírů - a na výstup detektoru lži jakbysmet.
„Ano, pane, víte… dali jsme si s klukama trochu do nosu." To jsem řekl nahlas. Ale myslel jsem si: Popraví mě, zastřelí, rovnou do srdce! a představoval si, jak se z mého životně důležitého orgánu valí krev.
„Vidím, že vás nedávno degradovali - a kde máte své roznětky, Pase Ratunkowy?"
Jsem hrozně utahanej… už abych šel na kutě.
„Roznětky?" zamžoural jsem na něj zarudlýma očima a zvedl ruku, abych se poškrábal na hlavě, na obvazu, a pouvažoval, cože se to po mně vlastně chce. Jeho oči se vpíjely do mých, stejně šedé jako jeho uniforma, a mně se na vteřinu zazdálo, že za jeho jemnými způsoby se skrývá nějaká zlá síla.
„A to zranění na hlavě - kde jste k němu přišel? Náš meziplanetární špión také dostal ránu do spánku."
„Spadl jsem, pane, někdo do mě musel strčit. Z nákladňáku. Vojáci mě ošetřili, zeptejte se jich…"
„Už se stalo. Opíjet se, padat a hanobit jméno důstojnického sboru. Kliďte se a něco se sebou dělejte, hnusíte se mi. Další."
Vrávoravě jsem povstal, vyhýbaje se očima upřenému pohledu těch mrazivých očí, odšoural se pryč, jako kdybych zapomněl na tu věcičku v mé dlani, potom jsem se vrátil a položil mu ji na stůl. Byl skloněný nad papíry a nevnímal mě. Pod řídkou pokrývkou jeho lysajícího temene jsem zahlédl nezřetelnou jizvu. Šel jsem pryč.

Oblbnout polygraf vyžaduje zručnost, praxi a trénink.
Čehož všeho se mi dostávalo. Lze to provést pouze za určitých podmínek a tyhle byly ideální. Testovaná osoba je bez předchozích normalizačních testů podrobena výslechu. Proto jsem výslech začal na pokraji paniky - než byla položena první otázka. Na grafu to muselo kreslit jeden vrchol za druhým. Bál jsem se. Jeho, něčeho, všeho. Když však položil tu záludnou otázku, která měla špióna odhalit - otázku, která musela přijít - uvolnil jsem se a to se projevilo na výstupu. Otázka, která nikomu jinému než zvědovi nic neříkala. Jakmile to uviděl, výslech pro něj skončil, měl ještě spoustu práce.
Vrátil jsem se a klesl na lavičku vedle vzpřímeně sedícího, nechutně střízlivého Otrova.
„Co chtěl?" zeptal se přidušeně.
„Nevím. Zeptal se mě na pár věcí, o kterých jsem prd věděl, a to bylo všechno."
„Doufám, že se mnou chtít mluvit nebude."
„Kdo to vůbec je?"
„Ty nevíš!" vyhrkl nevěřícně. Odpověděl jsem váhavě, ve snaze zakrýt svůj naprostý nedostatek informací.
„Vždyť jsem tu teprve od včera…"
„Ale Kraje zná každý."
„To je on…?" Vydechl jsem a přitom se snažil vypadat stejně vyplašeně jako on. Zdálo se, že to zabralo, protože přikývl a vrhl rychlý pohled přes rameno a zpátky. Vstal jsem a odešel na záchod, abych naši konverzaci v tomto místě ukončil. Kraje zná každý.

Kdo byl Kraj?

## KAPITOLA 11.

Rozkaz k nalodění připadal všem jako vysvobození; rozhodně lepší pěkná tichá válka než podezírání a obavy, které v Gluposti zavládly v následujících dnech. Nenadálé inspekce, půlnoční prohlídky, neustálá pohotovost a neodmyslitelný dusot pochodujících nohou. Byl bych hrdý na to, že se mi podařilo zasít semínka zmatku, kdybych se zároveň nebyl sám stal jeho obětí. Přípravy na invazi musely zajít už příliš daleko, aby se dala zastavit, protože uprostřed všeho toho vzruchu jsme se i nadále drželi plánu. V den D mínus dva se pozavíraly všechny výčepy, aby mohl započít vystřízlivovací proces všech jednotek. Několik buřičů, včetně mě a Otrova, si ulilo pár lahví, které nám vydržely o nějakou dobu déle. Ale i s tím byl konec, když nám skříňky a pytle zamkli do skladiště a rozdali nám invazní výstroj. V tubě od zubní pasty jsem měl ještě alkohol v prášku, který jsem si šetřil pro případ nouze, kterážto nastala okamžitě při představě nadcházejících abstinenčních týdnů, takže jsme tubu v den D mínus jedna s Otrovem dorazili a zůstali na suchu. Po jedné z mnoha namátkových kontrol a prohlídek nám jedné noci dali nástup a my odpochodovali do startovacího prostoru. Za branou nás čekala flotila, jedna temná řada raket za druhou.
Jednoho po druhém nás vyvolali a rozeslali na určená stanoviště.
Nejdříve jsem si myslel, že je to dost hloupý způsob, jak provést invazi. Žádné plány, žádné náčrty, žádné povzbuzující projevy, žádný výcvik, žádné manévry - nic. Nakonec mi ale došlo, že je to ideální způsob, jak zahájit a provést invazi, kterou chcete udržet v tajnosti. Piloti měli spoustu zkušeností a další nasbírají během výpravy. Jednotky byly bojeschopné; zásoby doplněné. A někde úplně nahoře ležely v zamčených kazetách plány, pásky s kurzy a podobně. Otevřou se, až budeme v podprostoru a vnější komunikace bude vyloučená. Tohle všechno mi usnadňovalo život, protože zbývalo jen málo příležitostí přistihnout mě z neznalosti věcí cliaandských.
S velikou radostí jsem shledal, že mě zařadili ke transportu. To byla role, jíž jsem se mohl zhostit se ctí. Má předchozí úloha spolubydlícího také nebyla náhodná, neboť Otrov vyšplhal do pilotní kabiny o několik vteřin později, aby mi oznámil, že je můj druhý pilot.
„Výborně," řekl jsem. „Kolik máš na těchhle transportérech třídy Pavijan nalítáno?"

Přiznal se k politováníhodně nízkému číslu a já ho za to poplácal po rameni.
„To máš kliku, protože na rozdíl od většiny prvních pilotů tvůj strejda Vaska není ani trochu namyšlený a pro kumpána od flašky není žádná oběť dost velká. Nechám té provést start a jestli odvedeš takovou práci, jakou si myslím, že odvedeš, tak tě možná nechám i přistát. Teď mi podej ten kontrolní seznam."
Jeho vděčnost byla tak nesmírná, že přiznal, že má pro stav nejvyšší nouze u sebe plnící pero naplněné stoprocentním alkoholem, ze kterého jsme si u té příležitosti oba srkli. S pocitem spokojenosti - a lechtáním v hrdle - jsme z výšky sledovali, jak dole pod námi pochodují vojáci do nákladních otvorů našeho transportéru. O pár minut později vpochodoval do kabiny prošedivělý fousatý plukovník v bojové uniformě.
„Cestujícím vstup zakázán," přivítal jsem ho.
„Zmlkněte, poručíku. Mám vaše kurzovní pásky."
„No tak sem s nima, ne?"
„Cože! Buď jste se pomátl nebo se pokoušíte vtipkovat - a za obojí je v bojových podmínkách kulka."
„Asi jsem přetažený, plukovníku, jsem hrozně nevyspalý, vždyť víte…"
„Ano." Trochu se uklidnil. „To se někdy stane každému. Pro nikoho to nebylo snadné. Ale už je to za námi. Vítězství pro Cliaand!"
„Vítězství pro Cliaand!" zajásali jsme obřadně. Za posledních pár dní už mi to šlo. Plukovník pohlédl na hodinky.
„Už je skoro čas. Spusťte povelový okruh," přikázal.
Kývl jsem na Otrova a ten okamžitě zmáčkl to správné tlačítko. Na obrazovce se objevilo PŘIPRAVTE SE. Připravili jsme se. Potom se nápis dramaticky rozblikal a změnil se na neúprosné NASTAVTE KURZ. Plukovník vytáhl z brašny kazety a my museli svědeckým podpisem stvrdit, že pásek byl při předání zapečetěn. Otrov vložil pásek do počítače a plukovník spokojeně zachrochtal, naplniv své poslání, a obrátil se k odchodu. Přes rameno nás ještě obdařil mužným kývnutím na rozloučenou.
„A ne abyste zkoušeli přistát na 10 gé, jak si v tom všichni přiblblí piloti libují. Jinak vás oba poženu před vojenský soud."
„Tvoje matka štrikuje svetry z hovna," zakřičel jsem za ním, samosebou, až když se zavřely dveře. Ale i tento chabý pokus vyvolal v Otrovovi nadšení. Začínal si mě čím dál víc považovat.
Spěchej a pak čekej je heslo všech vojáků světa a přesně to jsme taky dělali. Dívali jsme se, jak jedna loď za druhou startuje a mizí. Transportéry byly poslední. Zelený signál START jsem přivítal s úlevou. Byli jsme na cestě. K bezejmenné planetě kroužící kolem nám všem neznámé hvězdy. Pásek prozradil počítači, kam má letět, ale informovat nás se už neráčil.
Tahle bezpečnostní opatření pokračovala až do samotné invaze. Strávili jsme na cestě sedm nudných dní. Bez pití, loď řízená počítačem a takřka nepoživatelné mražené příděly. V dlouhodobém měřítku a bez zušlechťujícího účinku alkoholu se z Otrova vyklubal zdaleka ne duchaplný společník. Ať naše rozmluvy začínaly u čehokoli, pravidelně končily u anekdot z jeho školních dob. Spalo se mi dobře, to ano, obvykle když mluvil, což mu, zdálo se, nikterak nevadilo. Taky jsem ho několikrát na simulátoru prozkoušel z řízení, což jemu možná prospělo a mé zcela jistě seznámilo s řízením a fungováním lodi.
Loď byla plně automatizovaná a my dva s Otrovem jsme byli jediní členové posádky na palubě. Jediné dveře vedoucí do přepravního prostoru byly zamčené a jediný klíč od nich měl náš nevrlý plukovník. Navštívil nás jednou nebo dvakrát a žádnou radost nám tím neudělal. Sedmého dne, když jsme přešli z podprostoru do normálního vesmíru, se nám postavil za zadky a nasadil hrozivý kukuč.
„Tady máte rozkazy a tady mi to podepište," vyštěkl. Udělali jsme, co chtěl, načež rozlomil pečeť na ploché kazetě. Bylo na ní velkými červenými písmeny napsáno INVAZE, což trochu dávalo tušit, že se věci co nevidět dají do pohybu. Mé instrukce byly jednoduché. Podle rozkazu jsem zapojil obvod, který loď navedl pod velitele flotily. Na jedné straně zářilo nažloutlé slunce, na druhé modrá koule cílové planety. Plukovník na ni civěl, jako kdyby ji chtěl utrhnout a uhryznout si z ní, a já se nemusel na nic ptát, aby mi bylo jasné, jak vidí budoucnost.
Invaze začala. Většina flotily letěla před námi, ztracená ve vesmírné noci a viditelná jako nepatrná síť jiskřiček, a to jen tehdy, když měnila kurz.
Naše transportní letka se držela pohromadě a sledovala směr vedoucí lodi. Planeta na obrazovce se stále zvětšovala. Vypadala na tu dálku mírumilovně, ačkoli předsunuté jednotky ji už musely dosáhnout.
Netěšilo mě to - taky koho jiného než šílence mohla těšit představa nadcházející války? - ale doufal jsem, že najdu odpověď na otázku, která mě sem přivedla. Stále jsem byl totiž přesvědčený, že meziplanetární invaze je neproveditelná, a to navzdory faktu, že jsem se jí právě účastnil. Cítil jsem se jako někdo, kdo se v zoo dívá na jedno z nejexotičtějších zvířat a přitom říká: „Takové zvíře není." Meziplanetární invazi prostě neberu.
Invazní jednotky usvědčující mé teorie ze lži zatím letěly dál. Bezejmenná planeta vyplňovala stále větší plochu čelních monitorů a já postřehl první známky probíhající války; malé světelné jiskřičky na noční polokouli. Otrov je uviděl taky a vítězoslavně zahrozil pěstí.
„Dejte jim co proto, hoši," zaryčel.
„Sklapni a starej se raději o své ciferníky," zavrčel jsem. Najednou jsem ho nenáviděl. A vzápětí nato jsem mu odpustil. Kam se ohne výhonek, tam naroste strom. Jeho výhonek ohýbala vojenská škola, do které ho strčili už jako dítě. A na kterou z nějakých neznámých důvodů stále vzpomínal v dobrém, přestože všechno, co mi o ní navykládal, bylo buď něco deprimujícího nebo sadistického. Byl vychován v neoblomné víře, že Bůh stvořil Cliaand o něco lépe než ostatní planety a proto je Cliaand předurčen k tomu, aby pečoval o podřadné rasy. Je úžasné, čemu všemu lidé uvěří, když je včas podchytíte.
Potom se naše letka rozpadla a transportéry se rozletěly k jednotlivým cílům. Pohrával jsem si s vysílačkou a v duchu

proklínal cliaandskou zálibu v bezpečnostních opatřeních a utajování. Přistávám s plným nákladem vojáků a ani nevím kde! Na planetě pode mnou, to jistě, to se jim utajit nepodařilo, ale na kterém kontinentě? U kterého města? Věděl jsem jen, že naváděcí čluny letěly před námi, aby umístily naváděcí majáky. Znal jsem frekvenci a signál, který mě měl navést na přistání. Taky jsem věděl, že cíl je nějaký kosmodrom. Poslední instrukce totiž obsahovaly několik velkých a ostrých fotografií kosmodromu - cliaandská rozvědka se musela činit; a to jak ze vzduchu, tak ze země. U budovy kosmodromu bylo velké červené X, místo, co nejblíže kterého jsem musel přistát. Fajn.
„To je signál!“ Da-da-di-da bylo hlasité a čisté.
„Připoutej se - jdeme na to,“ řekl jsem a zadal instrukce počítači, který skoro okamžitě vychrlil přistávací trajektorii a zapnul hlavní motor. „Dej plukovníkovi první výstrahu a potom mu podej hlášení o vzdálenosti a výšce. Já mezitím přistanu.“

Letěli jsme vstříc svítání k budově kosmodromu. Počítač byl zaměřený na vysílač a naváděl nás dolů po mírném, opatrném oblouku. Když jsme prorazili vrstvu mračen a daleko pod námi se ukázala země, spatřil jsem vůbec první známky jakéhosi odporu. Černé obláčky explozí rozpínající se kolem nás.
„Střílejí po nás!“ vyjekl Otrov nevěřícně.
„To už tak ve válce chodí.“ Napadlo mě, co je to za veterána, kterého vyvede z rovnováhy trocha dělostřelecké palby. Současně jsem sebral počítači prioritu a vypnul hlavní motor. Přešli jsme do volného pádu a výbuchy zůstaly nad a za námi. Počítač dělostřelectva nezachytil změnu v naší rychlosti.
Koutkem oka jsem pod námi zahlédl kosmodrom a zapnul boční motory, aby nás přesunuly jeho směrem. Pořád jsme však padali. Počítač polykal údaje radarového výškoměru a blikal po nás červená hlášení o zmenšující se vzdálenosti od země. Zadal jsem mu krátký program na co nejdelší oddálení přistávacího zážehu s konečným zpomalením 10 gé na nulovou výšku. Znamenalo to, že budeme padat maximální rychlostí a zpomalovat po minimální časový usek, což zmenší dobu, po kterou budeme vystaveni pozemní palbě. Taky jsem chtěl dát plukovníkovi okusit jeho 10 gé, před kterými mě onehda varoval.
Trysky se zapnuly ve výšce někde kolem vrcholků stromů a vmáčkly nás do sedadel. Usmál jsem se, což je při 10 gé dost náročná věc, a pomyslel na výraz, který má v tu chvíli asi na tváři plukovník. Sledoval jsem obrazovku a přidal trochu bočního tahu, až jsme se octli přímo nad parkovištěm, které bylo naším cílovým prostorem. Zbytek už byl na počítači, který se toho celkem slušně zhostil a vypnul motory ve chvíli, kdy naše přistávací vzpěry zakřupaly o zem. Jakmile všechny motory zhasly, stiskl jsem vyloďovací tlačítko. Lodí otřásly vibrace vysouvajících se ramp.
„To by bylo z naší strany všechno,“ řekl jsem, vycvakl přezku a protáhl se.
Otrov se přišoural za mnou k průzoru podívat, jak vojáci sbíhají po rampách a běží se krýt. Vypadalo to, že akce probíhá beze ztrát, což bylo překvapující. Opodál čmoudilo pár kráterů po bombách a ležely hromady trosek a nad námi burácely nízko letící stíhačky kryjící vylodění jednotek. Připadalo mi nemožné, že by byl všechen odpor tak rychle potlačen. Ledaže by tenhle svět neměl příliš valnou armádu. To by mohlo vysvětlovat cliaandské vojenské úspěchy; výběr takových planet, které jsou zralé na oškubání. V duchu jsem si udělal poznámku, že se na to musím podívat.
Teprve hodnou dobu po vylodění jednotek se ve velitelském voze objevil jejich plukovník. Doufal jsem, že má stále žaludek v krku.
„Teď musíme najít něco k pití,“ začal se olizovat Otrov.
„Jdu já,“ řekl jsem, vzal si z přihrádky pistoli a připnul si ji na opasek. „Ty zůstaneš na příjmu a dohlédneš na loď.“
„Tohle říkají první piloti vždycky,“ posteskl si a já věděl, že jsem zareagoval dobře.
„Výhoda šarže. Jednou si to taky vyzkoušíš, neboj. Nemělo by to trvat dlouho.“
„Obvykle to najdeš v přístavním baru,“ zavolal za mnou.
„Neuč kozla skákat,“ odtušil jsem. Tohle jsem si dovedl spočítat sám.
Všechny vnitřní dveře se po přistání automaticky odemkly. Sešplhal jsem po žebřících dolů na nedávno vyprázdněnou bojovou palubu a prokopal se poházenými obaly od kadeček k nejbližší rampě. Přivítal mě závan čerstvého ranního vzduchu nesoucího s sebou vůni prachu a explozí.

Další planeta byla obohacena o výdobytky cliaandské kultury. V dálce bylo slyšet střelbu, nad hlavou mi přeletěla stíhačka a bylo ticho. Invazní vlna se přelila přes kosmodrom, zanechávajíc za sebou brázdu ticha. Neprověřen a neproclen jsem prošel přistávací halou a instinktivně našel přístavní bar. Jako první jsem do sebe hodil láhev piva a potom si na dochucení nalil trochu antaranského levandetu. Za barem stály seřazené láhve, staří známí i pár neznámých, takže bylo z čeho vybírat. Potřeboval jsem něco, v čem bych je odnesl, a tak jsem otevřel jakási posuvná dvířka pod barem a zjistil, že hledím do vyděšených očí nějakého mladíka.
„Ne mortigu min!“ zaúpěl. Esperanto jsem ovládal stejně jako mateřštinu a tak jsem mu odpověděl ve stejném duchu.
„Jsme zde, abychom vás osvobodili, nechceme vám ublížit.“ Naše rozmluva se mohla dostat nahoru a já chtěl vzbudit ten správný dojem. „Jak se jmenuješ?“
„Pire.“
„A jak se jmenuje tento svět?“ Na arogantního vetřelce mu otázka musela připadat poněkud zvláštní, ale byl příliš vystrašený, aby něco namítal.
„Burada.“
„V pořádku, jsem rád, že ses rozhodl mluvit pravdu. A co mi o Buradě povíš?“
Nejspíš bylo něco s mojí stylizací, protože byl příliš ohromený, aby se zmohl na odpověď. Nejprve chvíli jen tak zíral, potom se vyštrachal ze skříňky, otočil se a začal v ní něco hledat. Nakonec vytáhl nějakou brožurku a mlčky mi ji podal. Měla trojrozměrnou obálku s obrázkem oceánu a ztepilých stromů lemujících pobřeží, které obživly v okamžiku, kdy do

nich proniklo teplo mé ruky; vlny tiše narážely do zlatého písku a stromy se kolébaly v pomyslném větru. Z obláčků na obloze se utvořil nápis PŘEKRÁSNÁ BURADA… PRÁZDNINOVÝ SVĚT ZÁPADNÍHO PODPROSTORU…
„Rabování a styk s nepřítelem," ozval se ode dveří povědomý, znechucený hlas. Otočil jsem se a spatřil milého pana plukovníka, jak na mě s oplzlým výrazem míří gaussovkou.
„A k tomu přistání na 10 gé," dodal, což byl bezesporu ten pravý důvod jeho zatrpklosti. „Za které sice kulka není, ale za to první ano."

## KAPITOLA 12.

Pire způsobně zaječel a zacouval, plukovníka sice nechápal, ale jeho způsoby a pušku chápal dokonale. Usmál jsem se, nejchladněji jak jsem dovedl, protože nemohl vidět mé ruce, které byly schované pod barovým pultem. Otočil jsem se k mladíkovi, ukázal k opačnému konci místnosti a přikázal mu, aby se tam přemístil. Poslušně odcupital a já si mezitím nenápadně strčil do kapsy turistického průvodce a vytáhl z pouzdra pistoli. Když jsem se obrátil zpátky k plukovníkovi, hlaveň jeho pušky byla mírně skloněná.
„Mýlíte se," oznámil jsem mu, „a navíc urážíte důstojníka, který byl ještě nedávno majorem válečného letectva. Pomáhám našim invazním jednotkám a zabezpečuji toto zařízení, abych vaší jednotce znemožnil se ve službě opít a ohrozit tím naše úsilí. Přitom jsem zajal zajatce, který se zde skrýval. Tak to bylo, mé slovo proti vašemu, plukovníku."
Zdvihl hlaveň a řekl: „Bude to jenom mé slovo, že jsem vás přistihl při rabování a byl donucen vás zastřelit, když jste kladl odpor při zatýkání."
„Mě tak lehce zastřelit nejde," pravil jsem, vytáhl zpod baru pistoli a namířil mu hlaveň mezi oči. „Jsem výborný střelec a jedna tahle výbušná střela vám ustřelí půlku hlavy."
Takovou okamžitou reakci od poručíka letectva zjevně nečekal. Na chvíli zaváhal. Pire slabě zakvičel a vzápětí se ozvalo temné žuchnutí. Tušil jsem, že omdlel, ale neměl jsem čas se o tom ujišťovat. Tahle vražedná momentka trvala nějaký čas a čert ví, jak by skončila, kdyby se dovnitř nevřítil voják s polním telefonem. Plukovník si ho převzal a zapadl zpátky do války, já si mezitím strčil zezadu pod kabát dvě flašky a vyšel druhým východem, překračuje Pira ležícího v bezvědomí na podlaze a bezpochyby klidnějšího. Byl jsem pryč, než si to plukovník stačil uvědomit. Vrátil jsem se s pitím zpátky k lodi a poslal ho služebním výtahem nahoru Otrovovi. „Ne abys vypil obě," varoval jsem ho do palubního telefonu. Odpověděl mi šťastným řevem.
Byl jsem teď svým vlastním pánem a hodlal toho co nejvíce využít. Válka stále trvala a já mohl v klidu, nesledován, provést svá pozorování. Mohl jsem přijít o krk, jistě, ale to už je riziko povolání. Jakmile bude invaze úspěšně dokončena, veškeré samostatné přesuny budou nemožné a já pravděpodobně poletím zpátky na Cliaand. Stále jsem měl v kapse turistickou brožuru, teplo mého boku udržovalo děj na obálce v chodu. Otevřel jsem ji a prolistoval stránky bohaté na ilustrace a chudé na text. Byla to propagačka těžkého kalibru, to jo, s tichou hudbou linoucí se z ilustrace plujícího orchestru v nádherné zátoce Sabun a vůní květin z Kanapských polí. Čekal jsem, že z obrázku lyžařského střediska v Karových horách začne sněžit, ale reklamní technologie zatím tak daleko nepokročila. Byla tam schematická mapa, z větší části bezcenná, ačkoli jsem se z ní dověděl, že stojím na kosmodromu Sucuk ležícím u stejnojmenného města. Odhodil jsem knihu a vydal se po pamětihodnostech.
Děs a hrůza. Potrvá dlouho, než se na tahle slunná pobřeží vrátí turisté. Procházel jsem prázdnými ulicemi poďobanými krátery po bombách a sežehnutými ohněm a kroutil hlavou nad smyslem toho všeho. Válka je vždycky nesmyslná záležitost, ale v tuhle chvíli mi připadala obzvlášť infantilní. Výstižnější by bylo říct hrůzná; narazil jsem na první mrtvoly. Zaslechl jsem vlekoucí se kroky a přede mnou se na ulici objevila skupina zajatců hlídaná po obou stranách bdělými cliaandskými vojáky. Mnozí zajatci byli zraněni a málokteří ošetřeni. Seržant velící transportu mi zasalutoval a vítězoslavně pokynul. Usmál jsem se, ale stálo mě to hodně sil. Musel jsem najít nějakého zodpovědného občana Sucuku, který ještě nebyl zajatý nebo mrtvý, a položit mu pár otázek.
Občan si mě našel první. Odbočil jsem z hlavní cesty a vydal se po úzké, křivolaké uličce se zlověstným názvem Matbaacilik-sasurtmek - žádná ulice takového jména nemohla být tak docela v pořádku. Mé podezření se nakonec ukázalo opodstatněné. Zjistil jsem to, když jsem zahnul za roh a uviděl před sebou mladou ženu, jak na mě míří loveckou puškou velkého kalibru. Ruce mi vyletěly vzhůru ještě než stačila promluvit.
„Vzdej se nebo zemřeš!"
„Už jsem se vzdal - nevidíte? Ať žije Burada, hip-hip…"
„Nech si své odporné žerty pro sebe, ty špinavý krvežíznivý samče, nebo tě na místě zastřelím."
„Já jsem na vaší straně, věřte mi. Mír Buradě, pokoj všem lidem dobré vůle - ženám samozřejmě také."

Zlostně zafuněla a puškou mé nasměrovala to tmavého vchodu. Byla to pěkná ženská, i když se zlobila, široký obličej s rozšířenými nozdrami a černé vlasy visící rovně k ramenům. Měla na sobě tmavozelenou uniformu, holínky, kožené popruhy a na rukávu přišité nějaké insignie. Přesto všechno působila žensky; žádná uniforma nemohla skrýt tak velkolepě se dmoucí poprsí. Vešel jsem dovnitř, jak chtěla, a když jsem kolem ní procházel, sáhla po mé pistoli. Mohl jsem v tu chvíli udělal s její rukou a hlavní pušky krátký proces a přijít k další zbrani, ale ovládl jsem se. Dokud si bude myslet, že má věci pod kontrolou, možná se jí víc rozváže jazyk. Vešli jsme do tmavé místnosti s jediným oknem, asi nějaké kanceláře, kde ležela na stole další dívka v uniformě. Oči měla zavřené a jednu nohavici roztrženou. Na noze měla ošklivou ránu neodborně překrytou obvazem. Prosakovala jím krev a tvořila na stole kaluž.
„Máš léky?" zeptala se má věznitelka.
„Mám," řekl jsem a otevřel lékárničku na opasku. „Ale nemyslím si, že tady budou něco platné. Vypadá to, že ztratila

hodně krve a potřebuje lékařskou péči.“
„A kde ji dostane? Od vašich krvežíznivých felčarů určitě ne.“
„Asi ne.“ Měl jsem plné ruce práce s tlakovými body, strháváním starých obvazů, nanášením antiseptického pudru a obvazováním. „Její pulz je pomalý a moc slabý. Myslím, že to nezvládne.“
„Jestli ne - zabils ji ty.“ V očích se jí objevily slzy, přitom mi ale stále mířila na bránici.
„Já se ji jenom snažím zachránit. A jmenuju se Vaska.“
„Táza,“ řekla automaticky.
„Seržant ve Stráži, než tamti převzali moc.“
„Kdo?“ Byl jsem poněkud zmatený. „Myslíš nás, cliaandskou armádu?“
„Ne, jistě že ne. Ale proč se s tebou vůbec bavím, měla bych tě spíš zabít…“
„Neměla, opravdu. Kdybych ti řekl, že jsem váš přítel, věřila bys mi?“
„Ne.“
„Ze jsem cizí agent, který pracuje proti Cliaandu, přestože jsem v jeho Vesmírné armádě?“
„Spíš bych řekla, že jsi červ, který, aby zachránil svůj bezcenný život, řekne cokoli.“
„To je teda fakt,“ zabručel jsem, protože jsem pochopil, že mému vyznání nehodlá věřit.
„Tázo…“ zašeptala dívka na stole. Oba jsme se k ní obrátili. Potom ještě jednou „Tázo“ a byla mrtvá.
Totéž jsem si myslel o sobě. Táza zdvihla pušku a já viděl, jak jí zbělel kloub na ukazováčku, který držela na spoušti. Musel jsem reagovat a rychle. Začal jsem skokem střemhlav pod její nohy. Ozval se výstřel - v uzavřeném prostoru mi skoro utrhl hlavu -, ale nezasáhl mě. Než stačila znovu vystřelit, popadl jsem hlaveň, seknul ji po ruce a udělal ještě pár dalších věci, které muž normálně ženám nedělá, ledaže to jinak nejde, jako to nešlo teď. Skončilo to tím, že jsem měl zpátky svou pistoli a ona ležela opřená o zeď a měla tentokrát skutečný důvod k pláči. Pár minut potrvá, než bude moct hýbat prsty; moc nechybělo a byl bych jí polámal kosti.
„Promiň,“ řekl jsem, položil pistoli a pustil se do souboje s archaickým mechanismem pušky. „Prostě se ještě nemůžu nechat zabít a tohle byl jediný způsob, jak ti v tom zabránit.“ Konečně se mi podařilo otevřít závěr a vytáhnout všechny náboje. Letmým pohledem jsem se ujistil, že jsem na žádný nezapomněl. „To, co jsem ti řekl, je pravda. Jsem na vaší straně a chci vám pomoct. Ale nejdřív mi musíš pomoci ty.“
Vypadala rozpačitě, ale podařilo se mi upoutat její pozornost. Když jsem jí vrátil pušku, utřela si oči do rukávu, a když jsem jí podal náboje, udiveně je rozšířila.
„Ocenil bych, kdybys tu pušku nechala chvíli nenabitou. Můžeme to udělat jako obchod, když mi odmítáš poskytnout informace dobrovolně. Existuje jedna organizace, o které jsi pravděpodobně nikdy neslyšela, a kterou moc zajímá to, co Cliaand provádí. Totiž mezihvězdné invaze - Burada je už šestá v pořadí a vypadá to, že tu budou stejně úspěšní jako na ostatních planetách.“
„Proč to dělají?“
Získal jsem její pozornost, rychle jsem pokračoval.
„Není důležité proč, alespoň ne v tuto chvíli, protože chorobné ambice nejsou v politické historii lidstva nic nového. Mě především zajímá jak. Jak se jim to při fungujícím obranném systému planety může podařit?“
„Za to může Konsolosluk,“ vyhrkla prudce a zuřivě zalomcovala puškou. „Neříkám, že Strana žen na tom nenese žádnou vinu, ale nesrovnatelně menší než oni.“
„Mohla bys mě trochu uvést do děje, bojím se, že v tom trochu plavu.“
„Hned tě uvedu do obrazu! Chlape mizerná!“ vyštěkla s očima planoucíma hněvem. Začínala znovu vypadat přitažlivě. „Strana žen přinesla této planetě staletí osvícené vlády. Žili jsme v blahobytu, měli dobrý turistický ruch, nikdo nestrádal. Muži sice mohli hlasovat později než ženy a nemohli se dostat do předních funkcí, ale co má být? Zeny totéž - a horší věci - snášely na jiných planetách a nebouřily se. Ten mizerný Konsolosluk, do všeho strkali nos, každého pomlouvali. Mužská práva, pryč s útlakem a podobné nesmysly. Zblbli lidi, získali v parlamentu pár křesel, destabilizovali celou zem. Potom jednoho dne revoluce a převzetí moci. A co všechno naslibovali. Šlo jim jen o to naparovat se a chovat se nadřazeně. A jak nadřazeně! Lumpové, jeden vedle druhého. O vládě nebo obraně neměli ani tušení. Když přistála ta vaše verbež, většina těchhle mužů raději utekla, než aby se postavila na odpor, zbabělci mizerní. Raději se vzdali, než aby bojovali. To já bych neudělala nikdy.“
„Možná jim nic jiného nezbývalo.“
„Nikdy. Zbabělci to jsou, nic víc.“
Což mi poskytlo námět k přemýšlení. S námětem přišlo tušení a s tušením rozbřesknutí. Kousky mozaiky mi v hlavě začaly zapadat jeden do druhého a já stěží ovládl vzrušení. Ještě to stále nemělo konečnou podobu - ale kdyby to tak bylo - kdyby to tak bylo…!

Tak bych věděl, v čem spočívá cliaandský invazní trik. Jednoduchý, jako všechny geniální nápady, a stejně tak spolehlivý.
„Budu potřebovat tvoji pomoc,“ řekl jsem Táze. Já teď zůstanu ve Vesmírné armádě, alespoň prozatím, možná se tam dozvím víc. Ale zůstanu na téhle planetě. Tady jsou Cliaanďané nejslabší a tady se dočkají porážky. Už jsi někdy slyšela o Speciálním sboru?“
„Ne.“
„Tak teď už ano. Je to, hm, organizace, která vám pomůže. Pracuju pro ně a měli by vědět, kde jsem. Viděli z Cliaandu odlétat válečnou flotilu a určitě ji sledovali až sem. To byla jedna ze situací, kterou jsme předvídali. V tuhle chvíli by měla kolem planety obíhat dálkově řízená retranslační sonda, která předá Sboru jakoukoli zprávu a my od něj dostaneme veškerou potřebnou pomoc. Máš přístup k nějaké vysílačce středního dosahu?“

„Ano - ale proč bych… proč bych ti měla věřit? Můžeš lhát.“
„Můžu - ale ty si nemůžeš dovolit to nerisknout.“ Rychle jsem naškrábal depeši. „Odcházím, musím se vrátit na svou loď dříve, než mě začnou postrádat. Tady je zpráva, kterou musíš odeslat a tady frekvence. Ty ji můžeš odeslat, aniž by tě chytili, není to pro tebe nic nemožného. A nic tím neztratíš. A můžeš zachránit svoji planetu.“
S přetrvávajícími pochybami hleděla na kus papíru, který jsem jí podával.
„Těžko se tomu věří. To, že jsi špión a chceš nám pomoct.“
„Ujišťuji vás, že mu to můžete věřit,“ ozval se za mnou ode dveří něčí hlas a já ucítil, jak mi srdce sevřela mrazivá ruka. Otočil jsem se, pomalu.
Stál tam Kraj, muž v šedém. Za ním stáli další dva muži v šedé uniformě a mířili na mě svými zbraněmi. Kraj vztyčil ukazováček, jako by to byla taky zbraň.
„Sledovali jsme tě, špióne, a čekali na tuhle informaci. Teď přistoupíme ke zničení tvého Speciálního sboru.“

## KAPITOLA 13.

„Zdá se, že dnes lidi s oblibou vrážejí neohlášeni do dveří, ha ha,“ opáčil jsem s bodrostí, kterou jsem vůbec nepociťoval. Krajův úsměv byl ledově nehybný.
„Narážíte-li na plukovníka, tak ano, sledoval vás na můj příkaz. Máte chuť na další opičky, Pase Ratunkowy, nebo jak se ve skutečnosti jmenujete?“
„Hulja, Vaska Hulja, poručík Vesmírné armády.“
„Major Hulja byl nalezen v dosadan-glupském Robotniku, což nás přivedlo k vám. Velmi důmyslný plán a možná by se i zdařil, nebýt toho, že vyhořelo optické čidlo. Opravář, který ho přišel spravit, majora našel a spolu s ním i jeho mylné představy o čase, což vcelku upoutalo mou pozornost. Tohle si vezmu.“
Kraj vytáhl depeši z Taziných znehybnělých prstů. Vypadalo to, že má situaci pevně v rukou. Chytil jsem se za hruď v oblasti srdce, vyvrátil oči a zapotácel se směrem dozadu.
„Příliš…“ zasípal jsem. „Moje srdce… nestřílejte… to je konec.“
Kraj a jeho muži mlčky přihlíželi, zatímco já se kvůli nim tolik namáhal až do onoho dramatického momentu, kdy jsem se chytil za hrdlo a vykřikl bolestí, tělo prohnuté, svaly napjaté, a potom pozadu vypadl z okna.
Byla to hezká podívaná se spoustou poletujícího skla. Ve vzduchu jsem se otočil a přistál na rameni. Kotoul, rychle na nohy a hurá pryč.
Jenže jsem se díval přímo do hlavně gaussovky, kterou držel další zakaboněný nemluva v šedém. Jako společník k debatě stál za kočičí prd a ani mě nějakou chvíli nic chytrého nenapadalo. Z rozbitého okna se ozval zřetelný Krajův hlas.
„To děvče dejte do zajateckého tábora, už ji nepotřebujeme. My ostatní se vrátíme spolu s vyzvědačem. Buďte neustále ve střehu, viděli jste, co dokáže.“
Moc ne, pomyslel jsem si v náhlém záchvatu trudnomyslnosti. Jestli vůbec něco. Pronikl jsem dovnitř, to jo, a zjistil, co jsem potřeboval vědět, ale nedokázal jsem svou informaci dostat ven. Takže byla k ničemu. Více než k ničemu. Kraj mohl moji zprávu zneužít k vlastním účelům, které, to jsem si byl jistý, byly pěkně ošklivé. Tento chmurný stav mysli u mě přetrvával, zatímco mě obestoupily smrtelně vážné tváře v šedých uniformách a nahnaly mě do nastartovaného náklaďáku. Neměl jsem nejmenší šanci na útěk; moc jim to s těma puškama šlo.
Byla to krátká cesta, zato pozoruhodně nepříjemná. Jeli jsme zabaveným buradským nákladním vozem, který musel být používaný pro odvoz odpadků nebo něčeho ještě horšího. Šedokabátníci to nijak nekomentovali a celou cestu ze mě nespouštěli oči. Ještě že vozidlo běželo tiše a hladce; bylo poháněné elektřinou vyráběnou spalováním plynu v palivových nádržích a rozváděnou k motorům jednotlivých kol. V hlavě se mi honily zoufalé představy, jak vytrhnu jeden z kabelů, který vedl pod mýma nohama, vyskočím zadem z korby, atd. Nic z toho za moc nestálo a tak jsme dojeli, aniž se naše vzájemná poloha nějak změnila. S puškou v zádech mě nahnali do nějaké zrekvírované budovy, do prázdné místnosti, kde mi, stále s puškou v ruce, přikázali, abych se vysvlékl. Prohledali mě přenosným rentgenovým prosvěcovačem a studenými sondami, velmi ponižující, oprostili mou osobu od všech pomůcek a hraček a dali mi nové šaty.
Ty měly taky hodně do sebe. Jednodílná kombinéza z měkkého a poddajného plastiku, která svému nositeli poskytovala ochranu a teplo. A zároveň ideální vězeňský úbor, jelikož byla dočista průhledná. Tato nepřetržitá pseudonahota člověku na morálce věru nepřidala a já začal mít vůči šedokabátníkům ještě větší respekt. Všechno provedeno beze slov, přes mé pokusy o konverzaci. A coby poslední doplněk mé garderóby mi dali kolem krku kovový obojek. Vedl z něj kabel do krabičky, kterou držel jeden z šediváků. Celé to působilo dosti zlověstným dojmem. Mé obavy se ukázaly oprávněné, když ostatní se všemi zbraněmi odešli a on se s tou krabičkou v ruce přede mě postavil.
„Tohle můžu udělat,“ pronesl hlasem stejně ponurým, jako byl jeho stejnokroj, a zmáčkl na krabičce nějaký knoflík.
To, co se se mnou dělo, bylo zcela neočekávané a krajně bolestivé. V jediném okamžiku mě oslepil výbuch světla takových barev a intenzity, jaké jsem v životě neviděl. Uši mi trhal zvuk silnější než zvony pekelné a každičký centimetr kůže mě pálil tak, jako kdyby mě vhodili do vany s kyselinou. Tyhle zajímavé pocity trvaly déle, než mi to bylo milé, a skončily stejně rychle, jak začaly. Když se mi vrátil zrak a sluch, zjistil jsem, že ležím na podlaze s bolestivou ranou v týlu, kam jsem se uhodil při pádu. Nebylo špatné jen si tak ležet. Ta malá věcička musela generovat nervové proudy vybraných frekvencí. K čemu mučit tělo, když můžete specifické impulzy poslat přímo do nervového systému.
„Postavte se,“ řekl můj věznitel a já ho poměrně rychle poslechl.
„Chcete-li mi sdělit, že tohle můžete udělat, kdykoli se vám zachce, a že se teď musím chovat slušně, tak mi to došlo.

Ale mluvte a já vás poslechnu. Teď už budu hodný.“
Prozatím. Dokud nepřijdu na způsob, jak se z téhle pasti na ocelové krysy dostat. Poslušně jsem se nechal zavést do další místnosti, kde na mě za velkým kovovým stolem čekal Kraj.
Místnost byla zaprášená a bílé plochy na zdech označovaly místa, kde předtím visely obrazy nebo stál nábytek. Jediný nový předmět, vyjma stolu, byl blýskavý hák nedávno připevněný na strop. Vůbec mě nepřekvapilo, že hák visel na cívce a přesně pasoval do otvoru na mém obojku. Zůstal jsem stát před svým věznitelem.
Kraj si mě prohlédl od hlavy k patě, velmi pečlivě, což nebylo nic těžkého, uvážíte-li průhledný charakter mého oděvu. Nikdy jsem si z vlastní nahoty moc nedělal, a tak mi to nevadilo. Daleko více nepříjemný byl chladný, nevzrušený pohled v jeho očích. V tuto chvíli jsem mu byl, mám-li použít klasického výrazu, vydán napospas. Neměl jsem tušení, jaké ohavnosti se mu honily hlavou, a rozhodl jsem se, že se je alespoň pokusím zmírnit.
„Co chcete vědět?“ zeptal jsem se.
„Hodně věcí, ale to počká.“
„Proč ne hned? Uvážíme-li úroveň moderní hypnotické techniky, drogové terapie a staromódního mučení - jako je tahle vaše nervová mašinka - je vyloučeno, aby odhodlanému vyšetřovateli zůstalo něco utajeno. Proto se ptejte a já budu odpovídat.“ Velmi rád bych se podělil o to málo, co jsem o Speciálním sboru věděl. Poloha všech základen byla tajná, nepochybně kvůli právě takovým okolnostem, v jakých jsem se teď octl. Překvapilo mě, když zavrtěl hlavou v pomalém 'ne'.
„Řeknete mi všechno později. Nejprve vás musím přesvědčit o vážnosti svých záměrů. Mám v úmyslu vás vyslechnout a potom docílit, abyste nabídl své služby pro naši věc. Dobrovolně. Abych vás k tomu přesvědčil, musím vám nejprve říct, že vás nezabijeme. Silní muži udatně vzdorují smrti, která je snadným únikem před jejich problémy. Vy tuto možnost nemáte.“
Čím déle mluvil, tím méně se mi zamlouvalo, co měl na srdci. Čekal jsem náročný výslech, jenže on očividně směřoval k vyšším cílům. Proto jsem odložil laškovný tón a naservíroval mu to rovnou.
„To pusťte z hlavy a smiřte se s tím, že se mi nelíbíte, stejně jako vaše organizace nebo to, co zastupujete, a nehodlám svůj názor měnit. I kdybych vám přislíbil pomoc, nikdy si nebudete moct být jistí, že to dodržím - takže bude lepší, když s touhle fraškou přestaneme hned.“
„Ba naopak,“ řekl a stiskl na stole nějaké tlačítko. Ve skříňce u stropu zabzučelo, cívka navinula lanko a já, abych vůbec mohl dýchat, se musel postavit na špičky, obojek zařezaný do krku. „Než s vámi budu hotov, budete mě prosit, abyste s námi mohl spolupracovat, a plakat, když vám to nedovolím, až do nejšťastnějšího okamžiku ve vašem životě, kdy vám konečně vyhovím. Dovolte mi, abych vám předvedl jednu naši, sice jednoduchou, nicméně přesvědčivou metodu.“
Nohy se mi třásly bolestí, ale musel jsem zůstat na špičkách, abych se neoběsil. Kraj vstal a postavil se za mě - potom mě uchopil za obě zápěstí a přitáhl je ke hraně kovového stolu. Ze stolu poslušně vyskočila dvě želízka a zacvakla se kolem mých zápěstí. Vlastně ne kolem zápěstí, to bych lhal, ale kolem předloktí, takže mé ruce a zápěstí zůstaly volné. Mohl jsem si tak nanejvýš zabubnovat prsty o stůl. Když se Kraj znovu objevil v mém zorném poli, sehnul se a vytáhl něco ze zásuvky ve stole.
Byla to sekera. Obyčejná, spolehlivá sekera s dlouhou rukojetí a ocelovým ostřím, která se používala na kácení stromů. Oběma rukama ji uchopil a zdvihl nad hlavu.
„Co to děláte? Přestaňte!“ vykřikl jsem vyděšeně, marně se pokoušeje vymanit ocelovému stisku, neschopen čehokoli, kromě bezmocného přihlížení, jak nechal sekeru na okamžik viset nad hlavou. Potom ji jedním mocným, zlovolným švihem spustil dolů.
Mám dojem, že jsem vykřikl, když dopadla, musel jsem, byla to všeprostupující, strašná bolest.
Stejně jako pohled na mou pravou ruku odtatou v zápěstí, ležící nehybně na stole, zalévanou gejzírem krve tryskající z mé paže. Sekera se znovu zvedla a tentokrát jsem zcela vědomě, hlasitě řval po celou dobu, co stoupala vzhůru. Mihla se dolů a má levá ruka odpadla stejně jako pravá a moje krev tryskala přes celý stůl a tekla na podlahu.
Skrz bolest a hrůzu, která mě ovládla, jsem postřehl Krajův obličej. Usmíval se. Poprvé za celou dobu. Potom jsem ztratil vědomí, složil se, umřel, nevím. Svět odfrčel černým tunelem někam pryč a já zůstal sám s pocitem bolesti a potom jsem pozbyl i ten.

Když jsem otevřel oči, ležel jsem na podlaze a netušil, o kolik života jsem přišel. Moje myšlenky byly otupělé spánkem nebo něčím jiným a já namáhavě doloval v paměti, co se stalo. Teprve s navracející se děsuplnou vidinou mých odseknutých rukou jsem konečně otevřel oči, posadil se a přejel si po rukou. Vypadaly docela normálně. Co se stalo?
„Postavte se,“ přikázal Krajův hlas a já si uvědomil, že sedím na podlaze před jeho stolem, na krku mám stále obojek, ze kterého vede kabel do krabice na stropě. Postavil jsem se, pomalu, a podíval se na jeho čistý stůl. Žádná krev na něm nebyla.
„Přísahal bych…“ hlas mi odumřel při pohledu na dvě velké rýhy na kovovém povrchu stolu. Vypadalo to, jako by je udělala nějaká těžká, ostrá věc. Potom jsem si dal ruce před obličej a podíval se na svá zápěstí.
Kolem každého se táhla tenká červená nezhojená jizvička s drobnými červenými tečkami po vytažených stezích kolem ní. Přitom jsem měl v rukou stejný pocit jako vždycky. Co se stalo?
„Začínáte chápat, co mám na mysli?“ zeptal se Kraj, který znovu seděl za stolem, hlasem stejně neosobním jako jeho oděv.
„Co jste se mnou udělal? Přece jste mi nemohli amputovat ruce a zase je přišít zpátky. To bych poznal, trvalo by to, nemohli jste…“ Uvědomil jsem si, že začínám blábolit, a raději jsem zmlkl.
„Nevěříte, že se to stalo? Mám to zopakovat?“
„Ne!“ skoro jsem vykřikl a ustoupil od něj dál. Spokojeně pokýval hlavou.

„Vaše první lekce. Ztratil jste trochu smyslu pro realitu. Nevíte, co se stalo - zato víte, že nechcete, aby se to stalo znovu. A v tomto duchu budeme pokračovat. Nakonec docela ztratíte kontakt s realitou, jak jste ji chápal celý váš život, a potom i kontakt s osobností, kterou jste celý život byl. Až dosáhnete tohoto stavu, přijmeme vás mezi sebe. Potom nám teprve vylíčíte všechno, co víte o Speciálním sboru, a nejenže ze své paměti vydolujete každičký detail, který vám mohl uniknout, ale aktivně se zapojíte i do jeho zničení.“
„To nepůjde,“ řekl jsem s mnohem větší dávkou rozhodnosti, než jsem ve skutečnosti pociťoval. „Nejsem sám. Sbor už o vás ví a podniká kroky proti vám, takže je už jen otázkou času, než vás stáhnou z oběhu a celý ten váš invazní spolek půjde k čertu.“
„Právě naopak,“ řekl Kraj a složil ruce jako učitel, který se chystá žákovi vysvětlit novou látku. „Jejich zájmu jsme si byli vědomi po celou dobu a byli vždycky o krok před nimi. Zajali jsme, mučili a zabili spoustu lidí ze Sboru, abychom získali potřebné informace. Víme, že všechno je postaveno na informacích agenta v terénu, jako jste vy, a čekali jsme, až nějaký dorazí. Vy jste přišel a teď jste náš. To je vše. Jste zbraň, kterou Speciální sbor zničíme.“
Skoro jsem mu uvěřil. Plán, který předložil, zněl rozumně, myslel jsem si v duchu, ale vzápětí jsem si takové myšlenky zakázal. Musím s ním přestat souhlasit, útočit, ne se bránit.
„To je velmi ambiciózní plán a nezbývá než doufat, že jste si neukousl víc, než můžete strávit. Nezapomněl jste náhodou na stovky planet, které podporují Ligu a na to, co vám můžou udělat, když zjistí, jakou paseku tropíte?“
„Teoreticky stovky, ve skutečnosti jedna po druhé. A přesně tak, jednu po druhé, je zabereme, nemůžete to zastavit, jde o neustále se zrychlující proces. Čím větší je naše říše, tím rychleji postupujeme.“
„Ale ta rychlost má nějakou hranici,“ skočil jsem mu do řeči, pokoušeje se o posměšný tón. „Vím, na jakém základě funguje vaše invazní strategie. Neútočíte dříve, dokud nemáte vítězství předem v kapse. Je to tak?“
„Naprosto správně.“ Přikývl a já pokračoval.
„Najdete planetu, která je zralá na nakažení nějakým rozvratným elementem uvnitř populace; všude se najde skupina lidí, kterým chybí ráj, takže s tím nikde nemáte problémy. Tady na Buradě to byli muži, strana Konsolosluk, celá žhavá vládnout. Podpořili jste je vším potřebným. Vaši tajní agenti jim poskytli peníze, zbraně, propagandu, všechny náležitosti nutné k převzetí moci - a bylo to. A za to všechno jste nic nechtěli, jen symbolický odpor při započetí invaze. Vaši agenti dohlédli na to, aby jejich ozbrojené složky kapitulovaly hned po první ukázce vaší síly. Tuhle válku jste vyhráli, ještě než začala! Není divu, že vaši vojáci neumějí snášet porážku.“
, Jste velmi vnímavý. Přesně takto to děláme, vaše analýza je mistrovským popisem strategie, kterou používáme.“
„A mám vás,“ radoval jsem se.
„Právě naopak - my máme vás. Jste jediný, kdo o naší strategii ví a vaši nadřízení se ji od vás nikdy nedozví.“
„No, nevím,“ řekl jsem s hraným hrdinstvím.
„Vy možná ne, ale my ano. Zadrželi jsme vaši zprávu. Budou marně čekat, že se jim ozvete, uplyne nějaký čas a potom už bude pozdě na cokoli, protože přistoupíme ke druhé fázi naší operace. S tolika spojenci, které jsme získali okupací planet, jejichž vlády jsou nám teď nakloněny, budeme mít k dispozici značný počet invazních sil. Žoldnéřů, tak se jim myslím říká. Mnoho z nich bude zabito, ale vždycky zvítězíme, protože naše zdroje budou relativně nevyčerpatelné. Nepřipadá vám to jako zajímavý obrázek věcí příštích?“

„To nikdy nebude fungovat,“ vykřikl jsem a přitom měl neblahé tušení, že bude. „Sbor vám to zarazí.“ Jak, když jeho jediný agent je na kolenou a v pasti? Bylo pro mě stále těžší přesvědčit sám sebe a úplně nemožné přesvědčit jeho.
Kraj vstal a obešel stůl.
„Teď přišel čas na začátek vašeho přeškolování.“
Neumím vyjádřit strach, který se mě při jeho slovech zmocnil.

## KAPITOLA 14.

Strčili mě do cely. Prázdné místnosti bez oken, jejíž jediným zařízením byl jeden prázdný kbelík a na stropě nedávno připevněný hák, na který mě můj šedý průvodce zavěsil.
Je celkem nepravděpodobné, že umřu hladem,“ řekl jsem mu. „Protože nejdřív umřu žízní.“
Neodpověděl, ale když se vrátil, měl s sebou měkkou plastikovou láhev s vodou a klasický cliaandský polní příděl. Nebyl to zrovna pokrm, nad kterým by se člověk rozplýval, ale při životě mě udrží.
Zatímco jsem přežvykoval a pil, rozpitvával jsem poslední úvahu. Udrží mě při životě. Udělají cokoli, než aby mě zabili. Chtěli si mě nechat, vlastně mě potřebovali. Věděli, že Speciální sbor je jim v patách a oni se budou muset moc a moc snažit, aby se ho zbavili. Kraj vedl sebejisté řeči a skoro mě přesvědčil; podíval jsem se na svá zápěstí a otřásl se hrůzou. Ne skoro, on mě přesvědčil. Ale proč mu na tom tak záleželo?
Protože bylo jasné, že v téhle partii nejsem jenom nějaký pěšák. Byl jsem faktor, který může zvrátit výsledek ve prospěch té či oné strany. Až doteď si Cliaand vedl ve svém invazním podniku dobře - ale to mohlo skončit. S tím, co jsem věděl, mohl Sbor zahájit 'protipovstalecká' opatření a zabránit expanzi na další planety. Cliaand mohl být dokonce zastaven už tady. Kdybych měl přejít do opačného tábora, mé odborné vědomosti by Sbor možná nezničily, ale určitě by jeho postup zpomalily dostatečně dlouho, aby se mohla uskutečnit druhá fáze plánu invaze.
Což znamená, že šediváci šlápli vedle. Měli mě zlikvidovat okamžitě, jakmile zjistili, kdo jsem. Kdyby mě mohli mučením přesvědčit, abych změnil názor, mohl bych se stát jejich zbraní. Dvě 'kdyby', nehledě k tomu, že pokud budu žít, budu pro ně představovat tu nejnebezpečnější hrozbu.
Šlápli vedle. Tohoto závěru jsem se držel zuby nehty a přemílal si ho v hlavě stejně jako nestravitelný příděl v ústech.

Vůbec jsem se nezaobíral tím, že jsem v každém ohledu jejich vězněm. V každém ohledu? Pchá! Fyzicky, ano, duševně - rozhodně ne. Tím svým nervomučidýlkem a skálopevným přesvědčením, že mu padnu k nohám, mě málem dostal. Při vzpomínce na amputaci se mi zdvihl žaludek a rázem mě přešla chuť k jídlu. Vidinu svých odťatých rukou jsem vytlačil z paměti. Bylo proč.
Teď bylo načase si ji připomenout a pouvažovat o ní. Ovšem ne tak, jak si to představovali oni. Byl to trik, musel to být trik, z tohoto předpokladu jsem musel vycházet. A zatímco jsem překusoval a tlačil do sebe zbytek nechutného dlabance, pokoušel jsem se přesvědčit sám sebe. Poslechni, diGrizi, víš toho o realitě dost na to, abys poznal, kdy si s ní někdo pohrává a kdy ne. Kolikrát jsi to dělal sám, ke prospěchu svému a ostatních. Teď prostě někdo provedl stejný trik tobě. Odseknutá zápěstí chrlící krev! Vzpamatuj se, chlapče. Zklidni hormony. Podíváme se na tvoje vzpomínky. Nejdřív si ale probereme skutečnosti.
Skutečnost. Aby se medicína, ať už to je jakkoli zázračná věda, vypořádala s amputací během několika hodin nebo dní, je blbost.
Odkud se tedy vzala tahle má představa o čase? Někde v podvědomí jsem cítil, že mezi amputací a zahojením uplynul jen krátký okamžik. Všichni máme někde hluboko v mozku hodiny odtikávající náš čas, řídící bez jediné přestávky náš biologický denní rytmus spánku a probouzení. Právě teď se mi pokoušely říct, že od chvíle, co mě sem šediváci přivedli, uplynula jen krátká doba. Měl jsem ale nějaký reálný důkaz, abych to ověřil? Vnímal jsem svou tvář a vlasy. Potřeboval jsem oholit, ale tak hrozné to ještě nebylo, a vlasy měly přibližně tu správnou délku. Jestli mě oholili a ostříhali, se tudíž nedalo určit.
Co nehty? Stříhal jsem si je nakrátko. Jeden ostříhaný nehet jako druhý. Počkat, přemýšlej. Paměť. Něco. Nějaká drobnost. Ano - během přistání, přetížení, zmatek. Zlomil jsem si nehet na malíčku levé ruky. Ne, ještě se nedívej, popřemýšlej o tom a vzpomínej. Zlomený nehet… zmatek… odkousl jsem ho. Poněkud nechutná ukázka autokanibalismu, kterému většina z nás čas od času dává průchod. Vykousnout zlomený kousek, až do masa, trocha bolesti a malá kapička krve. Zcela zapomena ve víru následujících událostí.
Opatrně jsem uvolnil levou ruku ze zajetí mojí zadnice a podržel ji před očima. Malíček, krátký nehet - a drobná sraženinka krve.
Mám tě, Kraji, ty starej podrazáku!
Jak to vypadalo, byl jsem vězněm nanejvýš den nebo dva, určitě ne déle. Červené čáry na zápěstí nebyly nic víc než jen červené čáry na zápěstí. Existovaly tisíce způsobů, jak to provést. A amputace? Kraj si pohrával s mým smyslem pro realitu, možná hypnóza, vlastně to bylo fuk.
Kraj a jeho družina nebyli zas tak báječní, jak vypadali. Bezpochyby tenhle způsob lámaní duší s úspěchem, který je samotné oslnil, aplikovali už mnohokrát předtím. Možná právě takto získávali rekruty ke svým ohavným záměrům na planetách, které se chystali přepadnout. Dost možná. Krajovi hrdlořezové byli ale zvyklí pracovat s obyčejnými občany, jednorozměrnými Vendelíny, kteří brali své vymalované byty a jiné kulisy jako svou jedinou životní realitu. Jejich svět byl ten jediný reálný svět a jejich město to nejlepší město na světě. Vytáhněte je z jejich domácí ulity, pusťte jim do hlavinky trochu tlaku a mozky jim vytečou ušima jako rosol. Potrava pro šediváky.
Žádný ušlechtilý, čestný, přizpůsobivý, chameleónský Prohnaný Jim diGriz. Muž tisíce tváří, obeznámený se stovkami kultur, lingvisticky kompetentní v desítkách jazyků. A oni chtějí nabourat moji realitu? K smíchu. Rozesmál jsem se.
Nejenže jsem se rozesmál, ale začal splašeně poskakovat a tančit. Běhal jsem dokolečka a vykřikoval Jupí! a Vítězství! a další radostné pokřiky. Obojek a kabel mě nutil pobíhat stále dokola, ale přišel jsem na to, že můžu, abych si to trochu oživil, měnit směr. Kabel byl na šplhání příliš tenký, určitě ne náhodou, ale mohl jsem na něm udělat smyčku a pověsit se na ni. Udělal jsem smyčku tak vysoko, jak jsem dosáhl, uchopil ji odrazil se a rozhoupal. Uprostřed každého zhoupnutí jsem se pokaždé pořádně odrazil. Ohromná legrace. Dokud mi nesklouzla ruka a smyčka se neuvolnila.
Celá váha mého těla dopadla na kovový obojek kolem mého krku. Nechybělo moc, a bylo po všem. Zrovna takhle se vykonávají popravy, myslím oběšením. Ne udušením. Náhlým škubnutím smyčky, které vám zlomí vaz.
A právě tohle jsem měl na paměti, když jsem zběsile chňapl po kabelu a stiskl ho dřív, než k tomu škubnutí došlo. A došlo k němu za krkem, ne u krku, v kterémžto případě bych možná uslyšel ono křup znamenající konec. Zabolelo to a svět se mi na nějakou chvíli roztočil před očima a svoje Páni! jsem pronesl šeptem, protože mým hlasivkám taky nebylo do zpěvu.
Nakonec jsem se posadil, napil se vody a trochu se uklidnil - a divil se, proč celou lapálii nepřišel někdo vyšetřit. Cela byla určitě napíchnutá, ale třeba na ně moje akrobatické číslo neudělalo patřičný dojem. A třeba měli tolik práce s invazí, že neměli čas o mě tak úzkostlivě pečovat. Byla-li má druhá domněnka správná, tak by se z ní možná dalo něco vytlouct.
Obal z jídla a láhev na vodu spolu poskytly skvělý chránič na ruce, kolem kterého jsem u krku udělal z kabelu dvojitou smyčku. Potom jsem se pevně chytil, vyskočil co nejvýše a nechal svou váhu dopadnout na kabel.
A taky na ruce. Při desátém výskoku jsem začal nabývat přesvědčení, že dříve než povolí některá důležitá část věznícího mechanismu, mi vypadnou ruce z kloubů. Teorie je bezesporu hezká věc. Kovová krabice, kabel, rukojeť, hák, mnoho součástek a poškození kterékoli z nich by mi zajistilo svobodu. Potíž byla v tom, že moje součástky se poškozovaly mnohem rychleji. Zasupěl jsem, otřel si předloktím čelo a odrazil se k pokusu číslo třináct.

Šťastná třináctka! Ozvalo se ostré kovové prasknutí a krabice mi sletěla na hlavu.
Jak dlouho jsem o sobě nevěděl, nevím, nejspíš jen několik vteřin. Pomalu jsem zatřepal hlavou a pokusil se vstát. Pohni kostrou bylo heslo dne, vypadni odsud, než si pro tebe přijdou. Nejdříve jsem však musel deaktivovat mučící skříňku, protože ta fungovala i na dálkové ovládání. Otočil jsem ji a uviděl, že kovová smyčka, na které visela, byla přetržená. Byla v ní řídící jednotka s přibližně padesáti souřadnicově uspořádanými malými červenými tlačítky. Zachvěl

jsem se při představě, že bych některé z nich zmáčkl. Nad nimi byla dvě velká tlačítka, jedno červené, druhé černé. Červené bylo zmáčknuté. Řešení se nabízelo samo. Logicky bych měl zmáčknout černé tlačítko a skříňku odpojit, jenže vzpomínky na bolest vytrvale odrazovaly. Nakonec jsem do černého tlačítka přece jen zabořil prst.
Nic se nedělo. To jsem cítil. S nabytou jistotou jsem se zlehka dotkl jednoho z malých červených tlačítek, potom druhého, třetího. Nic. Z krabičky byl kus mrtvého železa. Doufejme. Stočil jsem zbytek kabelu, aby mi skříňka volně visela z ruky. Potom jsem sáhl po dveřích. Ukázalo se, že nejsou zamčené. Neschopné stráže nebo přehnaná důvěra v jejich mučící mašinky. Přiložil jsem oko ke dveřím a maličko je pootevřel.
A bleskurychle zase zavřel. Po chodbě se ke mně blížili dva šediváci nesoucí mezi sebou hrozivě vyhlížející předmět. Nestačil jsem si všimnout ničeho bližšího, ale z toho, co jsem zahlédl, mi naskočila husí kůže. Další krok v diGrizově pacifikační kůře. Velmi pravděpodobný předpoklad, zvláště když se pohnula klika.
Šedou dvojici čekalo překvapení a já je hodlal napínat co nejdéle. Když se otevřely dveře, postavil jsem se za ně a vyčkával, zatímco se s objemným mučidlem lopotili dovnitř. Až jsem zaslechl jednoho z nich vydechnout úžasem, teprve potom jsem plnou silou vrazil ramenem do dveří. Ve chvíli, kdy se s vytím složili k zemi, jsem vyskočil zpoza dveří, v ruce houpající se ovládací skříňku.
Jeden z nich byl skloněný a více než cokoli jiného ho zajímala váha mučidla na jeho noze. Moje zbraň dopadla na jeho temeno a odskočila. Druhý muž sáhl po pistoli. Měl ji napůl vytaženou z pouzdra, když jsem ho kolenem zasáhl do žaludku a on se poskládal na svého kolegu. Jak padal, vyškubl jsem mu pistoli z jeho ochablých prstů. Byl jsem ozbrojen.
Během svého pobytu v budově jsem byl většinou při vědomí a tak jsem si myslel, že vím, kudy se dostat ven. Hlavním vchodem, který byl zcela jistě hlídaný. Měl být o patro níž na opačné straně od Krajový úřadovny. Gausspistole byla dobitá a s plným zásobníkem. Nebyl čas zjišťovat, jakým střelivem, ale určitě něčím vražedným, což mi celkem vyhovovalo. Byl jsem ve vražedné náladě. Navinul jsem kabel co nejblíž ke skříňce, aby se nehoupala a nepřekážela mi v cestě, zhluboka se nadechl - a vyřítil se ze dveří.
Chodba byla prázdná, dobrý začátek. Dorazil jsem ke schodům, aniž jsem na někoho narazil. Bral jsem je po dvou. Pode mnou bylo přízemí, protože když mě sem přivedli, vyšli jsme jen o jedno poschodí nahoru. Má paměť však neodpovídala realitě, jelikož vedle mě byla poměrně široká schodišťová šachta, která nekončila v následujícím poschodí. Když to mé ospalé synapse konečně zaregistrovaly, zastavil jsem se a opatrně se nahnul přes zábradlí. Pode mnou bylo přinejmenším osm pater.
Vypadalo to, že jsem měl mozkovou kůru pošlapanou jejich okovanými botičkami. Dokazovaly to mé teoretické vývody o tom, že většina z toho, co se mi přihodilo, byla buď iluze nebo umělá paměť. Co je skutečnost? Je tenhle 'útěk' skutečný? Příšerná představa; všechno, co se se mnou děje, může být jen umělá řada nereálných událostí, které mi mají dokázat, že útěk je nemožný. Ty schody nemusí nikdy skončit anebo se můžu každou chvíli probudit ve své cele se svým hranatým medailónkem na krku. Jestli to je pravda, nemůžu dělat vůbec nic. Musím se k této iluzi chovat jako ke skutečnosti, dokud se neukáže jinak. Pokud tohle není nějaký nekonečný sen, musí tyhle schody někde končit, a já musím zjistit kde.
O čtyři patra níž, právě když se mi z neustálého obíhání začínala točit hlava, se přede mnou na schodech objevil člověk. Šedivák s puškou a velmi překvapeným výrazem. A protože já tohle setkání očekával, kdežto on ne, dostal jsem se k výstřelu dřív.
Výstřelu jako z děla. V gausspistoli byly totiž výbušné náboje. Udělaly ve schodišti díru a mrštily šediváka proti zdi. Sesul se na zem a zůstal ležet. Ještě nedozněla ozvěna výstřelů a neusadil se prach, když jsem přeskočil díru a sebevražednou rychlostí vyrazil dolů po schodech. Otálet by byla sebevražda doopravdy.
Schody skončily, byl jsem dole. Sestupoval jsem tak rychle, že jsem se nestačil vyhnout protější zdi. Nade mnou se ozývaly výkřiky a dupot běžících nohou. S pistolí v pohotovostní poloze jsem rozrazil dveře a vstoupil do tmy.
Trochu mě to překvapilo, divže jsem jen tak ze zásady párkrát nevypálil. Když si mé oči zvykly na tmu, spatřil jsem v dálce slabé světlo. Kolem byly drsné zdi, prach a jiné příznaky toho, že se mi podařilo minout přízemí a skončit ve sklepě. Což bylo vlastně v pořádku, protože o poschodí výš na mě nepochybně čekalo vřelé uvítání. Jestli se mi podaří ze sklepa nějak dostat, budu stále o krok před ostatními závodníky. Pistoli v jedné ruce, houpající se kovovou skříňku ve druhé, holeně odřené neviditelnými překážkami, jsem klopýtal směrem ke vzdálenému světlu. Ani jsem nijak zvlášť nejásal, když jsem k němu po zdolání noční překážkové dráhy dorazil. Bylo to okno.
Vlastně okénko, vysoko na zdi, pokryté mrtvolkami hmyzu a špínou. A tlustými mřížemi.
Ze tmy za mnou se přibližovaly výkřiky, dusot nohou, nárazy a nevybíravé kletby. Co teď?
Co asi. Vypadnout. Udělal jsem krok zpět, zdvihl pistoli, Zakryl si obličej a okno vystřílel. Taky kus zdi a ulice. Když kohoutek zacvakal naprázdno, odhodil jsem pistoli, přehodil si skříňku přes rameno a volnou ruku zapojil do zdolání svahu sutin. Byl jsem na ulici.
A pustil se znovu do běhu. Někdo mě uviděl a zakřičel na mě, ale já mu neodpověděl. Zrychlil jsem, přestože jsem sotva popadal dech a padal únavou. Jedna věc je utéct, a druhá zůstat na svobodě. Bosý, oblečený do zcela průhledného oděvu, s obojkem a několika metry drátu kolem krku, nemluvě o ovládací skříňce, jsem musel skýtat poněkud neobvyklý a nezapomenutelný pohled. Potřeboval jsem se ukrýt, zahrabat, převléct, zbavit se obojku, potřeboval jsem toho spoustu. A byl jsem hrozně utahaný.
Jak nejrychleji jsem byl schopen, jsem oběhl roh a vrazil do člověka kráčejícího proti mně. Oba jsme šli k zemi, já, blízko totálního vyčerpání, jsem začal hrabat nohama ve vzduchu jako brouk a lapat po dechu. Potom jsem spatřil tvář muže, do něhož jsem vrazil, a svitla mi jiskřička naděje.
„Otrove," zasípal jsem. „Starý příteli, brachu, kamaráde. Jsem ve srabu. Potřebuju, abys mi pomohl. Jdou po mně místní…"

Otrov, kliďas za každých okolností, se najednou změnil na vzteklé zvíře. Zkřivený obličej, vyboulené oči a tak dále. Vrhl se na mě a přišpendlil mě k zemi.
„Hovno, místní," zařval. „Ptal se po tobě Kraj, Kraj tě chce. Cos provedl?"

## KAPITOLA 15.

Snažil jsem se bránit, ale nebylo to k ničemu. Nedával jsem do toho srdce a byl jsem blízko zhroucení. Přesto se mi podařilo bacit ho svou skříňkou na mučení zboku do hlavy. Oči se mu sice zkalily, ale nepustil mě. Mezitím k nám dorazila eskadra šediváků. Stáhli ze mě Otrova a rýpali do mě hlavněmi, aby mě postavili na nohy. Pomalu jsem vstal. Smutný jako želva a unavený jako kotě. Kam bych spěchal.
Bylo jich šest plus Otrov, který by se nejraději viděl někde úplně jinde.
„Kraj se mnou mluvil, víte. Tady o Vaskovi, že ho chce…" Hlas mu zeslábl a potom úplně odumřel, šediváci mu nevěnovali nejmenší pozornost. Já ano.
„Co jsi čekal - vděk? Ty kryso. Že se budeš celý týden zašívat?" Chtěl jsem to říct pohrdavě, ale bylo z toho jen zachrčení, když jeden z šediváků škubl za kabel. Jeden z pěti šediváků. Zamžoural jsem a podíval se znovu, vsadil bych krk, že jich před chvílí bylo šest.
Zatímco jsem je počítal, pár neznámých rukou se sevřel kolem krku čísla pět. To vytřeštilo oči a otevřelo pusu. Musel jsem se ovládat, abych se svýma očima neudělal něco podobného. Ruce scvakly, oči se zavřely a číslo pět zmizelo z dohledu. Snažil jsem se bránit, aby se zbývající čísla soustředila na mě, dokonce jsem kopl Otrova do kotníku, aby se nenudil.
„Tos nemusel," postěžoval si. Vesele jsem přihlížel, jak se číslo čtyři vzdaluje stejným způsobem jako ti před ním. Účinný a tichý způsob, jakým můj spojenec likvidoval nepřítele, byl obdivuhodný. Připomnělo mi to lovce, se kterým jsem na jedné planetě pracoval, a jehož jméno mi vypadlo z paměti. Byl to profesionál, moc dobrý ve svém oboru. Vycházel za úsvitu, kdy přelétala po obloze hejna ptáků, a vždycky střelil posledního v roji. A postupně dalšího a dalšího. Zastřelil čtyři, někdy až pět kusů, aniž si ostatní ptáci všimli, co se děje. Stejný princip se v praxi uplatňoval i zde a to stejně profesionálním způsobem.
Řadu narušilo číslo čtyři, které sebou trochu mlátilo a přitáhlo pozornost ostatních. Lidé jsou přece jen o něco chytřejší než ptáci. Počkal jsem, až se další obrátí ke čtyřce, a hranou ruky praštil nejbližšího šediváka z boku do šíje. Únava ránu oslabila, takže nepadl na místě a já ho musel nášupem uklidnit. Mezitím jsem slyšel duté rány a namátkové výkřiky ostatních.
Když jsem se narovnal, uviděl jsem, že Otrov s šediváky s výjimkou jednoho spokojeně hajají na jedné hromadě, zatímco mí zachránci obstarávají posledního. Vazouna, který sice bojoval dobře, ale přece jen o třídu hůře, a zakrátko skončil v bezvědomí. Což bylo zajímavé, neboť oba útočníci byly ženy - oblečené do krátké, barevné buradské haleny a střevíčků na vysokém podpatku. Ta blíž ke mně se otočila a já v ní poznal seržantku Tážu a hned si dal pár věd dohromady.
Druhá žena byla menší, s figurou, kterou jsem dobře znal a tváří, kterou nezapomenu nikdy. Moje žena.
„No prosím," pravila Angelina, zlehka mě poplácala po jedné tváři a políbila na druhou. „Doufám, že můžeš trochu utíkat, miláčku, protože další halamové už jsou na cestě." Hvízdnutí projektilu udělalo za její větou tečku.
„Utíkat…" zasípal jsem a potácivě se rozběhl, stále ne zcela jistý tím, co se přihodilo, ale natolik bystrý, abych se na nic neptal. Táza mě podepřela a natočila správným směrem, zatímco moje Angelina mě zbavila váhy skříňky a kabelu. Takto jsme vyrazili vpřed. Určitě na nás byl kouzelný pohled, já v průhledné kombinéze, holky v roztomilých šatečkách, bohužel ho nikdo nemohl ocenit, protože ulice zela prázdnotou.
„Nezastavuj se!" vykřikla Táza a vlekla mě za roh. Za námi se ozvaly výbuchy. Bylo mi to jedno, jediná moje starost byla co nejrychleji pokládat jednu nohu před druhou a přemítat, jak dlouho to ještě potrvá.
Zdálo se, že Táza ví, co dělá. Ještě jsme nebyli daleko za rohem, když zabočila a skoro mě vnesla po schodech do budovy. Těžké dveře zavřela zevnitř na závoru a my klopýtali dál, teď už maličko pomaleji, prázdnými kancelářemi dozadu k oknům vedoucím na dvůr. Byla to pořádná výška, Táza, mrštná jako kočka, šla první, aby mi pomáhala zezdola, zatímco Angelina mě přidržovala zvrchu. Byl jsem v jejich rukou jako z vosku, taky se mi to moc líbilo. Táza běžela napřed otevřít nějaké velké dveře, za kterými stálo obrněné cliaandské služební vozidlo na jehož anténě stále povlávala generálská vlaječka.
„To už je lepší," komentoval jsem to a přistoupil k němu na svých gumových nohách.
„Vy dva dozadu," nařídila Táza, navlékla si vojenské sako a vlasy schovala pod cliaandskou přilbu. Neptal jsem se, co se přihodilo původnímu vlastníkovi. Angelina nastupovala těsně za mnou. Vysoukal jsem se dozadu a zůstal ležet na podlaze, hlavu zabořenou do teplých křivek jejího těla. Auto se rozjelo a já se cítil naprosto spokojené, oddávaje se, předtím než se zmůžu na nějaké otázky, Angelinině náruči a polibkům.
„Zlepšila se ti postava," zachrčel jsem, když jsem popadl dech.
„Určitě tě potěší zpráva, že jsi teď pyšným tatínkem. Dvojčat. Kluci. S velikánskými pusami a ještě větší chutí k jídlu, po tatínkovi. Pojmenovala jsem je po tobě, James a Bolivar."
„Cokoli chceš, drahá. Doufám že ti nebude vadit, když se tě teď zeptám, kde ses tu v tento nanejvýše příhodný okamžik vzala?"
„Přišla jsem na tebe dohlédnout, a jak vidíš, bylo proč."
„Ano, zajisté," pokýval jsem rozpačitě hlavou nad tou ryzí ukázkou ženské logiky. „Myslel jsem mechanicky. Naposledy, co jsem tě viděl, jsi s boulí na bránici a mateřským světlem v očích mířila do nemocnice."

„To všechno dopadlo dobře, jak už jsem ti řekla, ty mě neposloucháš? Potom jsem se dozvěděla, že tihle odporní Cliaanďané se chystají přepadnout další planetu a ty se toho pravděpodobně účastníš.“
„Tohle všechno ti řekl Inskipp?“
„Ale kdeže!“ půvabně se při té představě otřásla. „Vloupala jsem se do jeho archívu a zjistila si to sama. Dost se vztekal, ale když jsem odlétala s druhým sledem, ani se mě nepokoušel zastavit. Asi opravdu není hloupý. Dokonce slíbil, že za mě dohlédne na děti i na chůvu. Dostali jsme se na oběžnou dráhu, obdrželi hlášení a já přišla, to je tak všechno. Ukaž, podívám se na tu příšernou věc, co máš na krku. Nechápu, proč jsi jim dovolil, aby se k tobě takhle chovali.“
„Jedna, dvě věci mi v tvém vyprávění nesedí,“ naléhal jsem. „Jaké hlášení?“
„Moje,“ ozvala se Táza, která nás, zatímco řídila, zcela bezostyšně poslouchala. „Zapomněl jsi, že jsem seržant ve Stráži a viděla jsem hlášení, které jsi napsal a které si oni potom odnesli. Samozřejmě jsem si ho zapamatovala, stejně jako rádiové frekvence. Ti oslové mě strčili do zajateckého tábora pro civilisty, takže jsem ještě tu noc byla volná.“ Táza si byla dost jistá sama sebou a, pomyslím-li na nedávné události, taky měla proč.
„Přiletěla jsem výzvědným člunem, hned jak jsme zprávu zachytili,“ pokračovala Angelina, zatímco se párala se zámkem. „Musela jsem si prostřílet cestu, což byla kupodivu hračka. Na galaktické dobyvatele mají dost mizerné piloty. Potom jsem kontaktovala Tázu.“ Angelina mi přiložila rty k uchu. „Jak dobře znáš tu holku?“ zasyčela a současně zatáhla za obojek.
„Potkali jsem se jen jednou,“ zasípal jsem a tlak povolil. „Není to můj typ.“
„Takové kozy se ti líbí, nelži, Jime diGrizi.“
Rychle jsem zamrkal a snažil se vrátit rozhovor na původní kolej.
„A co potom, jak jsi mě našla? Jak jsi to udělala?“
„Jednoduše.“ Ozvalo se cvaknutí a obojek se rozevřel. S úlevou jsem si protřel svůj obolavělý krk. „Je tu jen jedna budova, ve které najdeš tyhle panáčky v šedých uniformách. Sledovaly jsme ji a snažily se přijít na způsob, jak se dostat dovnitř. Jediný problém byli vojáci, kteří se nás neustále pokoušeli sbalit. Nakonec jsme z nich dostaly, co jsme potřebovaly. Taky tohle auto.“
V mysli se mi mihl obrázek, jak tyhle dvě fešandy pomalu, vlastními zbraněmi, decimují cliaandské invazní síly, a měl jsem dostatek soudnosti, abych se nezeptal, jaký osud stihl šoféra a jeho kamarády.
„Teď nám pověz, jak to bylo s tebou,“ vyzvala mě Angelina a uvelebila se, že si vyslechne zajímavou historku. „Umírám touhou dozvědět se, co je ta věc, kterou ti dali kolem krku, a proč u všech svatých máš na sobě ten příšerný průhledný obleček.“
Pěkně jsem jim to povyprávěl a odměnou mi bylo bezpočet dívčích vyjeknutí a přinejmenším jedno zapištění, to když jsem se dostal k části o zápěstí. Táza dokonce zastavila, aby se mohla na jizvy taky podívat. Potom už naslouchaly s ledovým klidem v očích, až mi skoro bylo líto šediváčka, na kterého by mohly v budoucnu narazit. Než jsem dokončil své poutavé a místy mírně nechutné vyprávění, dorazili jsme na místo určení. Otevřela se nám široká brána a zase se za námi zavřela. Bylo za ní plno dalších dívek, dobře ozbrojených a půvabných, až jsem se podivoval, jak se Konsolosluk mohl takové vládě úspěšně postavit. Díky Cliaanďanům. Když přijde na vládu a armádu, jsem víceméně anarchista a myslím si, že čím méně jich v obou těchhle rezortech je, tím lépe. A když už tam být musí, určitě je lepší, když jsou fešné. Zavrtěl jsem hlavou, můj smysl pro realitu byl ještě stále oslabený, a nechal se zavést do místnosti s velmi lákavým armádním lůžkem. Svalil jsem se na něj.

„Šaty a něco k pití,“ hlesl jsem, „a nemusí to být zrovna v tomhle pořadí.“ Nesměle jsem přes sebe přetáhl kousek přikrývky. Ne že bych se styděl, spíš abych ty pohotové amazonky neuvedl v pokušení. Kromě toho tam byla moje žena. Moc dobře věděla, co myslím tím pitím, a odsunula sklenici vody, kterou se mi jedna z dam snažila vnutit, a podala mi placku mocného moku. Sladce pálil v krku a vysílal do mozku plamenné jazyky.
„Obávám se, že mé myšlení… můj smysl pro realitu je stále mírně narušený,“ připustil jsem a z Angelinina výrazu jsem pochopil, že to ví taky. „Něco se mnou provedli, nevím co, určitě to brzo přejde.“
„Povraždím je všechny hrozným způsobem,“ sykla Angelina přes zaťaté zuby a celé naslouchající dámské obecenstvo souhlasně zamručelo. Na okamžik jsem zavřel oči, abych si odpočinul, a když jsem je znovu otevřel, v pokoji byla jen Angelina, na stropě svítilo světlo a za oknem byla tma. Bylo to, jako kdyby někdo slepil přetržený film a kus vynechal. Musel jsem uznat, že Krajová mentální manipulace byla obdivuhodná, a hluboce jsem ho za to nenáviděl.
„Něco bych snědl,“ řekl jsem Angelině. Přistoupila ke mně, sedla si na postel a uchopila mě za ruce. „Spal jsi - a mluvil. Hrozně divné věci.“
„Už je mi líp. Až se vrátíme na základnu, nechám si od felčarů vyluxovat všechny temné závity. Ale teď máme důležitější věci na práci. Musíme tu zorganizovat odboj dříve, než bude mít Cliaand všechno pevně v rukou. A…“
„Ne.“
„Co tím myslíš, ne?“
Měl jsem pocit, že mi ušla nějaká důležitá část rozhovoru. Byl to další důsledek Krajových mozkových hrátek - nebo jen ženský vedený způsob rozhovoru?
„Ne, tím myslím, že to neuděláme. Zatímco jsi spal, poslala jsem Inskippovi rozsáhlou zprávu, všechno, co jsi mi řekl o cliaandských plánech, jejich invazní strategii, jak chtějí dostat Sbor, všechno.“
„Doufám, žes ji aspoň podepsala mým jménem,“ řekl jsem uraženě.
Poplácala mě po ruce. „To víš, že ano, miláčku. Byla to tvoje práce a mě by ani ve snu nenapadlo si ji přisvojit.“
Okamžitě jsem svých slov litoval a omluvil se, a ona se omluvila mně, protože moji špatnou náladu měl pravděpodobně na svědomí můj znásilněný mozek, napili jsme se, udobřili se a já se znovu pokusil dostat k jádru věci.

„Takže jsi poslala zprávu. A potom… ?“
„Potom zpráva putovala do retranslační sondy na druhé straně slunce a odtud jako psigram k Inskippovi. Potom přišla jeho odpověď, ve které stálo 'Zpráva přijata, gratuluji, okamžitě se vraťte'. Takže jak vidíš, musíme se vrátit.“
Odfrkl jsem a napil se.
„Myslíš, že se vrátím?“
„Nejsi v pořádku, potřebuješ doktora, udělal jsi to, co jsi udělat měl…“
„Na to jsem se neptal. Myslíš si, že se teď vrátím?“
Angelina se pokusila o bojovný výraz, který ale uměla nasadit jen tehdy, když to myslela doopravdy - a potom odevzdaně rozhodila ruce.
„Ovšem že ne. Kdyby ses vrátil, nebyl bys tím mužem, kterého jsem si vzala. Takže teď ty zloduchy rozdrtíme, zachráníme Buradu a zastavíme další invaze.“
„Sice ne všechno najednou, ale tak nějak jsem to myslel. Odbojové hnutí musí být organizované, to by měla Táza s naší radou a materiální pomocí zvládnout, ale zbývá jedna věc, která je ještě mnohem důležitější než tohle. Musíme zajmout Kraje nebo některého z těch jeho šediváků.“
„Skvělý nápad! Jestli si myslí, že jsou experti přes mučení, měla bych pro ně trochu inspirace. Pamatuju se…“
„Angelino! Tak jsem to nemyslel. Nějakou chvíli jako bych viděl starou Angelinu.“
„Nesmysl. Připouštím, že mě napadlo pár věcí, které jsem tehdy dělávala, ale moje pohnutky jsou ty nejčistší. Lvice bránící svého druha a podobně. Zcela pochopitelné.“
„Jo, může být, ale já jsem tohle neměl na mysli. Chci dostat jednoho z těch šedivákůdo laboratoře a nechat mu udělat test na výdrž. Když jste včera tu chátru skládaly, nevšimly jste si na nich něčeho zvláštního?“
„Nic, co by stálo za řeč. Dá se říct, že jsem měla plné ruce práce. Snad jen to, že byli málo oblečení nebo co, protože měli studenou kůži.“
„Přesně. Taky se nikdy nesmějí ani nedávají najevo emoce, nepovídají si a mluví jen, když jde o něco důležitého, a mají spoustu dalších charakteristických rysů, které přitahují pozornost.“
„Takže, jestli to dobře chápu, miláčku, jsou to živé mrtvoly, roboti nebo tak něco. Já myslela, že tyhle věci jsou jen v seriálech pro děti.“
„Jenom se směj, dokud můžeš. Roboti ani nic takového, na to jsou tihle týpkové živí až moc. Jenom si prostě nemyslím, že to jsou lidé, nic víc. Mezi lidmi jsou přece 'vetřelci'.“
„Možná by ses měl ještě trochu vyspat. Zhasnu světlo.“
„Já nejsem dítě, sakra! Myslím na to od chvíle, co jsem poprvé viděl Kraje, takže to není žádný výplod nedávno týrané mysli. Je tu celá řada důkazů. Cliaandští vojáci mají z Kraje a jeho hordy panickou hrůzu, dokonce se o nich bojí mluvit. Šediváci jsou odříznuti od normálního cliaandského života a chovají se úplně jinak. Skoro jako by to nebyli stejní lidé. Dokážu si představit, jak tihle šediváci provádějí průzkum 'lidských' planet a najdou Cliaand, planetu zralou pro jejich záměry. Rozvrstvená, militantní společnost, kde každý nosí stejnokroj. Stačí jen ovládnout špičku a jsou u moci. A právě tohle si myslím, že udělali. Nefigurují v žádných přehledech ani schématech, ve kterých si zelený mozek tak libuje - a přitom to vypadá, že všechno řídí.“
„No…“
„Vidíš, nejsi sice přesvědčená, ale začínáš váhat. Pomůžeš mi teda sehnat vzorek šediváka?“
„Jestli ti pomůžu?“ Nadšeně spráskla ruce. „Nemůžu se dočkat. Pochopitelně se mi může při ‚shánění“ trochu poničit, ale hlavně, aby fungoval, že?“
Než jsem stačil odpovědět, vběhla dovnitř Táza a hodila na postel náruč šatstva.
„Obleč se, rychle,“ přikázala. „Větší boty jsme nenašly, doufám, že ti padnou.“
„Máme nějaký důvod ke spěchu?“ zeptal jsem se.
„To teda máme. Všude kolem jsou vojáci a těžká artilerie. Budova je obklíčena nepřítelem.“

## KAPITOLA 16.

Bota byla těsná a líbivě špičatá, ale vsoukal jsem se do ní, jak nejrychleji to šlo. „Sledovali nás?“ zeptal jsem se Tázy.
„Ne - ovšem že ne. Nejsem žádná začátečnice. Ukradené auto už je taky pryč.“
Lámal jsem si svoji zabedněnou hlavu a přitom zápasil s druhou botou. Zazvonil telefon. Strnul jsem - obě ženy taky - a hleděl na telefon jako na jedovatého hada. Zazvonil ještě jednou a potom se malá vestavěná obrazovka rozsvítila, a z ní na nás zíral Krajův obličej, stejně bezvýrazný jako vždycky.
„Víte, že jste obklíčeni,“ řekl. „Odpor je zbytečný, diGrizi. Tiše se vzdejte a nikomu z vašich přátel se nic nestane…“
Moje bota zasáhla obrazovku a Krajův obličej se rozzářil a zhasl; vyrval jsem celé zařízení ze zdi a mrštil s ním o zeď. Na kůži mi vyrazily krůpěje studeného potu. Věděl jsem, že většinu telefonů jde s náležitým vybavením zapnout přímo z ústředny, ale vidět zrovna teď, že teorie nelže, se mi nechtělo.
„Jen klid!“ zakřičel jsem, hlavně na sebe, protože Angelina a Táza byly naprosto klidné. Poskakoval jsem po pokoji ve snaze obout si druhou botu a vnést do mého pomotaného mozku trochu jasnozřivosti. Poslední poskok mě vrátil do sedu na postel. Těžce oddychuje jsem začal vypočítávat na prstech.
„Teď na chvíli zapomeňme na ten telefonát a přemýšlejme. Za prvé, když jsme sem přišli, nikdo nás nesledoval. Za druhé, náš dopravní prostředek je pryč, a tudíž nás podle něj nemohli vystopovat. Za třetí, Kraj věděl, že jsem tady, což znamená, že do mě nejspíš implantovali směrový vysílač, v kterémžto případě budeme hned, jak odsud vypadneme, potřebovat nějakého chirurga a rentgen.“

„Zapomínáš na jedno jednodušší vysvětlení," řekla Angelina.
„Nenech se prosit. Jestli tě napadá něco lepšího - což v tomto okamžiku není kompliment - sem s ním."
„Mučící skříňka. Říkal jsi, že je na dálkové ovládání."
„No ano! A uvnitř je asi nějaký směrový vysílač. Tázo, je ta věc stále tady?"
„Ano, dole. Myslely jsme, že se nám může hodit."
„To jo, a nejvíc teď. Abychom ji tu nechali. Možná pak soustředí svoji pozornost na budovu - a až budeme pryč, už mě tak snadno nenajdou. Teď mi řekni, co je to za barák, ve kterém jsme - a jak se z něj dostaneme?"
„Továrna, vlastní ji jedna naše členka. Žádná úniková cesta z ní nevede, nezbývá nám než bojovat a zemřít, ale své životy prodáme draze a vezmeme s sebou mnoho těch odporných hnusných sviní…"
„Fajn, stačí, opravdu. S prodáváním životů ale počkáme, až to bude nezbytně nutné. DiGriz najde únikovou cestu tam, kde jiným nezbývá než zoufat. Je ta majitelka tady? Dobře, pošli mi ji sem co nejrychleji."
Táza odběhla a já se otočil ke své ženě.
„Počítám, že jsi vzala obvyklé vybavení? Takové ty věci, co jsme měli s sebou na svatební cestě."
„Bomby, granáty, výbušniny, plynové nálože, jistě."
„Hodná holka. S tebou coby manželkou můj pocit jistoty neustále roste."
Táza přiběhla zpátky a za ní další uniformovaná amazonka. Možná trochu starší, s atraktivními praménky stříbra ve vlasech, a přesto plným poprsím, oblých, úchvatně vyzrálých tvarů… Zachytil jsem mrazivý pohled Angelininých očí a hbitě se věnoval naléhavějším záležitostem.
„Já jsem James diGriz, meziplanetární agent."
„Fayda Firtinová, členka Stráže," vyštěkla a křepce zasalutovala.
„Ano, moc dobře, těší mě, pohov. Vyrozuměl jsem, že tato budova je vaše."
„Ano. Spojená Firtinová, velkovýrobna roblokajů, společnost s ručením omezeným. Nejkvalitnější výrobek na trhu."
Jaký?"
„Roblokajové."
„Nebudete mě považovat za ignoranta, když se zeptám, co je to roblokaj?"
„Luxusní výrobek nezbytný do každé opravdové domácnosti. Předprogramovaný, vyškolený, mluvící a zkonstruovaný k mnohostrannému využití jako majordomus, sluha, poslušná pomocná síla, která z domácnosti udělá domov, ulehčí pánovi domu od každodenních prací, starostí a vypětí moderního života…"
Bylo toho víc, očividně citovala z reklamní brožury, ale já ji už neposlouchal. V hlavě se mi skládal plán, nabíral podobu - dokud můj myšlenkový pochod nepřerušila střelba.
„Učinili pokusný výpad," oznámila Táza s vysílačkou u ucha. „Ale byli se ztrátami odraženi."
„Jenom odrážejte dál. Jestli mě stále chtějí dostat živého, nějakou dobu by ještě neměli sáhnout k těžkým zbraním."
Kývl jsem na továrnici, která se chystala pokračovat ve svém prodejním monologu. „Faydo, mohla byste mi rychle načrtnout půdorys budovy a nejbližšího okolí?"
Kreslila rychle a přesně, bezpochyby vojenský trénink, vyznačujíc všechny dveře, okna a přilehlé ulice.
Jak vaši roblokajové vypadají?" zeptal jsem se.
„Zhruba humanoidní postavy i výšky, optimální pro prostředí domácnosti. Navíc…"
„To mi stačí. Kolik jich máte hotových, odzkoušených, k zabalení nebo jak tomu říkáte, prostě s nabitými akumulátory?"
Zamyšleně se zamračila. „Musela bych si to ověřit na přepravě, ale zhruba bych řekla něco mezi 150 až 200 kusy."
„To k našim účelům plně postačí. Rozladilo by vás moc - třeba by vám to pojišťovna zaplatila - kdyby byli ve jménu svobody Burady zničeni?"
„Každý můj robot ochotně a rád položí život za svobodu Burady. Ačkoli se obávám, že neumějí zacházet se zbraněmi ani nejsou schopni jakýchkoli násilných skutků."
„To ani nemusí. O to se postaráme my. Naše roblokajová brigáda se postará o odvrácení pozornosti nepřítele a dostane nás odsud. Pojďte blíž, děvčata, vysvětlím vám plán."
DiGrizovy mozkové závity zase začínaly fungovat. Střelba v pozadí mě jen stimulovala ke zvýšenému úsilí a já se oddával radostnému nadšení. Během několika minut byly přípravy dokončeny a jednotky připraveny k útoku.
„Znáte rozkazy?" otázal jsem se spoře osvětlené nákladní rampy plné robotů.
„Známe, ano, pane, děkuji, pane," odpověděli mi všichni tím nejkultivovanějším způsobem.
„Tak se připravte. To, co teď učiníte, je mnohem, mnohem záslužnější, než byste ve svém elektronickém životě nebo službě v domácnosti kdy vykonali. Až řeknu vpřed, vyrazíte, každý z vás ví, co má dělat."
„Velmi rádi, pane, děkuji, pane."
Na rampě jich stála asi stovka, náš hlavní falešný voj. Stáli vyrovnaní v řadách, akumulátory jim šuměly, byli připraveni. Přední šiky měly na sobě všechno nadbytečné oblečení, které se nám podařilo shromáždit; někteří měli vojenské čepice, jiní kabáty, pár dokonce i kalhoty. Většina tohoto prádla pocházela z dobrovolných příspěvků příslušnic úderných jednotek, což mi v mém novém manželském stavu příliš neprospělo. Viděl jsem příliš mnoho opálených částí těla na to, aby to muže zanechalo chladným. Proto bylo skoro až příjemné pobývat pro změnu mezi roboty. Jejich těla byla hladká, ale tvrdá, jejich oblečení nevkusné a nic zajímavého neskrývalo. A každý z nich svíral kus tyče, roury nebo jiného předmětu připomínajícího zbraň. Doufal jsem, že ve zmatku, k němuž mělo za chvíli dojít, si je spletou s lidmi. Podíval jsem se na hodinky a zdvihl vysílačku.
„Všechny jednotky na místa. Zbývá patnáct sekund. Granátníci připravit. Držte se od oken až do posledního okamžiku. Připravte se, držte se u země, odjistit… TEĎ!"
Z ulic kolem celé budovy se ozvala řada dutých výbuchů granátů, které hodily dívky z horních pater. Většinou

dýmovnice, a taky pár dráždidel a trochu uspávacího plynu. Počkal jsem pět sekund na maximální koncentraci a spínačem otevřel nákladní bránu. Brána se s rachotem otevřela a za ní se ukázala houstnoucí mračna dýmu, který se okamžitě začal valit do nákladního prostoru.
„Vpřed, mí věrní, vpřed!“ zavelel jsem a všechny levé nohy vystřelily najednou vpřed a šiky mé robotí brigády se pohnuly.
„Děkujeme, pane!“ zaznělo medovým jednohlasem z kovových hrdel a já ustoupil před jejich běžícími liniemi.
Z horních oken se ozvala střelba následovaná odvetnou palbou z ulice. Podle plánu. V běhu jsem se podíval na hodinky. Patnáct sekund. Čas na druhou vlnu.
„Všechny zbývající roblokajové jednotky - vpřed!“ zavelel jsem do vysílačky.
V tu chvíli ze všech ostatních dveří a východů vyrazili do dýmového a plynového obalu kolem továrny zbývající roboti. Neměl jsem čas na sestavení odposlechu nepřátelské velitelské sítě, ale dokázal jsem si přesně představit, co se v ní teď asi odehrávalo. Anebo v co jsem doufal, že se v ní teď asi odehrává.
Budova byla obklíčena, všechny jejich jednotky v pohotovosti, naše bašta dobře viditelná v teplém odpoledním slunci. Potom najednou změna, kouř a chemická dráždidla zahalující budovu ze všech stran. Jasný průlom - tam! Nejasné postavy zahalené v dýmu, střílí, na ně, postřílet je. Prásk, prásk! Tumáš, ty prašivá buradská partyzánská svině! Chlapi jako z ocele, ti Buraďané - zasáhnete je a oni nepadnou. Panika uprostřed kouře. Prý došlo k dalším průlomům. Který je ten pravý a který zajišťovací? Kam soustředit jednotky? Kam poslat zálohy?
Počítal jsem, že zmatek vyvrcholí asi po jedné minutě. Potom začne dým řídnout a vyjde najevo, že mrtví jsou roboti. Než k tomu dojde, musíme být pryč. Po vržení granátů měly Táziny oddíly co nejrychleji zaujmout postavení - a jedna minuta nebyla na přesun z horních pater do zadní části továrny zas tolik. Přesto tam většina z nich, když jsem dorazil, už byla. Táza si je, jak dobíhaly, odškrtávala.
„A jsme všechny,“ řekla, když udělala poslední fajfku.
„Zbývá nám pět sekud.“ Podíval jsem se na hodinky a zdvihl ruku.
„Teď! Angelino, připrav si granáty.“
Odemkl jsem a odsunul malé požární dveře. Angelina jimi prohodila pár dýmovnic, aby temno před námi bylo ještě temnější. Přestali jsme mluvit a v náhlém tichu jsme zřetelně slyšeli střelbu a výkřiky. Dal bych krk za to, že jsem mezi hlasy zachytil občasné Děkuji, pane. Fayda šla první a ostatní za ní v zástupu, každá ruce na ramenou té, která šla před ní. Já byl asi uprostřed a Angelina přede mnou, takže jsem se držel jí. Rozmístění bylo zcela náhodné, určitě, přece by jí nevadilo, kdybych se držel některé z těch polonahých buradských kočiček.
Nebylo to zrovna zábavné, takhle bezmocně cupitat ve tmě, zvláště když vám kolem ucha přelítla náhodná kulka. Ulice byla úzká a na obou koncích zatarasená cliaandskými jednotkami. Kdyby věděli, co se děje, mohli ji klidně vyčistit křížovou palbou. Doufejme, že mají zatím dost práce s roblokaji. Jediné, co jsme museli udělat, bylo tiše přejít přibližně dvacet metrů otevřeného prostoru, který nás dělil od domu na druhé straně. Kdybychom ho dosáhli, aniž by si nás někdo povšiml, měli jsme velkou šanci dostat se přes něj do komplexu obchodů a na náměstí na druhé straně. Odtud se pak ve změti uliček, podchodů a průchodů vmísit mezi civilní obyvatelstvo a zmizet dříve, než jim dojde, že nejsme uvnitř. Takový byl aspoň plán.
Počítal jsem kroky, takže jsem věděl, že už jsem skoro u domu - což znamenalo, že polovina z nás už byla v bezpečí - když se nedaleko mě ozvalo:
„To jsi ty, Zobno? Co to říkal seržant o robotech? Aspoň si myslím, že řekl 'roboti'.“
Zástup se na místě zastavil. Byli jsme tak blízko. Hlas patřil muži a mluvil cliaandsky.
„Roboti? Jací roboti?“ zeptal jsem se a zároveň přetáhl ruku z mého ramene na rameno Angeliny. „Pokračujte“ zašeptal jsem jí do ucha. Vystoupil jsem z řady a hlasitě zadupal svou novou obuví.
„Určitě řekl roboti,“ postěžoval si hlas. Ucítil jsem, jak se řada za mnou dala znovu do pohybu. Zadupal jsem, zakašlal, a přesunul se blíž k neviditelnému řečníkovi. Ruce před sebou, připravené popadnout a stisknout, jakmile hlas znovu promluví.
Což bylo sice pěkně vymyšlené a poskytlo by mi i trochu sadistického potěšení, nebýt toho, že večerní vánek zčeřil vzduch kolem rohu domu. Na tváři jsem ucítil studený vítr a dýmová clona přede mnou se rozestoupila. A já se díval na cliaandského pěšáka, v přilbě, s gausspuškou v ruce, a s vykuleným výrazem ve tváři. Taky bylo proč. Namísto kolegy pěšáka měl před sebou neznámého člověka s prsty krvelačně nataženými před sebou, červenýma očima, neoholenou bradou, v průhledné kombinéze a dámských botách a se všelijakými uzlíky a balíčky přehozenými přes ramena. Kdo by nebyl vykulený?

Jeho ochromení trvalo dost dlouho, abych k němu přiskočil, jednou rukou ho chytil za hrdlo, aby nemohl křičet, a druhou sevřel jeho pušku, aby mě nemohl zastřelit. Takhle jsme chvilku hopsali, až nás znovu pohltil dým. Můj protivník sice nekřičel ani nestřílel, ale stejně tak se ani nevzdával. Byl to velký a svalnatý chlap a držel se dobře. Naštěstí nepobral moc rozumu a obě ruce používal k tomu, aby se mi snažil vytrhnout pušku. Právě ve chvíli, kdy si uvědomil, že ji může držet jednou rukou a druhou mě bacit, jsem mu podtrhl nohu, on spadl na zem a já na něj. Ještě než dopadl, stačil mi dát dva rychlé údery do bránice, které mi věru neudělaly dobře. Při dopadu jsem z něj vyrazil všechen dech. To mi uvolnilo moji 'škrtičku', a než stačil natáhnout vzduch k výkřiku, poslal jsem ho do bezvědomí.
Posadil jsem se na něj a čekal, až se mi přestane točit hlava a odezní tupá bolest v břiše, když se nedaleko ode mě ozval další hlas.
„Co je to za hluk? Kdo je tam?“
Zhluboka, nejistě jsem se nadechl a pomalu vydechl, pokoušeje se ovládnout hlas.
„To jsem já.“ Univerzální odpověď. „Zakopl jsem a spadl. Mám něco s prstem…“

„Dostaneš za to metál. Teď ale sklapni.“
Sklapl jsem, vytáhl z prstů mého zvadlého společníka pušku a postavil se - a uvědomil si, že jsem v dýmové temnotě úplně ztratil orientaci.
Nepříjemný pocit. Dým pomalu řídl a já zůstal sám a nevěděl kudy kam. Vydat se nesprávným směrem by byla sebevražda.
Panika! Či spise chvíle paniky. V každé napjaté situaci si udělám čas na chvilku paniky. Krev se rozproudí, srdce začne tlouct rychleji, uvolní do krve dávku adrenalinu a udělá jiná hezká opatření pro nouzovou situaci. Ale jen špetku paniky, čas tlačil. Když základní zvířecí emoce pominuly, tesáky znovu zalezly za pysky a chlupy na zátylku se znovu uložily, zapojil jsem do činnosti starou dobrou logiku.
POLOŽKA: Nejsem sám. Mlčenlivý zástup uprchlic už asi napochodoval do domu a bezpečí, ale moje Angelina by mě neopustila. Věděl jsem, jako kdybych ji viděl na vlastní oči, že teď stojí před spásonosnými dveřmi a čeká na mě.
POLOŽKA: Mohla se orientovat, já ne, proto si pro mě bude muset přijít.
„Ten prst příšerně bolí, seržo,“ zaskučel jsem a zahvízdal v předstíraných mukách. Jedno krátké a jedno dlouhé hvízdnutí. Písmeno a jako Angelina zašifrované v jí dobře známém kódu. Ze potřebuju pomoc, si už určitě spočítá sama.
„Přestaň s tím hvízdáním,“ zavrčel hlas s nádechem podezření na poslední slabice. „Jméno?“
Zalovil jsem v paměti po jménu, které jsem slyšel před chvílí.
„To jsem já, seržo. Zobno. Ten prst…“
„To není Zobno!“ vykřikl další hlas. Já jsem Zobno…“
„Ne, já,“ zařval jsem. „Kdo to řekl?“
„Oba dva ke mně - hned!“ rozkázal seržant. „Za pět vteřin začnu střílet.“
Skutečný Zobno začal klopýtat dýmem a já se neodvažoval promluvit ani pohnout. Už jsem cítil, jak mě provrtává olovo - když mě někdo zatahal za rukáv. Radostí jsem vyskočil.
„Angelino?“ zašeptal jsem a namísto odpovědi jsem se octl v její náruči. Chtěl jsem ji obejmout, ale vzala mě za ruku a odtáhla pryč. Za námi se znovu ozvaly hlasy, následované štěkáním gausspušky a hlasitými povely.
Klopýtl jsem o neviditelný schod a něčí ruce mě vtáhly dovnitř.

## KAPITOLA 17.

„Pátrací četa… pátrací četa…“
Slova zanikala v hrdelním ryčení útočících plyšových medvídků. Býval bych je zahnal, i když karamelové tyčinky, které mi sloužily jako meče, se stále lámaly, ale stačilo medvídka rychle nakopnout do bříška a bylo po něm, nic nevydržel. Medvídky bych býval zvládl sám, nebýt těch zatracených dřevěných vojáčků, co měli s sebou. Byl by z nich hezký táborák a přesně to jsem s nimi hodlal udělat. Zašmátral jsem po sirkách, když mě jeden z nich bodl bajonetem do ruky. Píchlo to a já otevřel oči a uviděl, jak si mě prohlíží zarostlý obličej doktora Mutfaka.
„Poplach, příteli, musím připustit, že ve velmi nepříhodný okamžik. Dal jsem vám injekci na vyřazení hypnotika.“ Zdvihl injekční stříkačku a já si protřel ruku v místě, kde mě píchl. „Velmi nepříhodný okamžik.“
„Já si to nevymyslel,“ zamručel jsem ještě v polospánku, rozmrzelý nad tím, že jsem nestačil medvídky vyřídit.
„Léčba pokračuje dobře a teď budeme muset začít znovu. Vrátil jsem vás do dětství a to vám povím, měl jste ho moc zajímavé, neřku-li odpudivé! Musíte mi dát souhlas k publikaci vašeho případu. Vaše zvrácené podvědomí proměnilo symbol plyšového medvídka, obvykle vyjadřující teplo a bezpečí, na…“
„Později, doktore, ano?“ zachránila mě Angelina, která jako bronzové ztělesnění půvabu sestoupila z balkónu, kde se slunila. Útržky látky, které k tomuto účelu měla na sobě, měly přibližně stejnou plochu jako motýlí křídlo.
Posadil jsem se a zatřepal hlavou, stále obluzený účinky hypnotika. Pokoj byl pestrobarevný a přepychový, místo jedné stěny balkón s modrou oblohou a ještě modřejším oceánem, umístěný v nejhořejším patře hotelu Ringa Baligi. Hotel, prý nejlepší na celé Buradě, čemuž bych i věřil, stál uprostřed laguny a přístup k němu byl pouze po vodě nebo vzduchem. Takže jsme včas věděli o všech nezvaných návštěvách - jako zrovna teď. Postup byl pečlivě natrénovaný. Během mé mozkoléčby jsem měl pro případ nebezpečí na sobě plavky. Angelina mě vzala za ruku a společně jsme nastoupili do soukromého výtahu. Když jsme byli uvnitř, zaslechli jsme na přistávací plošině nad námi dunění motorů. Chytili jsme se držadel, aby nám vysokorychlostní výtah neujel pod nohama.
„Cítíš se na to?“ zeptala se Angelina.
„Jenom se mi trochu točí hlava, ale to přejde. Myslíš, že ten vyplachovač hlav za něco stojí?“
„Má to být největší machr na planetě. Jestli někdo dokáže rozmotat chuchvalce, které v tobě Kraj nechal, tak je to on.“
„Mohl by s tím trochu pohnout. Tři dny a pořád jsme u mého dětství.“
„Musel jsi být příšerné dítě. Něco z toho, co jsem zaslechla…“
Než mě napadla nějaká pádná odpověď, výtah se svištěním zastavil a my se octli na úrovni moře. Z ohrazené jídelny vedly schůdky přímo do oceánu. Nasadili jsme si potápěčskou výstroj, se kterou už na nás čekal zřízenec, a skočili do vody. Rovnou ke dnu mezi korálové útesy. Nikdy by nás tu nenašli, ani kdyby šli najisto. Zapnul jsem sonarový komunikátor a ohlásil se.
„Prohlídka nic moc,“ řekl mi operátor. „Ozvu se vám, až dorazí do spodních pater.“
Potopili jsme se hlouběji. Duhově zbarvená hejna ryb vířila okolo nás, a zelené rostliny nám poklonou vzdávaly hold. Voda byla čistá a teplá a mně se rychle navracelo jasné vědomí i dobrá nálada. Doplavali jsme do jeskyně zcela obklopené korály, kterou jsme objevili během jednoho z dřívějších poplachů, a posadili se do zlatého písku. Vzal jsem Angelinu kolem pasu, přitulila se ke mně. Dotýkali jsme se maskami, abychom se slyšeli.

„Nepřišlo něco o Krajovi a jeho partě, zatímco se doktor hrabal v mé šedé kůře?“
„Lokalizovali je, ale nic víc. Zdá se, že se teď, když mají první fázi invaze za sebou, zabydlují v okupaci. Zabrali tu obrovskou úřední budovu, říká se jí Oktagon, nejspíš proto, že má osm stran, a úplně ji vyčistili. Asi tam přemístili většinu jejich administrativy. Viděli z ní vyjít jednoho Krajova šediváka, takže tam musí být zalezlí.“
„Rád bych věděl, proč odešli ze staré budovy.“
„Ze strachu před tebou, jak jinak.“
Zafrkal jsem. Žádná snadná věc v masce. „Děláš si srandu, ale něco na tom bude. Obecně vzato je třeba zarazit cliaandské operace, ale šedivákům je třeba věnovat zvláštní pozornost. Budu se muset do té budovy dostat.“
„Nic takového,“ řekla a začala mě štípat do žeber. Pokusil jsem se jí srazit ruku, ale to pod vodou nejde. Spokojil jsem se proto se štípáním a nutno dodat, že Angelina byla mnohem citlivější než já. Takhle jsme se nějakou dobu škádlili, až jsem si vzpomněl, čím naše hrátky začaly, a nemilosrdně se vrátil k načatému tématu.
„Proč bych se neměl pokusit dostat dovnitř? Budu převlečený, umím cliaandsky, vyznám se…“
„Oni jakbysmet. Nad každým vchodem mají kameru, která krmí daty počítač, který zná tvou výšku, postavu, váhu, chůzi, strukturu sítnice, všechno. Všechno zakamuflovat nejde a ty to víš. Mají tě v hrsti v okamžiku, kdy tam vkročíš.“
„Říkáš to jen proto, že je to pravda,“ zabrblal jsem. „Takže máš, předpokládám, lepší plán.“
„Ano. Umím cliaandsky a nemají o mně žádné záznamy. A kromě tebe jsem jediný zkušený agent na téhle planetě.“
„NE!“
Jaképak ne?“ Udělala na mě škaredý kukuč a další štípnutí už opravdu zabolelo. „Jsi můj muž, ne majitel, to snad víš. A v oboru jsem stejně dobrá jako ty, ne-li lepší, a udělat se to musí. Takže si schovej svou mužskou nadřazenost a majetnické sklony pro někoho jiného.“
Měla samozřejmě pravdu, ale to jsem jí říct nemohl.
Jenom mám o tebe strach.“
Hned roztála, i ta nejprohnanější ženská je celá divá po láskyplné péči, a začala se o mě otírat. Ne bezdůvodně jsem se cítil jako mizera.
„Ty mě nakonec opravdu miluješ, Jime, svým vlastním děsivým způsobem. Nic se mi nestane, uvidíš. Mezi cliaandskými přisluhovači je i pár žen a dívek, nechápu, jak můžou nosit ty ohavné uniformy. Chytnu si některou a v její uniformě a s jejím průkazem se dostanu dovnitř, najdu Kraje…“
„Neprovedeš žádnou pitomost, že ne?“
„Neboj se. Tohle je příliš důležitě, abych riskovala a zkoušela ho unést sama. Přece jsem ti řekla, že mu chci věnovat zvláštní pozornost, až na to bude klid. Toto bude jen průzkumná výprava. Najdu šediváky, zmapuju jejich struktury, obhlídnu jejich bezpečnostní systém - a honem zpátky.“
„Fajn.“ Začínal jsem propadat nadšení a pokoušel se rozptýlit mé obavy o ni. „Nic víc nebudeme k zorganizování rychlého únosu potřebovat. Rychle a tvrdě udeřit, proniknout dovnitř, popadnout Kraje a ven. Jak prosté.“
Sonarový komunikátor se rozbzučel. Zapnul jsem příjem.
„Pátrací četa je pryč. Můžete se vrátit.“
Plavali jsme pomalu zpátky, ruku v ruce, a vychutnávali krásu okamžiku. Doktor Mutfak už čekal u břehu.
„Dobrá, začneme tam, kde jsme přestali.“ Jeho úsměv postrádal jakékoli teplo. „U plyšových medvídků, musíme rozebrat jejich symboliku, abychom mohli přejít k pozdějším událostem.“
Netrpělivě podupával, zatímco jsme se s Angelinou, sevřeni v mokrém objetí, nenucené líbali. Mít na sobě takovou dobu masku bylo frustrující. Potom zpátky do pokoje. Nechal jsem se hned uspat, aby si Angelina před odchodem nevšimla mé nervozity. Bude to mít dost těžké i bez toho, abych jí dával důvod k obavám. Zamávala mi a šla se obléknout, já jí zamával také a Mutfak mi píchl jehlu do ruky. Hrozně neromantický člověk.
Museli jsme se pohnout hodně dopředu, protože když jsem se probral, plyšoví medvídci byli někde daleko vzadu a poslední sen, který jsem si pamatoval, měl co dělat s vybuchujícími kosmickými koráby a slunečními erupcemi. Doktor Mutfak si skládal nástroje a venku na obloze zhasínal poslední paprsek denního světla.
„Šlo to dobře,“ oznámil mi.
„Odhalil jste už nějaké stopy po Krajových zásazích?“
„Stopy!“ Rozšířil nozdry a teatrálně zafrkal. „Spíš pásy jako po tanku. Po celé vaší mozkové kůře! Řezníci to jsou, jednoduše řezníci! Štěstí, že jsou tak zřetelné. Paměťové bloky, oblasti amnézie s propojením na struktury umělých vzpomínek. Tyhle vzpomínky jsou to jediné, co má nějakou klinickou hodnotu a já musím zjistit, jakou techniku použili. Implantovali je rychle, to jste mi řekl, a přitom jsou neuvěřitelně celistvé, velmi podrobné a zahrnují všechny smysly.“
„Za to vám ručím.“
„Myslím, že nejdou rozeznat od skutečných vzpomínek, v tom spočívá síla té techniky. Odstranil jsem pár těch větších, které vás, zdá se, trápily, a později se postarám o ty ostatní. Teď se podívejte na svá zápěstí a řekněte mi něco o těch červených čarách.“
„Vypadají jako všechny červené čáry,“ řekl jsem. Potom jsem si vzpomněl na procitnutí v cele a své přesvědčení, že jsem o ruce kratší. Nevím proč. Byly to jen dvě červené čáry.
„Umělá vzpomínka?“ opáčil jsem.
„Ano, jedna z těch mimořádně odpudivých. Povím vám o ní při dalším vyšetření. Teď si ale potřebujete odpočinout.“
„Dobrý nápad, nejdřív se ale musím najíst…“
Vtom se rozletěly dveře, dovnitř vběhla Táza, a než kolem mě proběhla, stačil jsem si všimnout jejího vyděšeného obličeje. Na žaludek mi dopadl balvan a já ochromeně seděl a mlčky sledoval, jak zapíná televizi. Cliaanďané totiž zřídili svou vlastní stanici, na kterou se beztak nikdo nedíval.
Obrazovka se rozsvítila a já se díval do Krajových očí. Něco říkal a skoro se přitom usmíval.

„Je to nahrávka, běží to stále dokola," informovala nás Táza.
„…aby se to dozvěděl. Někdo z vás musí znát muže známého pod jménem James diGriz. Kontaktujte ho a řekněte mu, aby si poslechl toto vysílání. Chceme tě zpátky, diGrizi. Mám tady Angelinu. Nic se jí nestalo - prozatím - a tak to zůstane do svítání. Radím ti, aby ses ozval a navštívil mě.
Vítej doma, Jime."

KAPITOLA 18.

Upadl jsem do stavu otupělosti a nechtěl nikoho vidět. Táza byla natolik chápavá, že odešla ihned, jak jsem ukázal prstem na dveře, ale doktor se pokusil o konverzaci, kterou jsem ukončil tím, že jsem ho popadl zezadu za krk a kalhoty a prohodil ho dveřmi, které Táza nechala prozíravě otevřené. Potom jsem nakopl televizi, akt svévolného násilí, čímž jsem si trochu ulevil, a nalil si panáka 'na rozmyšlenou'. Se skleničkou v ruce jsem spadl do křesla, upřel nevidomý pohled na hvězdami poseté nebe a vymyslel plán. Nic jednoduchého to nebude - a do svítání nebylo daleko.
V skrytu duše jsem si pohrával s myšlenkou, která nabyla vrchu. Musím se jim vydat a nechat si znovu nasadit obojek - jinak to udělat nešlo. Neměl jsem na tu kovovou kravatu pěkné vzpomínky, popravdě řečeno se mi při té představě mozek v lebce stavěl na zadní. V poslední době byl v mé šedé kůře příliš hustý provoz a vidina, že se to bude opakovat, mě nijak nerozradostňovala. Nicméně se tomu nešlo nijak vyhnout. Obojek a mučící skříňka byly součástí plánu a bylo je třeba neutralizovat. Nic jednoduchého. S mumláním jsem probíral všechny možnosti a když byl plán útoku v hrubých rysech hotový, poslal jsem pro Tázu a řekl jí, co hodlám udělat.
„Přece se nemůžeš," zašeptala nevěřícně a přísahám, že ty nádherně veliké oči se zalily slzami, „těm bestiím vydat. Abys zachránil ženu. Kdyby naši muži byli takoví… Nemůžu tomu uvěřit…"
Ubránil jsem se nutkání využít hřejivé ženské útěchy a obrátil se ke krabicím se zbraněmi. Při pohledu na granáty se slečna Táza stáhla a seržantka Táza se zájmem přihlížela, co bude následovat.
„Operace bude mít dvě fáze," řekl jsem. „Já se postarám o první, což bude proniknutí do budovy a osvobození Angeliny. Doufám, že se mi poštěstí přibrat i nějakého šediváka, ale kdyby mě to mělo zdržet, necháme si to na jindy. Druhá fáze operace bude zajištění ústupové cesty z Oktagonu a pro tu budu potřebovat tvoji pomoc. Budu potřebovat plán budovy a chci mluvit s někým, kdo se uvnitř vyzná, nejlépe stálý zaměstnanec, abych našel nějaké slabé místo. Za jak dlouho to zvládneš?"
„Hned," zavolala na odchodu přes rameno. Spolehlivá holka, ta naše Táza, pomyslel jsem si a začal se prohrabovat krabicemi.
Když jsme byli hotovi, do svítání zbývaly dvě hodiny. První fázi jsem měl vymyšlenou, ale zajistit ústup už tak snadné nebylo. Oktagon představoval pro malou jednotku, jako byla naše, něco jako pevnost. Navíc jsme neměli žádný letecký dopravní prostředek ani těžkou výzbroj. Vypadalo to, že to vzduchem ani po zemi nepůjde. Únikovou cestu našel až údržbář, kterého se nám konečně podařilo najít, skoro násilím dovléct dovnitř, a který roztřeseným prstem ukázal na jedno místo na modrotisku.
„Kabelová šachta, pane a paní. Vede pod ulicí, přechází pod zdí a ústí v 17. patře pod zemí. Velká šachta na kabely, vedení a takové věci."
„Určitě je napíchnutá," řekl jsem. „Ale když to dobře načasujeme, nebude to na škodu. Dělejte si poznámky, dámy, nechci se opakovat. Operace proběhne takto."
Když bylo všechno hotovo, do svítání zbývalo necelých dvacet minut a já se koupal ve studeném potu. První jednotky odcházely zaujmout postavení, když jsem zdvihl videofon, abych zavolal Krajovi. Spojili nás okamžitě a než stačil něco říct, prohlásil jsem:

„Chci vidět a mluvit s Angelinou, okamžitě, musím si být naprosto jistý, že se jí nic nestalo."
Nepřel se, očekával to. Když se objevila na obrazovce, uviděl jsem, že má na krku obojek. Jeho šňůra končila kdesi mimo záběr.
Jsi v pořádku?"
„Kromě pobytu v jedné místnosti s touhle kreaturou ano," řekla klidně.
„Nic ti neudělali?"
„Prozatím ne, jenom mi nasadili na krk tenhle obojek a přihákli ho ke stropu, abych jim nevzala roha. A umíš si představit výhrůžky, jakými mě ten odporný chlap zasypal. Mít v hlavě to, co má on, na místě bych se picla…"
Nato strnula a zornice jí zmizely za víčky, která však zůstala otevřená. Kraj jí dal dávku z nervomučidla. V tu chvíli jsem věděl, že pokud se mi Kraj dostane do rukou, nebude naživu dlouho. Na obrazovce se znovu ukázal jeho obličej. Překonal jsem sám sebe, když jsem na něj klidně, beze slova pohlédl.
„Teď přijdeš sem, diGrizi, a vzdáš se. Zbývá ti jen pět minut. Jestli ne, víš co čeká tvou ženu. Když se nám vydáš, okamžitě ji propustíme."
„Jakou mám záruku, že dodržíš slovo?"
„Vůbec žádnou. Nemáš na výběr."
„Budu tam," řekl jsem tak klidně, jak jsem byl schopen a rychle zavěsil - ale ne dost rychle, abych nezaslechl Angelinino zoufalé ne.
„Jsou už ty šaty suché?" zeptal jsem se a zároveň si serval košili a kopnutím se zbavil bot.
„Skoro," odpověděla Táza. Ona a jedna další dívka horkým vzduchem z vysoušeče ovívaly cliaandskou uniformu, která se mi pro danou příležitost jevila jako nejvhodnější. Prošla totiž chemickou lázní a teď byla 'násilně vysoušena'.

„Skoro musí stačit, déle čekat nemůžeme.“
Zůstalo na ní pár vlhkých skvrn, nic důležitého. Před hotelovým molem už čekal nastartovaný motorový člun. Zatím to klapalo. Na břehu čekalo auto s doktorem na zadním sedadle, černou kabelu měl na kolenou a nesouhlasné brblání na rtech.
„Vůbec se mi to nelíbí,“ řekl. ‚Je to porušení lékařské etiky.“
„Válka je porušením veškeré etiky i morálky, zrůdnost, proti které je nutno bojovat, a to jakýmikoli zbraněmi. Udělejte, co máte.“
„Samozřejmě, že to udělám, ale věci týkající se etiky snad člověk okomentovat může.“
„Komentujte, komentujte, ale taky si připravte injekci.“
Zaparkovali jsme v boční ulici, ve tmě. Oktagon stál hned za rohem.
„Katalyzátor,“ řekl jsem, „a pozor, ať nic nevylejete. Do podpaží, tam se trocha vlhkosti ztratí.“
Zdvihl jsem obě ruce, ucítil teplou tekutinu vytékající ze zaizolovaného pouzdra a rychle připažil, abych vlhký hadřík zachytil v podpaží. Potom jsem vystoupil z auta a strčil ruku do zadního okénka. Štípnutí jehly a bylo to. Když jsem vycházel za roh, auto odjíždělo.
Oktagon připomínal horu rýsující se proti pomalu se rozjasňující obloze. Byl nejvyšší čas. Přede mnou byl vchod, u kterého už na mě čekali dva šediváci. Oba měli gausspistole, v pouzdře. Byli si velmi jisti sami sebou. Mlčky jsem k nim došel. Jeden z nich mi zaklapl na zápěstí pouto a vydal se se mnou podél mlčenlivých stráží do patra. Klopýtl jsem na schodech a začal se raději dívat pod nohy. Injekce začínala zabírat. Neměl jsem svému doprovodu co říct, oni, jak bylo jejich zvykem, zase neměli co říct mně. Dovedli mě tam, kam měli, a postrčili do dveří místnosti, do níž jsem měl být zaveden. Jakmile jsme byli uvnitř, namířili na mě své zbraně a odemkli pouto.
„Šaty dolů,“ rozkázal jeden z nich.
Dalo fušku se neusmát. Po stranách místnosti stál prosvěcovač a další testovací aparatura. Tihle podivíni byli fakticky spolehliví, drželi se stejného scénáře, jako když mě chytili poprvé. Že by nevěděli, že držet se zaběhaného postupu znamená prohrát? Ne, nevěděli. Vysoukal jsem se z šatů a vzdal se jejich vůli.
Nenašli nic, samozřejmě, nebylo co. Vlastně něco přece, ale to nenajdou, tím jsem si byl jistý. A taky nenašli. Prohlídka se vlekla a já si začínal přát, aby konečně skončila a věci pokračovaly dál. Začínala se mi trochu motat hlava a měl jsem pocit, jako kdybych byl zabalený do vaty. Účinnost drogy se musela blížit maximu a za chvíli začne zeslabovat.

To, co jsem musel udělat, melo přijít v době, když byla křivka její působnosti někde kolem maxima, jinak všechna námaha přijde nazmar.
„Oblečte si to,“ přikázal mi jeden z mých strážců a hodil mi známou průhlednou kombinézu. Sehnul jsem se, abych ji zdvihl - a zakryl úsměv, který už jsem tentokrát nedokázal potlačit. A je to! Nedali najevo nejmenší netrpělivost, když jsem se potýkal se zipem a musel pozorně sledovat prsty, aby dělaly svou práci. Když mi kolem krku zacvakl obojek, divže jsem slastně nezasténal. Zatím všechno vycházelo s téměř absolutní přesností. Jeden ze strážců vzal mučící skřínku a vyvedl mě ven. Sklonil jsem hlavu, abych si viděl na nohy a nezakopl. Jestli to působí poraženeckým dojmem, tím lépe. Prošli jsme dlouhou chodbou a potom kolem schodiště a já si v duchu udělal poznámku o jeho poloze, dokonce jsem počítal kroky, které dělily schodiště od cíle naší cesty.
Krajova doupěte. Čekal za stolem, trpělivě a nepohnutě jako nějaký pavouk číhající uprostřed pavučiny. Angelina seděla před ním, s mučící skřínkou zavěšenou na stropě.
„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se jí, hned jak jsem vstoupil do dveří.
„Samo. Nic mi není. Neměl jsi sem chodit.“
Jakmile jsem měl její ujištění, obrátil jsem svou pozornost ke Krajovi, vědom si zároveň strážce, který za námi zavřel dveře.
„Teď ji pustíte, že?“ zeptal jsem se.
„Přirozeně že ne. K čemu by mi to bylo?“
Jeho výraz zůstával při těch slovech nezměněn.
„Ani jsem to nečekal. Brání vám něco povědět mi, jak jste ji chytli?“
„Tvoje paměť obsahovala podrobný popis tvojí ženy. Když jsme zjistili, že ti při útěku pomohly dvě ženy, přirozeně jsme se domnívali, že jedna z nich by mohla být ona. Počítač ji identifikoval hned, jakmile vstoupila do budovy.“
„To byla od nás blbost, takhle riskovat,“ řekl jsem naoko směrem k Angelině, ale namísto toho, jsem se podíval na strážce. Právě se chystal zavěsit moji mučící skříňku na volný hák na stropě - a v tom případě bychom byli ztraceni. Nezbývalo než se po něm vrhnout. „Zastavte ho!“ vykřikl Kraj. Strážce se na mě podíval a vymáčkl na mučící skříňce jednoduchou kombinaci červených tlačítek.
Nemůžu říct, že to byl příjemný pocit. Do mozku mi prošlo dost bolesti, aby se mi zvedl žaludek a stáhly svaly. Upadl jsem a skácel se strážci k nohám, ale ne dost blízko. Droga zablokovala většinu bolesti, ale ne všechnu. Pár nervových drah zůstalo mučidýlku otevřených. Oči se mi zalily slzami, které jsem si nemohl utřít, a mé vidění se rozmazalo. Přede mnou se ukázala bota, to nebylo dobré, a noha v uniformě, a to taky ne.
Potom ruka, když se sklonil, aby mě uchopil. Švihl jsem nataženým prostředníkem a škrábl ho.
Trochu se zachvěl a pokračoval v předklonu, vypadalo to jako ve zpomaleném filmu, a nakonec přepadl a svalil se vedle mě, přičemž mu ovládací skříňka vypadla z rukou. Naštěstí jsem na ni dosáhl a mohl klepnout po vypínači. Bolest zmizela, okamžitě. Ale Kraj byl za mými zády. Překulil jsem se a donutil své zmrtvělé svaly, aby mě postavily na nohy.
Od chvíle, co jsem napadl strážce, se situace drasticky změnila. Angelina ležela na Krajově stole, držela se za obojek a svíjela se bolestí. Kraj klečel za stolem a sahal po pistoli. Skočil jsem po něm ve chvíli, kdy ji zdvihl. Bylo pozdě, teď

vystřelí a bude po všem.

Ale přesné v tu chvíli se ozval výbuch, podlaha se zachvěla, ze stropu popadaly kousky plastiku a prach a zablikala světla. Kraj to nečekal - já ano - a jeho pozornost ochabla na osudný okamžik, během kterého jsem se svezl přes stůl a píchl ho nehtem.
Vystřelil, ale zasáhl jen protější zeď, protože v tu chvíli se už kácel dozadu a neměl ponětí o tom, že mačká kohoutek. Angelina na něj musela zaútočit ve chvíli, kdy jsem se vrhl po strážci. Zavěsila se do obojku, aby nohou dosáhla na Kraje a nakopla ho tak, až přeletěl celý stůl. Oplatil jí to tím, že namísto po pistoli sáhl nejprve po dálkovém ovládání - a tato malá a zbytečná ukázka sadismu mi umožnila se k němu dostat. Angelina za to teď ale platila.
Když jsem lezl na stůl, musel jsem se bránit pohledu na její svíjející se tělo. Prostor před Krajovou židlí byl plný ovládacích prvků, ale já neměl čas nad nimi bádat. Místo toho jsem odhákl a vypnul ovládací skříňku. Angelina otevřela oči a zůstala ležet, rozšířenýma očima mě sledovala, zatímco jsem se prohraboval zásuvkami ve stole.
„Miláčku, ty jsi génius," pronesla slabě. Našel jsem klíč a sklonil se, abych jí odemkl obojek. „Jak jsi to dokázal?"
„Oblafl jsem je, jak jinak. Nemohli v mých šatech najít žádnou zbraň, protože šaty samotné byly tou zbraní. Látka byla napuštěná tanturalínem, který se změnil na trhavinu. Hadřík napuštěný tekutým katalyzátorem jsem měl v podpaží, v teple, aby nezačal reagovat. Dokud jsem měl na sobě uniformu, nic se nedělo, ale jakmile mi přikázali si ji svléct - což jsem věděl, že udělají -, katalyzátor se začal ochlazovat, a když dosáhl kritické teploty…"
„Tak to udělalo bum. Ty moje hlavičko." Jakmile se ozvalo cvaknutí a obojek se otevřel, natáhla ruce a stáhla mě na sebe, aby mi vtiskla horký a vášnivý polibek, který jsem jí vracel tak dlouho, dokud jsem si neuvědomil, kde jsme, a jemně ji od sebe odstrčil. Nejistě se posadila a vyzkoušela klíč na mém obojku.
„Předpokládám, že stejně geniální bude i tvoje vysvětlení, jak jsi zabil tyhle dva uličníky."
„Nejsou mrtví, zatím, jenom v bezvědomí. Zpiloval jsem si nehet do špičky a natřel ho kalanitem."
„No ovšem! Okem neviditelný, a lze jej odhalit jen speciálním spektometrickým vyšetřením. Jedno škrábnutí, a ležíš. Co bude dál?"
„Telefonát, aby operace mohla pokračovat, pro případ, že výbuch nebylo venku slyšet. Jejich odposlouchávací zařízení…"
Než jsem mohl větu dokončit, vypadlo osvětlení. Místnost byla bez oken a my se tudíž octli v naprosté tmě a já konkrétně v pytli, mimo realitu.
„Angelino!" vykřikl jsem a cítil, jak mi vysychá v hrdle. Jsem po uši napumpovaný narkodrogami, které zablokovaly moje vnímání bolesti, proto jsem mohl vyřídit toho strážce, i když do mě pouštěl trylky z té své bedýnky. Jenže to taky znamená, že moje smysly nefungujou - jsem totální necita. Jediné, co mi ve tmě funguje, je sluch. Budeš mi muset pomoct."
„Co mám dělat?"
„Najdi Kraje a přitáhni ho ke mně. Přesvědčíme se, jestli ho budu moct odnést."
Vytáhla ho zpoza stolu, nikterak jemné, soudě podle zvuků, které jsem slyšel, a pomohla mi dát si ho přes rameno.
„Teď nás odsud budeš muset vyvést, protože se v téhle tmě nedokážu orientovat. Na druhou stranu chodby, potom doleva ke schodům, asi po pětačtyřiceti metrech. A potom už pořád dolů."
Angelina mě vzala za ruku a vyrazili jsme. Párkrát jsem ve tmě narazil, ale za to mohl můj hmat, ne Angelina. Na chodbě, kde se mohla jednou rukou dotýkat stěny, to už bylo lepší. Z dálky bylo slyšet pokřikování a sem tam i přesvědčivý jekot. Moje výbušná garderóba způsobila všeobecný chaos znásobený výpadkem proudu. Potom, zrovna když jsem si gratuloval, jak jde všechno hladce, se rozblikalo světlo a znovu, třebaže v poloviční intenzitě, naskočilo.
Zůstali jsme stát jako přimrznutí, mžouravě se rozhlíželi a připadali si jako na jevišti. V dohledu bylo nejméně tucet lidí. Nikdo z nich si nás ale nevšímal, měli vlastních problémů dost, stěží si vědomi jeden druhého. Naprosto nepovšimnuti jsme minuli jednoho obtloustlého uniformovaného úředníka, který kolem nás, oči rozšířené strachem, proběhl, aniž by nás viděl.
„Ke schodům, rychle," řekl jsem a s Krajem klimbajícím na rameni jsem se nemotorně pohnul vpřed.
Samosebou, že to bylo příliš krásné, aby to vydrželo. Nouzové osvětlení se znovu rozblikalo, přešlo do rudé a už se zdálo, že zhasne. Voják, který šel proti nám, měl dost času, aby se mu v hlavě rozleželo, co vlastně viděl. Nakonec mu svitlo, že něco není v pořádku, zdvihl gausspušku a zařval na nás, abychom se zastavili.
Angelina ozbrojená Krajovu pistolí vystřelila jen jednou. Voják se složil a my byli na schodech - když vtom znovu vypadlo světlo, tentokrát nadobro.
Schody představovaly tvrdý oříšek, přestože se mi pomalu začínaly vracet smysly a já začínal vnímat. Kraj mi jednou spadl, připadlo nám to oběma legrační, a tak jsme ho ještě jeden dva schody nechali kutálet. Okamžik nato jsem vrazil do Angeliny a skoro nás oba povalil. Potom už jsem byl opatrnější a o patro níž na nás někdo promluvil.
„Čekáme tu na vás. Zůstaňte na místě."
Byl to ženský hlas a nemluvil cliaandsky, jinak by už Angelina dávno vyhodila celé schodiště do vzduchu. Zůstali jsme stát a já po chvíli ucítil, jak se někdo dotkl mé hlavy, nasadil mi nějaké těžké brýle a já zase viděl, všechno a ostře. Byly to infračervené brýle a dívka, která na nás čekala, k nim měla ruční světlomet. Běželi jsme po schodech dolů a ona se ohlásila do vysílačky. Táza na nás čekala dole.
„Poslali jsme na každé schodiště někoho, aby vás našel. Teď se všichni vracejí. Za mnou."
Sundaly ze mě Kraje. Nic jsem přitom necítil, žádnou bolest ani únavu, ale z toho, jak mi brněly svaly, jsem si spočítal, že se mám na co těšit, až droga přestane působit. Rychlou chůzí jsme došli k otevřenému ústí servisní šachty.
„Tudy," křikla Táza. „Na druhé straně čekají auta."

KAPITOLA 19.

Úpěl jsem bolestí při každém pohybu. Trochu teatrálněji než můj stav skutečně vyžadoval, ale Angelina se aspoň cítila potřebná a nemohla myslet na své potíže. Pobíhala kolem mě jako máma kvočna, natřepávala mi polštáře, zalévala mě čajem, loupala sladké ovoce a krájela ho na malinké kousky. Doufal jsem, že díky opatrovnickým povinnostem zapomene na muka, která zažila předešlého dne. Jestli na ně přece jen myslela, nedávala to znát. Vzduch proudící dovnitř otevřenými okny byl teplý a obloha zářivě modrá jako vždycky.
„Měli jsem nějaké ztráty?“ zeptal jsem se. „Chtěl jsem se na to zeptat, když jsem se probudil, ale moje hlava je pořád jako zpomalený kolotoč.“
„Nic, co by stálo za řeč. Pár popálenin a škrábanců a několik povrchových zranění mezi zadní hlídkou. Vypadá to, že všechno proběhlo tak, jak jsi naplánoval. Jakmile zaslechly výbuch, zkratovaly všechno telefonní a elektrické vedení, které vedlo do Oktagonu, a zničily elektrickou instalaci. Potom dívky prošly šachtou a vyřadily nouzový generátor. Zbytek znáš, byl jsi totiž natolik galantní, že ses složil, až když jsme došli k autům.“
„Milerád bych to udělal dřív, ale nebyla mi po chuti představa, že by mě ty Táziny amazonky vlekly potrubím. Nemají o mužích valné mínění. Třeba ze mě teď udělají čestnou ženu.“
„Hlavně když ti neudělají nic jiného. Doktor Mutfak před chvílí volal, že už má Kraje skoro ve stavu, aby se s ním dalo mluvit.“
„Tak pojďme. Na tenhle rozhovor jsem se dlouho těšil.“
Vstávání z postele v mých svalech odpálilo salvy vrzání a křupání. Připadal jsem si jako Metuzalém. Měl jsem na sobě koupací úbor, stejně jako Angelina; v luxusním Ringa Baligy byla neformálnost na denním pořádku. Zároveň nám to usnadňovalo naši vodní schovávanou s cliaandskými patrolami. Což mě přivedlo k otázce.
„Předpokládám, že byla učiněna opatření, aby nějaká cliaandská patrola nenašla Kraje. Skrýš nebo něco takového.“
„Ano, skrýš je to správné slovo. Pro takový případ pro něj máme místečko v zadní části jednoho chladícího boxu. Dobrý nápad, zvláště, když pak na něj náhodou zapomeneme.“
„Pomsta později, teď informace. Jsem zvědavý, jaká zajímavá fakta doktor o našem vetřelci zjistil.“
Je to člověk, žádný vetřelec,“ prohlásil doktor Mutfak. Zatímco já spal, on pracoval ve své malé, leč plně vybavené laboratoři, která byla součástí hotelové mininemocnice. „Vsadím na to svou pověst.“
„Jediná vaše pověst, o které vím, je pověst proplachovače mozků,“ řekl jsem. „Jste si jistý, že…“
„Nenechám se urážet od nějakého přivandrovalce!“ zařval doktor a zlostně se vypjal, až mi temeno jeho hlavy sahalo skoro po ramena. „Na urážky od žen jsem zvyklý, ale od cizinců je trpět nehodlám. Nevím, na jaké zpozdilé planetě jste byl nucen se narodit, ale i tam musí vědět, že celá lékařská nauka stojí na pevných biologických a fyziologických základech. A cytologie je navíc tak trochu můj koníček - mohl bych vám ukázat buňky, že byste úžasem zcepeněl - takže přesně vím, o čem mluvím. Buňky tohoto muže jsou lidské buňky, tudíž je to člověk. Plnohodnotný homo sapiens.“
„Ale co ty rozdíly, ta nízká tělesná teplota, nedostatek emocí, co to všechno?“
„Všechno v mezích druhové odchylky. Lidstvo je velmi adaptabilní a generacemi života v odlišném prostředí se vytváří potřebné adaptace. V literatuře se uvádí mnohem neobvyklejší případy, než je tento jednotlivec.“
„Takže to nemůže být ani robot?“ otázala se s nevinným pohledem Angelina a uskočila stranou, když jsem po ní chňapl. Zdálo se, že mé teorie nějak nedržely pohromadě.
„Kdy s ním budeme moct mluvit?“ zeptal jsem se.
„Brzy, brzy.“
„Dovolíte, abych se vás zeptal, co jste s ním udělal, aby mohl být podrobený výslechu?“
„Dobrá otázka.“ Mutfak si zamyšleně promnul stříbrnou bradku a jal se laikovi vyložit záhady lékařské vědy.
„Jelikož se jedná o člověka, který je podle všeho zodpovědný za rozsáhlé a nebezpečné zásahy ve vašem mozku, nepociťuji to, co by se dalo nazvat obvyklou zodpovědností lékaře vůči pacientovi, zvláště když pacient navíc značnou měrou přispěl k invazi mé rodné planety.“
„Výborně, doktore.“
„Z toho důvodu jsem zcela záměrně jeho myšlenkové procesy uzpůsobil k našemu prospěchu, nikoli jeho. Neříká se mi to snadno, a chápu to jako stejný morální zločin, který byl spáchán na vás, ale jsem ochoten za tento skutek nést odpovědnost. Také mi pomohla skutečnost, že v době, kdy mi ho přinesli, byl v bezvědomí. Implantoval jsem mu umělé vzpomínky, vyvolal regresi v oblasti postojů a emocí, vložil paměťové blokády, jedním slovem mu provedl hrozné věci, za které se budu stydět do konce svého života.“
Doktor Mutfak vypadal, jako by se měl každou chvíli rozplakat. Poplácal jsem ho po ramenou.
„Jste voják první linie, který jde do bitvy, doktore. Děláte, co musíte, abychom zvítězili. Všichni si vás za to vážíme.“
„Já teda ne, ale s tím si budu lámat hlavu později.“ Otřepal se a proměnil se znovu v učence. „Za několik minut pacienta vzbudím z hlubokéhu tranzu. Bude to vypadat, jako že je při vědomí, ale nebude mít skoro žádné ponětí o tom, co se děje. Jeho emocionální postoje budou na úrovni dvouletého dítěte, které se snaží pomoci. Pamatujte na to. Nevnucujte mu otázky a nechovejte se nepřátelsky. Bude vám chtít pomoct, jak to bude umět, ale jeho přístup ke zprostředkování informací bude často omezený. Buďte laskaví a otázku formulujte jinak. Nebuďte netrpěliví. Připraveni?“
„Myslím, že jo.“ Ačkoli mi dělalo potíže uvazovat o Krajovi jako o snaživém dítku.
Vstoupili jsme za doktorem do spoře osvětleného nemocničního pokoje. U postele seděl zdravotní bratr, který při našem příchodu vstal. Mutfat nasměroval světlo tak, aby většina dopadala na Kraje, zatímco my seděli napůl ve tmě, a potom dal Krajovi injekci.

„Mělo by to zabrat celkem rychle.“
Kraj měl zavřené oči, ochablé, nehybné rysy. Kolem hlavy obvazy, zpod kterých vedl svazek drátů do přístroje vedle postele.
„Probuď se, Kraji, vstávej,“ řekl doktor.
Krajův obličej se pohnul, ve tvářích mu zaškubalo a jeho oči se pomalu otevřely. Na tváři měl vyrovnaný výraz a na rtech mu pohrával náznak úsměvu.
„Jak se jmenuješ?“
„Kraj.“ Hlas měl tichý a drsný, jako hlas malého kluka. Nebyla v něm žádná stopa po odporu.
„Odkud jsi?“
Zamračil se, vystrašeně se po mně podíval a něco nesrozumitelného zakoktal. Angelina se natáhla dopředu, zlehka ho uchopila za ruku a přívětivým hlasem řekla:
„Neboj se, nespěchej. Přišel jsi sem z Cliaandu, že?“
„Ano,“ přikývl a usmál se.
„Teď se znovu zamysli, určitě si vzpomeneš. Narodil jsi se na Cliaandu?“
„Já - myslím, že ne. Dlouho jsem tam bydlel, ale nenarodil jsem se tam. Narodil jsem se doma.“
„Doma, to je na jiném světě, na jiné planetě?“
„Ano.“
„Můžeš mi říct, jak to doma vypadá.“
„Je tam zima.“
Jeho hlas zněl v tu chvíli stejně mrazivě jako to slovo, začínal připomínat Kraje, kterého jsme znali. Jeho tvář byla v neustálém pohybu, živá ozvěna jeho slov.
„Stále. Nic není zelené, nic tam neroste, nekonečná zima. Musíte ji mít rádi a to já nikdy neměl, i když jsem se s ní smířil. Jsou i teplé světy a mnozí z nás na ně odcházejí. Doma nás není mnoho. Příliš se nevídáme, myslím, že se nemáme navzájem rádi, proč taky? Proč by měl mít někdo rád sníh, led a zimu. Rybaříme, to je všechno, na sněhu žádná zvířata nežijí. Všechno živé je v moři. Jednou jsem do moře strčil ruku, ale žít bych ve vodě nemohl. Ryby ano a my je lovíme. Jsou teplejší světy.“
„Jako Cliaand?“ zeptal jsem se stejně tiše, jako prve Angelina. Usmál se.
„Jako Cliaand. Stále je tam teplo, taky horko, příliš horko, ale to mi nevadí. Je zvláštní vidět na souši jiné živé věci než jen lidi. A tolik zelené.“
„Jak se jmenuje domov, ten studený svět?“ zašeptal jsem.
„Jmenuje… jmenuje…“
Zvrat nastal okamžitě. Kraj se začal svíjet na posteli, ve tváři mu začalo škubat, oči se mu rozšířily a zeskelnatěly. Doktor Mutfak na něj křičel, aby na otázku zapomněl, aby zůstal ležet, a pokoušel se do jeho škubající paže vpravit injekční stříkačku. Ale bylo pozdě. Reakce, kterou jsem spustil, pokračovala dál a mohl bych přísahat, že jsem na okamžik v jeho očích zahlédl záblesk vědomí a nenávisti, kdy si Kraj uvědomil, co se děje.
Ale pouze na okamžik. Vzápětí nato se celý křečovitě prohnul a strnul.
„Je mrtev,“ oznámil doktor Mutfak s pohledem upřeným na záznamové zařízení.
„Velmi poučné,“ prohlásila Angelina cestou k oknu, aby odhrnula závěsy. „Čas si jít zaplavat, drahý, jestli se už na to cítíš. Potom musíme přijít na to, jak obstarat doktorovi dalšího šediváka. Teď, když už víme, jakému tématu se vyhýbat, budeme dalšího vyslýchat tak, aby nám vydržel co nejdéle.“
Doktor se zděsil. „To ne, už ne. Vždyť jsme ho zabili, zabili. Měl v sobě implantovaný příkaz, který musel za všech okolností poslechnout, raději zemřít než prozradit, kde ta planeta leží. Teď vím, že je možné implantovat smrtelný blok. Nikdy víc.“
„Každý jsme byli vychováni jinak, doktore,“ řekla Angelina nevzrušeně. „Já bych takovou stvůru jako Kraj dokázala s klidným svědomím odprásknout a necítím za jeho smrt žádné výčitky. Oba víme, o koho jde a co udělal.“
Neříkal jsem nic, protože jsem souhlasil s oběma. S Angelinou, která se dívala na galaxii jako na džungli, kde se vede boj o přežití, sežer nebo buď sežrán. S doktorem, humanistou, který vyrostl v matriarchátu, stabilní a neměnné společnosti, v klidu a míru. Oba měli pravdu. Člověk je zvláštní zvíře.
„Jděte si odpočinout, doktore,“ řekl jsem. „Vezměte si jednu z těch vašich pilulek. Jste na nohou celou noc a den, a to určitě nikomu dvakrát neprospěje. Přijdeme, až se vzbudíte, ale nejdříve si pořádně odpočiňte.“
Vzal jsem Angelinu za ruku a vyvedl ji ven, pryč od posmutnělého malého muže, který nepřítomně hleděl do země.
„Snad ti není té stvůry taky líto?“ zeptala se mě Angelina a nasadila svůj zamračený pohled číslo dvě, který znamenal něco jako Nemám ráda potíže, ale jestli si o ně koleduješ, máš je mít.
„Mně? Ani náhodou, bejby. Člověka, co mi nedávno omotal mozek ostnatým drátem, a totéž se pokusil udělat tobě? Jen mi je líto, že jsme z něj nedostali víc, než nás opustil.“
„Další nám řekne víc. Alespoň teď víme, žes měl v podstatě pravdu. Sice to nejsou jiné bytosti, ale cliaandští rodáci určitě ne. Jestli se nám je podaří vystrnadit z Cliaandu, možná zastavíme celou tu záležitost s invazemi.“
„To se lehko řekne, hůř provede. Pojďme si raději zaplavat, podumáme nad tím až na břehu a se sklenkou v ruce.“
Voda mi uvolnila svaly a připomněla mi, že mám hrozný hlad a žízeň. Zmáčkl jsem tlačítko sonarového komunikátoru a na břehu nás čekal malý biftek a láhev piva. Skromné jídlo mi jen polechtalo žaludek, ale taky mě posilnilo natolik, abych se dostal zpátky do našeho pokoje a dal si něco vydatnějšího.
Vydatnější to tedy bylo, sedm chodů, počínajíc ostrou buradskou polévkou, dále rybami, masem a jinými delikatesami, kterých bylo tolik, že jsem je ani neznal. Angelina si jídla jen zobla a napila se trochu vína, zatímco já spořádal všechno,

na co jsem přišel. Když jsem byl konečně nasycen, nechal jsem prázdné talíře odnést, a se zafuněním jsem se uvelebil v křesle.
„Přemýšlel jsem," řekl jsem.
„Tos mě teda převezl. Já myslela, že žereš jako prase s oběma nohama v korytě."
„Nech si ten kanální humor. Kdo v noci pracuje, musí se ve dne pořádně najíst. Cliaand, to je naše starost. Nebo spíše šediváci, kteří mají pevně v rukou jeho válečný průmysl. Vsadím se, že kdybychom jich Cliaand mohli zbavit, zápal rozených Cliaanďanů pro mezihvězdné válčení by notně opadl."
„Snadná pomoc. Program plánovaných atentátů. Moc jich být nemůže, to nám Kraj ještě řekl. Vyhladit je. Ráda na sebe takový úkol vezmu."
„Na to zapomeň. Moje žena se nebude nechat najímat jako nájemný vrah. Tak snadné to zase není - prakticky ani morálně. Šediváci se umí ohlídat, a dobře. A myslet si, že účel světí prostředky, je pěkná zhovadilost. Vidělas, co se stalo s Mutfakem, když pracoval pro dobrou věc, ale použil k tomu prostředky, které odporují jeho morálnímu přesvědčení. Ty a já jsme z tvrdšího materiálu, moje milá, ale nemysli si, že bychom z masových vražd vyvázli nepoznamenáni. .."
Krev jí vyprchala z obličeje, až jsem zalitoval, že jsem to řekl. Vzal jsem ji za ruku.
„Tak jsem to nemyslel. Nemluvil jsem o tom, co bylo."
Já vím, ale stejné to ve mne vyvolalo nepěkné vzpomínky. Zapomeňme na atentáty. Co jiného můžeme udělat?"
„Všelicos, tím jsem si jist, jenom si položit tu správnou otázku. Musí být nějaký způsob, jak rozbít rozrůstající se cliaandské impérium."
Angelina přiložila sklenici vína ke rtům a mezi očima se jí objevila velmi smyslná vráska Přemýšlivka.
„Co tak vyvolat na všech poražených světech kontrarevoluci nebo povstání?" zeptala se. „Když Cliaandany zaměstnáme válčením na podrobených planetách, nebudou mít čas hledat nová teritoria."
„To už je lepší, ale ještě to stále není ono. Bez příkladu Burady nemůžeš od odbojového hnutí na jiných světech moc očekávat. Slyšela jsi přece Tázu, jak říkala, že odpor pomalu utichá kvůli tvrdým odvetám ze strany cliaandské armády. Za jednoho zabitého Cliaanďana zabijí dvacet Buraďanů. Tihle lidé nejsou po generacích života v míru schopni vést nemilosrdnou partyzánskou válku. Dokonce pochybuju, že by Cliaanďané sáhli k takovým odvetným opatřením, kdyby je k tomu nedotlačili šediváci, kteří všechno organizují a řídí. Vojáci prostě poslouchají rozkazy a poslouchání rozkazů byla vždycky cliaandská silná stránka. Tyhle lidi nikdy nezastavíme tím, že budeme za jejich zády navádět poražené ke vzpouře. Ale máš pravdu, že je třeba je zaměstnat na poražených světech. Celá cliaandská kultura a ekonomika je postavená na představě nepřetržité války. Je to jako nějaká zmutovaná životní forma, která se buď musí rozrůstat nebo zahynout. Cliaand samotný nemá šanci, aby zásoboval své flotily, a musí se spoléhat na dobyté světy. A ty jsou zcela pod kontrolou Cliaandu, takže podřizují výrobu jeho rozkazům, a invazní flotily pokračují dál a nic je nemůže zastavit."
„Škoda, že cliaandské invaze nejsou jako ta zmutovaná životní forma, o které mluvíš, nějaká konkrétní, hnusná zelená věc, které bychom mohli zakroutit krkem, polámat ruce, nohy…" Popadla suchý rohlík a zlomila ho vejpůl, aby názorně ukázala, co má na mysli, načež z něj kus odhryzla. Když se chystala znovu promluvit, zdvihl jsem ruku.
„Mlč," poručil jsem. „Nic neříkej. Myslím, že jsem na něco přišel. Vydrž."
Začal jsem pochodovat po pokoji, dával si dvě a dvě dohromady, dostával čtyři a přidával další čtyři, dostával osm a prováděl jiné, podobně složité matematické a logické operace. Bylo to jednoduché, tak jednoduché. Všechno do sebe zapadlo, já zapadl do křesla a napil se.
„Jsem génius," řekl jsem.
„Vím. Proto jsem si tě vzala. Po fyzické stránce jsi velmi nepřitažlivý."
„Za tuhle poznámku se mi brzy omluvíš, ženo. Teď se ale napijeme na můj Plán a na vítězství."
Ťukli jsme si a připili.
„Jaký plán?" zeptala se.
„Zatím ti to nemůžu říct. Jednak ses mi posmívala a jednak ho ještě nemám do všech detailů rozpracovaný. První krok je však jasný a přistoupím k němu hned teď nebo ještě dříve. Myslíš, že šediváci veřejně oznámili Krajův únos?"
„Pochybuju. Na velitelské frekvenci, kterou odposloucháváme, jsem nic takového neslyšela. A navíc je jasné, že by něco takového určitě neradi pustili mezi své cliaandské 'kosmokolonizátory'."
„Přesně to si myslím. Přidej k tomu jejich přehnanou lhostejnost a uzavřenost, dokonce jeden k druhému. A právě na fakt, že k žádnému veřejnému ohlášení Krajova zmizení nedošlo, musím vsadit."
„Jak?"
„Sežeň mi vercajk na úpravu fasády. Půjdu se podívat do jejich vojenské základny přestrojený za Kraje. Musím tam vyřídit pár důležitých věcí."
Chtěla začít protestovat, ale když uviděla můj zdvižený prst, zmlkla. Stejně jako já, když šla ona do Oktagonu. Dobře věděla, že mi to nerozmluví, a beze slova odešla pro maskovací soupravu.

## KAPITOLA 20.

Potřeboval jsem cliaandské auto a sehnal jsem ho tím nejjednodušším způsobem. Od nepřítele. Jelikož jsem nebyl bůhvíjak spokojen s tím, co jsme provedli s mým obličejem, rozhodl jsem se, že akci provedu až po setmění, kdy mi umělé osvětlení bude hrát do karet. Potom, v Krajově uniformě a s kufříkem, jsem se s Hamalem odebral k Oktagonu, dějišti předchozí taškařice. Hamal byl příslušníkem pomocné policie, to jest mužské, jelikož ženy tvořily drtivou část ozbrojených složek. Osobně bych dal přednost některé z dívek, ze kterých vyzařovala mnohem větší sebedůvěra, jenže

na planetě byly toho času pouze mužské cliaandské oddíly. Těch pár žen, co s sebou měli, nebylo vidět. Hamal působil malinko nervózním dojmem a způsob, jakým čas od času zvedal oči v sloup, se mi vůbec nezamlouval, ale co se dalo dělat.

„Rozumíš, co máš zařídit?“ zeptal jsem se ho a postrčil ho do stínu pod mohutným vchodem.
„Ano, pane, ovšem že rozumím.“
Bylo to jektání zubů? Těžko říct. Vytáhl jsem ampulku, kterou mi dal doktor Mutfak pro případ nouze.
„Vezmi si dvě, rozkousej je a spolkni. Jsou to hurá pilulky, které ti zvednou morálku a přitom z tebe neudělají poskakujícího kozla.“
„Nepotřebuju…“
„Ale potřebuješ. Tumáš.“
Poslechl a já se rychlou chůzí vydal k Oktagonu. Držel jsem se ve stínu a na rohu před Oktagonem se zastavil. Před budovou byl i přes pokročilou noční hodinu značný provoz, což bylo přesně to, co jsem potřeboval. Konečně jedno auto zastavilo před vchodem, dva důstojníci vystoupili a auto se rozjelo pryč. Arogantně jsem vstoupil na vozovku a mávl rukou; ozvalo se kvílení brzd, a když auto zastavilo, měl jsem nárazník těsně před kolenem. Řidič při pohledu na mě otevřel pusu a zbledl jako stěna.
„Vojíne, takhle řídíte vždycky?“
„Já jsem ne…“
„Vaše výmluvy mě nezajímají.“ Posadil jsem se na sedadlo vedle něj. Celou tu dobu měl otevřenou pusu. „Jeďte, cestou vám řeknu kam.“
„Ale já musím, já musím…“
Sežehl jsem ho takovým krajovským pohledem, že ztratil hlas, zmenšil se o polovinu a šlápl na plyn. Jakmile Oktagon zmizel z dohledu, přikázal jsem mu, aby zastavil, a když to udělal, rozmáčkl jsem mu pod nosem kapsli s ukolébavkou. Určitě jsem mu tím hodně pomohl. Potom jsem ho zavezl na místo, kde čekal Hamal. Hamal mezitím vypáčil, jak jsem mu přikázal, dveře do papírnictví, před kterými mě čekal, abychom bezvládného cliaandského řidiče mohli bez průtahů vnést dovnitř. Řidiče čekal dlouhý spánek až do pozítřejšího rána, a proto jsem mu hlavu a nohy podložil haldami papírů, aby měl trochu pohodlí. Hamal se mezitím převlékl do jeho šatů.
„Víš, jak se to řídí?“ zeptal jsem se ho, když jsme znovu nasedli.
„Ano. Je to buradské auto. Jenom ho přetřeli a namalovali na něj cliaandskou vlajku.“
„Výborně. Teď mě odvezeš na kosmodrom. Když přijedeš k bráně, tak zpomalíš a pomaličku projedeš kolem strážnice. Se strážemi to vyřídím sám, ty buď zticha a nesnaž se ze sebe dělat většího hrdinu, než jsi. Chovej se jako muž.“
Hamal zvrátil oči a zasténal. „Ale to je ženská práce. Jak jsem se do něčeho takového mohl nechal zatáhnout, proboha.“
„To sám nechápu. Teď už buď zticha a jeď. A vezmi si ještě pár těch pilulek.“
Po krátké jízdě jsme se přiblížili ke strážnici kosmodromu. Její osádka mi dělala mnohem menší starosti než Hamal. Doufal jsem, že vyděšený výraz v obličeji mého řidiče stráže přičtou na vrub Krajově pověsti. Kraje zná přece každý - teď se uvidí, co je na tom pravdy. Stráže se při pohledu na nás postavily do pozoru a seržant už otvíral pusu, aby něco řekl, když jsem ho předešel.
„Nikomu nevolejte. Chci si promluvit s pár lidma, a nechci, aby se od vás dozvěděli, že jsem tu. Víte, co se stane, když k tomu dojde.“ Poslední slova jsem musel křičet, protože zpanikařený Hamal dost nezpomalil a profičel kolem stráží, jako kdyby měl čerta v zádech. Museli mě naštěstí slyšet, protože jsem neviděl, že by se některý z nich hnal k telefonu. Bod číslo jedna.

„Nezvládnu to!“ rozvzlykal se Hamal, strhl volant a rozjel se zpátky k bráně. „Nikdy jsem k policii nechtěl. Celé to byl matčin nápad, brala mě jako dceru a udělala ze mě uličníka. A já zatím nechtěl nic jiného než být obyčejným mužem v domácnosti, jako byl tatínek…“
Brána se rychle blížila a mně nezbývalo než plynule nadávat a rozmáčknout mu před obličejem uspávací kapsli. Popadl jsem jednou rukou volant, druhou jsem ho přidržel u opěradla a obrátil auto zpátky do noci. Raději jsem nemyslel na to, co si o tom myslela stráž na bráně. Ještě než Hamalova noha sklouzla z plynu a motor zhasl, podařilo se mi autem zajet k zadní části jednoho z hangárů.
V nákladním prostoru auta byly nějaké dopravní klece a balík vojenských dek. Těmi jsem přikryl Hamala, jinak jsem všechno vynesl ven, a nechal ho pečlivě zabaleného vzadu ležet. Možná bylo rozumnější ho zastřelit nebo ho prostě někam pohodit. Ale nebyla to jeho vina, že z něj v buradském matriarchátu vyrostla taková chudinka. Pokud se nikdo nepřiblíží k autu, budeme v bezpečí, a že by se někdo natolik zajímal o Krajovo auto, jsem nepředpokládal. Zajel jsem k nejbližšímu vesmírnému plavidlu, velkému zásobovacímu transportéru a zaparkoval v bezpečné vzdálenosti od světel kolem vstupních dveří. Teď k bodu číslo dvě.
„Víte, kdo jsem?“ zeptal jsem se strážního důstojníka pod můstkem. Můj hlas byl ledový a prázdný.
,“Ano, pane, vím.“ Postavil se do pozoru s pohledem upřeným přímo před sebe.
„Dobrá, tak řekněte hlavnímu technikovi, ať přijde na palubu A.“
„Není přítomen, pane.“
„Tak mu vyřiďte, že jsem si udělal poznámku o přístupu k povinnostem. Jeho zástupce tedy.“

Vrhl se k telefonu a já bez dalšího pohledu prošel kolem něj. Na palubě A mě už čekal technik v umaštěných montérkách a nervózně si otíral ruce do kusu látky.
„Promiňte, právě rozebíráme jeden generátor…“ začal a zmlkl, když spatřil můj zlověstný pohled.

„O vašich problémech vím, proto jsem tady. Zaveďte mě do strojovny.“
Urychleně poslechl a já se těžkými kroky vydal za ním. Bude to snadnější, než jsem čekal. Když jsme vstoupili do strojovny, od vnitřností generátoru vzhlédly pobledlé tváře tří plavčíků.
„Pošlete je pryč,“ řekl jsem a nemusel jsem se opakovat.
Podíval jsem se do otevřeného generátoru a vševědoucně pokýval hlavou, jako kdybych měl tušení, čeho se oprava týká. Potom jsem, proklepávaje ciferníky a nahlížeje do průzorů, pomalu obešel strojovnu. Technik se pomalu šoural za mnou. Když jsem došel k podprostorovému generátoru, podíval jsem se na výrobní štítek popsaný nějakými nesrozumitelnými ciframi, a otočil jsem se k technikovi.
„Jakto že používáme tento model?“
Ještě jsem nikdy nepotkal technika, který by neměl co říct o kterékoli části vybavení svěřené jeho péči. Tenhle nebyl žádná výjimka.
„Víme, že jde o starší model, pane, ale nový model nepřišel v takovém předstihu, abychom ho mohli před letem instalovat a doladit.“
„Přineste mi technickou dokumentaci.“
Jakmile jsem uviděl jeho záda, stiskl jsem rukojeť svého kufříku a ucítil, jak mi do ruky vklouzla nálož. Nastavil jsem zpožďovač na čtyřicet minut, vytrhl pojistku a aktivoval spodní přilnavou vrstvu molekul. Potom jsem se sklonil a vlepil nálož co nejdále pod mohutný kryt podprostorového generátoru. Když se objevil technik s manuálem, prohlížel jsem si další část vybavení. Rychlé prolistování stránek a jedno dvě zamručení nad identifikačními čísly ho uspokojilo. Když jsem mu ho vracel, skoro jsem se styděl, že to šlo tak hladce.
„Dohlédněte, ať to trvá co nejméně,“ pravil jsem při odchodu zcela nekonkrétně, na což se mi dostalo horlivého přitakání, že se tak stane.
Tento postup jsem zopakoval i u dalšího plavidla. Auto jsem zaparkoval v jeho stínu a ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že mi loď připadá nějak povědomá, jsem uviděl po můstku scházet Otrova.
Nečekaná konfrontace mě překvapila stejně jako jeho. Rozdíl byl v tom, že on vytřeštil oči a strnul, zatímco já, jsa hluboko pohroužen do Krajovy role, na něj poklidně upíral svůj ledový zrak. Pozná mě? Jako Vaska Hulja jsem s ním spal a pil a pilotoval tuhle loď. Převlek byl dobrý - ale obstojí před někým, kdo mě tak dobře znal?
„Nuže?“ zašeptal jsem nakonec, když to vypadalo, že kromě strnulého pohledu se nezmůže na jediné slovo ani pohyb.
„Promiňte, pane, překvapil jste mě. Nečekal jsem, že vás tady uvidím.“ Začal se potit a odmlčel se. .“Máte něco s hlasem?“ řekl nakonec.
To se ví, že jsem měl. Věděl jsem, že je nemožné, aby někomu, kdo v tak nedávné době mluvil se skutečným Krajem, můj hlas připadal přirozený. Taky jsem věděl, že šepot jednoho člověka zní stejně jako šepot kohokoli jiného.
„Zranění,“ zachraptěl jsem. „Konec konců jsme ve válce - a někteří z nás v ní bojují.“
„Ano, ovšem, chápu.“
Neklidně přešlapoval z jedné nohy na druhou. Měl jsem toho už dost a prošel kolem něj, ale on za mnou zavolal. S vražednou netrpělivostí jsem se k němu znovu otočil.
„Promiňte, že vás obtěžuju, ale chtěl jsem se ještě zeptat, jestli nevíte něco o Vaskovi…“
„Tak se nejmenuje. Je to nepřátelský špión. Snažíte se snad navázat kontakt se špiónem?“ Otrov nabral barvu, ale pokračoval.
„Ne, ovšem že ne, špión, aha. Ale kdysi jsme byli kamarádi, a byl to celkem fajn chlap. Jenom jsem se chtěl zeptat.“
„Na ptaní jsem tu já, vy tu jste na pilotování.“
Po těchto typicky krajovských slovech jsem se otočil a vešel do lodi. Otrov mě překvapil svou odvahou. Někde uvnitř jeho alkoholem prosáklé slupky zůstalo kus lidské bytosti, která se snažila dostat na povrch.
Umístit nálož bylo stejně jednoduché jako předtím. Nastavil jsem ji na přibližně stejnou dobu. Než vybuchla první nálož, stačil jsem v rychlém sledu objet jednu loď za druhou a rozmístit dalších sedm náloží. Byl jsem ve strojovně číslo devět, když se rozezněl poplach.
„Co se děje?“ zeptal jsem se, když jsem uslyšel vzdálené kvílení sirén.
„Nemám tušení,“ odpověděl postarší technik a znovu ukázal na motory. „Tohle obložení je druhořadé kvality, závadové, potřebovalo by vyměnit…“
„Nejsem žádný zásobovací důstojník,“ zavrčel jsem, maje najednou naspěch. „Jděte zjistit, co se děje.“
Jakmile odešel, umístil jsem nálož, nastavil zpožďovač na tři minuty a vydal se za ním ven.
„Tak co?“ zeptal jsem se ho na můstku.
„Exploze uvnitř jedné z lodí, ve strojovně.“
„Kde? Na to se musím podívat!“ zakřičel jsem už na odchodu. Co nevidět začnou vybuchovat ostatní nálože a pohrne se jedno hlášení za druhým. Nejprve nastane všeobecný zmatek a právě v té době musím základnu opustit.
Zanedlouho potom vyjde najevo, že ke všem explozím došlo ve strojovnách, které nedávno, jaká neuvěřitelná zpráva, navštívil Kraj. Kraj podezříván sice nebude, alespoň ne hned, ale velitelství si s ním bude chtít určité promluvit. A já musel být, než k tomu dojde, venku. Zamířil jsem co nejrychlejší chůzí k autu a snažil se přitom nevzbudit pozornost.
U auta stáli dva příslušníci vojenské policie a mezi nimi plandal spící Hamal.
„Je to vaše auto, pane?“ zeptal se jeden z nich.
„Ovšem. Co tady děláte?“
„Zahlédli jsme uvnitř tohoto muže, seděl vzadu a povídal si sám se sebou. Mysleli jsme, že je opilý, ale potom jsme zaslechli, co říká. Mluví nějakým cizím jazykem, pane, zní to jako řeč, kterou se mluví na této planetě. Znáte ho?“
Nezaváhal jsem. Tohle byla válka a vojáci v ní umírali ze všelijakých důvodů.
„Nikdy v životě jsem ho neviděl.“

Můj hlas musel proniknout do Hamalova obluzeného mozku, protože zdvihl hlavu a zamrkal. Možná zrovna neoplýval odvahou, ale musel vydržet jako kůň, že se po takové dávce vůbec hýbal. Natáhl se po mně a začal křičet.
„Musíte mi pomoct, oni mě zabijou, musíte mě odtud dostat, vůbec jsem sem neměl jezdit…“
„Co říká?“ zeptal se jeden z empíků.
„Nemám ponětí - ale teď mě napadá, že by to mohl být ten špión, co provedl tu sabotáž ve strojovně.“ Čas pádil jako splašený, za jak dlouho přijdou na spojitost s Krajem? „Strčte ho dozadu a nasedněte. Já už přijdu na způsob, jak z něj dostat něco smysluplného.“
Mezitím, co ho nakládali, jsem nastartoval motor a rozjel se ve chvíli, kdy usedali na zadní sedadla. Trochu je to rozházelo a ani se nestačili nebo nechtěli zeptat, co dělají na podlaze deky. S pedálem na podlaze jsem zamířil k bráně. Přímo na důstojníka, který stál uprostřed cesty a dával mi zdviženou rukou znamení, abych zastavil. Jel jsem dál, ale nakonec jsem přece jen musel sešlápnout brzdu, protože ten cvok se nehýbal z místa.
„Nemůžete odjet. Základna je uzavřená.“ Měl ledový pohled, kamennou tvář a byl vzteklý. Stejně jako já.
„Já odjíždím. Rozkazy si nechte pro někoho jiného.“
„Mám rozkaz nepustit ven nikoho, bez výjimky.“
„A já mám s sebou zajatce, který může být sabotér, a dva muže jako stráž. Beru ho do Oktagonu na výslech. Vaše profesionální horlivost je chvalitebná, kapitáne, ale měl byste vědět, že já rozkazy dávám, nikoli přijímám.“
„Nemůžete odjet.“
Buď byl tak tvrdohlavý, že to hraničilo s choromyslností - nebo měl specifické rozkazy týkající se mé osoby. Neměl jsem čas to zjišťovat. Přes okno jsem viděl, jak jeden strážný zdvihá telefon, a měl jsem velmi jasné tušení, o kom v něm bude řeč. Vytáhl jsem pistoli a namířil na kapitána.
„Ustup nebo tě zastřelím,“ pravil jsem tím nejmonotónnějším hlasem, jakého jsem byl schopen.
Škubl rukou po své pistoli - a nechal ji viset ve vzduchu. Potom ještě chvíli otálel, v očích nerozhodná úzkost. Nakonec zdráhavě ustoupil a dal rukou znamení k odjezdu. Letmo jsem zahlédl, jak ze strážnice vyběhl voják a s prstem ukazujícím na naše auto vykřikoval něco, co zaniklo v burácení motoru. Potom už jsem se díval jenom dopředu, na rozdíl od empíků sedících za mnou. Ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak si něco šeptají, možná že sahali po pistoli. Nemohl jsem to riskovat. Jakmile jsme zahnuli za první roh, hodil jsem za sebe plynový granát. Zastavil jsem jen na tak dlouho, abych se zbavil dua Šípkových Růženek.
Hamal chrněl jako zabitý a já si už jen přál, aby to o mně mohl někdo říct taky. Široce jsem si zívl a postranními uličkami zamířil k přístavišti.

## KAPITOLA 21.

„Vysvětli mi to, diGrizi, a radím ti, dej si záležet.“
Inskipp byl ve své obvyklé roztomilé náladě, brblal a prskal a přecházel sem a tam po lodním baru.
„Nejdřív mi pověz, jakpak se mají dětičky, moji synáčci, které tatínek ještě neviděl, jakpak se jim vede?“
„Ano, jak se mají děti?“ zeptala se Angelina pohodlně usazená v křesle. Inskipp něco zaprskal, ale odpovědět musel.
„Dobře. Přibírají. Cpou se stejně jako jejich otec. Brzy je uvidíte. To by stačilo. Štrachám se tu, nevím kolik světelných let, abych dohlédl na operaci, která je, jak se zdá, před ukončením. A co zjistím? Že mí dva agenti, namísto aby vykonávali svěřený úkol na planetě, se jednoduše seberou a čekají mě na oběžné dráze - přestože řečená planeta úpí v železném sevření Cliaandu. Dočkám se konečně vysvětlení?“
„Vyhráli jsme.“
„Žerty stranou, diGrizi. Mohl bych tě nechat zastřelit.“
„To neuděláš, příliš jsi už do mě investoval. Navíc jsem nežertoval. Vyhráli jsme. Burada upící v železném sevření Cliaandu to ještě neví a neví to ani Cliaand. Jenom pár šťastlivců, jako jsme my.“
„Já mezi ně nepatřím, tak s tím něco dělej.“
„Myslím, že je na místě názorná ukázka. Angelino, drahoušku, máš u sebe naši malou hračku?“
Angelina otevřela krabici, kterou měla vedla sebe, a podala mi z ní tu Věc. Byla hladká, černá, ne větší než má pěst. Naspodu a po stranách měla malé otvory a na jednom konci trs drobných čoček. Ukázal jsem ji Inskippovi. Podezíravě si ji prohlédl.
„Víš, co to je?“ zeptal jsem se ho.
„Ne. A nemůžu říct, že by mě to obzvlášť zajímalo.“
„To je náhrobní kámen na hrob cliaandskému expanzionismu. Na jakém typu vesmírného plavidla se teď nacházíme?“
„Světelný ničitel třídy Drtič. Jak to spolu souvisí?“
„Trpělivost, všechno se dozvíš.“
Nato jsem vzal od Angeliny malý ovladač a nasadil jeho prut do příslušného otvor ve Věci. Vyťukal jsem na klávesnici sériové značení pro ničitele třídy Drtič a s napojeným ovladačem odnesl Věc k barovým dveřím, odkud bylo vidět velkou báň hlavní přetlakové komory. Za mnou šla Angelina a vedle ní protestující Inskipp.
„Teď si musíme představit,“ řekl jsem, „že táhla loď je na zemi a přetlaková komora je otevřená. Všechny komory se dříve nebo později otevřou, a v tu chvíli vstupuje do akce tahle věcička. A taky operátor, který ze vzdálenosti tří kilometrů všechno pozoruje. Komora se otevře a on aktivuje Věc. Ta odfičí přímo do přetlákové komory, proletí ji a…“
Zmáčkl jsem aktivační tlačítko a Věc se probudila k životu. Miniaturní trysky zasyčely a věcička jako silně vzrušený kolibřík vystřelila chodbou směrem k zádi.
„Za ní!“ zaburácel jsem a ujal se vedení stíhací skupiny.

Dostihli jsme ji o dvě paluby níže, kde ji zastavily zavřené dveře - ale ne nadlouho. Z Věci se vysunul miniaturní řezací hořák a za okamžik prosvištěla vypáleným otvorem v kovových dveřích. Když jsme doběhli ke strojovně, právě se prokousávala poslední vrstvou tlustých dveří. Otevřeli jsme je, právě když jimi Věc prolétla. Udělala jeden oblet, aby se zorientovala, byla tak malá, že ji skoro nešlo sledovat, a vrhla se střemhlav k zemi.
Rovnou na podprostorový generátor, aby na jeho povrchu v obláčku černého kouře explodovala.
„Neškodná dýmová náplň," oznámil jsem. „Kterou v terénu nahradí trhavina, jež bude natolik silná, aby zničila podprostorový generátor a zároveň natolik slabá, aby nezpůsobila jiné škody. Rozhodně velice humánní zbraň."
„Ty ses pomátl."
„Ne, jenom chci Cliaandu a šedivákům zarazit, aby pokračovali v téhle zbytečné válce. S vaším dovolením se teď vrátíme k našim sklenicím a já vám povím, jak to uděláme."
Pohodlně usazen a se svlaženým hrdlem jsem začal vysvětlovat.
„Osobně jsem vyřadil z provozu podprostorové generátory v devíti cliaandských lodích, to proto, abych zjistil, jestli to vůbec jde a jestli se nějak konstrukčně liší od běžných typů podprostorových generátorů. Neliší. Cliaandské lodě jsou stejné jako ostatní lodě, možná o něco stejnější, protože Cliaanďané si potrpí na uniformitu, a nám to značným způsobem ulehčí práci. Práci, kterou vykoná tahle věcička. Její operátor může v poklidu sedět někde u kosmodromu a přibližovacími brýlemi pozorovat přistávající cliaandské lodě. Věc udeří ve chvíli, kdy pozorovaná loď otevře přetlakovou komoru. Stačí, aby ji operátor nasměroval a vložil do ní data o typu lodě a vypustil. Věc má molekulární paměťový blok a soustavu počítačových obvodů. Sama se navede na loď, najde vstup a díky naprogramovaným datům o interiéru plavidla zamíří nejkratší cestou rovnou do strojovny. Kde vyhodí do vzduchu podprostorový generátor. Konec cliaandské invaze."
„Konec jednoho podprostorového generátoru," odfrkl si posměšně Inskipp. „Objednají si nový a hotovo."
„Ba ne. Generátory jsou složité mašinky, které nejde tak snadno vyrobit. Jejich výrobou se zabývá jen několik továren, protože většině lidí stačí, aby si je odkoupila od někoho jiného. Jsem si jistý, že Cliaand přinejmenším jednu takovu továrnu má, a tu nebude těžké najít a vymazat ze světa."
„Tak sáhnou do zásob."
„Těch, co budou mít na skladě, bude jen omezený počet, a zakrátko jim dojdou. Protože my budeme mít své lidi na každé planetě, která je teď pod nadvládou Cliaandu, a ti vyhodí do vzduchu všechny podprostorové generátory na všech lodích, které tam budou. Na transportérech, obrněncích, prostě na všech lodích, nacházejících se na Cliaandem dobytém území. A nikdo jim je neprodá, protože na ně bude embargo, které si Sbor a spřátelené planety snadno prosadí. Konec impéria."
„Proč myslíš?"
„Mysli, Inskippe, přece ti staroba neprovedla s mozkem totéž co s kůží. Přivedla mě na to Angelina. Cliaanďané se musí rozpínat nebo zahynout. Nemají na své rodné planetě dost jídla ani surovin, aby z ní tuhle pokračující expanzi krmili. Proto planetu dobijí, přizpůsobí její průmysl svým účelům a pěkné napapaní a s doplněnými zásobami táhnou dál, za něčím větším. Až do teď. Mají sice svoje planety a suroviny, ale k čemu jim budou, když je nebudou moci přemístit tam, kde jich bude zapotřebí? Budou muset skončit s invazemi a nakonec, až jim začnou docházet lodě, se stáhnout docela. Nakonec zalezou až na svoji domovskou planetu a tím to zhasne. Pro jednu planetu se na jedné planetě vždycky najde dost potravin a surovin, alespoň pro přežití. Ale impérium bez průchodných obchodních tepen musí zaniknout. Počítám rok, víc ne, a Cliaand nebude nic víc než jedna z mnoho planet se spoustou uniformovaných lidiček bez práce. A až bude po všem, zase se rozproudí normální obchod. Tak za rok, nanejvýš. Co na to říkáš?"
„Jamesi, ty kluku jeden, tys to zase dokázal, věděl jsem to." Inskipp se celý rozzářil. Mrkl jsem na Angelinu a všichni jsme si připili.

## KAPITOLA 22.

Čekali jsme ve vnitřní komoře, připraveni na vylodění, když nás dohonil jeden z lodních pisálků a podal mi psigram. Angelina ho roztrhala pohledem.
„Vyhoď ho," řekla, „jestli je to od našeho proradného šéfa, tak je naše první dovolená v tahu."
„Uklidni se," řekl jsem a prolétl psigram očima. „Naše dovolená je stále ještě v suchu. Tohle je od Tázy…"
„Jestli ta frajle s vysokým těžištěm po tobě stále jede, má se na co těšit."
„Nemusíš se bát, lásko. Její sdělení je politické povahy. Právě oznámili výsledky prvních voleb po stažení cliaandských vojsk. Mužská strana Konsolosluk odtáhla z úřadů a holky jsou zase u kormidla. Tázu jmenovali ministryní obrany, takže příští invazníci to už tak snadné mít nebudou. Taky říká, že nám dvěma byl udělen Řád Zlatých hor prvního stupně, takže při naší další návštěvě Burady se máme těšit na spoustu formalit a dekorování."
„Hlavně dej bacha, ať tě tam nenapadne jít samotného."
Povzdechl jsem si a v tu chvíli se mohutné dveře vnější komory otevřely a zvenčí se k nám doneslo hlučné rázování dechové hudby. Na nebi bylo jen několik bílých obláčků a vrtulník táhnoucí nápis VÍTEJTE VÍTEJTE. „Moc pěkné," pravil jsem.
„Uách uách," nebo tak nějak řekl Bolivar, nebo to byl James? Byli k nerozeznání a přál bych vám vidět, jak znechuceně se Angelina zatvářila, když jsem jí jednou navrhl, abychom na jedno malé čelíčko nakreslili velké B a na druhé velké J. Naklonila se nad jejich drobné postavičky ležící v robokočárku, upravila jim dečky a provedla další postradatelné mateřské činnosti. Až na to, že jsem věděl, že má v boční kapse pistoli a pod plenkami nůž. Moje Angelina je matka tygřice: stará se o tygříčata a zároveň si, čistě pro případ, brousí drápy. Běda únosci, který by se pokusil štípnout

diGrizovic dvojčata!
„Hleďme, jaké vylepšení oproti obvyklému rozviklanému eskalátoru," řekl jsem a ukázal na stoupající plošinu. Opravárenská plošina byla vyleštěná a vyzdobená vlajkami a přestavěná na výtah pro cestující. Vešli se na ní nejen pasažéři, ale dokonce zbylo dost místa pro vojenskou hudbu, která pochodovala, vytrubovala a vůbec se dobře bavila. Vykročili jsme na plošinu a robokočárek se rozjel za námi. James - nebo to byl Bolivar? - se pokusil vyskočit za jízdy, ale vypolstrovaná kovová chapadla ho stáhla zpět mezi podušky.
„Nevypadá to tak zle," podotkla Angelina, dívajíc se přes kosmodrom na město, zatímco plošina pomalu jela dolů. „Nechápu, co se ti tady nelíbilo."

„Řekněme, že mě tady posledně přijali trochu jinak. Není to krásný pohled?"
Ukázal jsem na lodě vyrovnané v řadách za sebou, na jejichž trupech byla i na dálku vidět místa prorostlá rzí.
„Moc pěkné," přitakala, aniž by vzhlédla, a upravila dětem podušku, o což se už předtím, a bezchybně, postaral robokočárek. Jako všichni novopečení tatínkové, i já jsem více než trochu žárlil na pozornost věnovanou juniorům a nemohl se dočkat dalšího společného úkolu, až se znovu dostanu do blízkosti centra jejího zájmu. Pomalu jsem si začínal zvykat na manželské kšíry a, přes zásadní odpor a vzpouzení se, se z nich začínal těšit.
„Není to nebezpečné?" zeptala se Angelina, když jsme dosedli na zem a dvojstup vojáků tvořící čestnou stráž se se zvonivým řinčením postavil do pozoru. Muselo jich být nejméně tisíc a každý z nich držel gausspušku.
„Mají zablokované zbraně, to bylo součástí dohody."
„A dá se jim věřit?"
„Naprosto. Jediné, co umí dokonale, je plnit rozkazy."
Vykročili jsme uličkou mezi vzpřímenými sochami vyfintěných gardistů se zbraní v poloze 'k poctě zbraň' směrem k přijímací budově.
„Podívej se," řekl jsem a zavedl ji k nejbližšímu gardistovi. Kočárek nás následoval. Byl vysoký, vzpřímený, s širokými čelistmi, ocelovým pohledem, prostě měl všechno, co má správný voják mít.
„Na ráméé-ZBRAŇ!" vyštěkl jsem, jak nejpořadověji jsem uměl. Poslechl v mžiku, rychle a precizně. Jo, a měl šediny, musel se tedy tímhle druhem zábavy zabývat už dlouho.
„Prohlídka… jak to je… aha. K prohlídcéé-ZBRAŇ!"
Bleskurychle zbraň spustil po prsou dolů, dvojitým cvak-cvak otevřel nábojovou komoru a natáhl zbraň před sebe. Vzal jsem ji a podíval se do pouzdra závěru. Čisťounký jak dětská prdelka. Namířil jsem hlaveň proti slunci a spatřil jen černočernou tmu.
„Hlaveň je zablokovaná."
„Ano, pane. Rozkazy, pane."
„Čím?"
„Olovem, pane. Sám jsem ho vlil dovnitř."
„Skvělá zbraň. Pokračujte," pochválil jsem ho a hodil mu pušku zpátky. Zachytil ji a mužně s ní zatřepal. Bylo mi na něm něco povědomého.
„Neznáme se odněkud, vojíne?" „To je možné, pane, sloužil jsem na mnoha planetách. Kdysi jsem býval plukovníkem."
V očích mu při těch slovech vzplanulo vzdálené světlo, ale vzápětí pohaslo. Ovšem. Bez brady vypadal jinak. Důstojník, kterého na mě nasadil Kraj a který se mě pokusil zastřelit, když jsme přistáli na Buradě.
„Znám toho člověka, býval to vysoký důstojník," řekl jsem Angelině, když jsme pokračovali v chůzi.
„Těch už je teď jako šafránu. Měl by být rád, že pracuje na čerstvém vzduchu. Je obdivuhodné, že to všichni tak dobře nesou."
„Co jim zbývá. Když se jim impérium zhroutilo, nahrnuli se všichni zpátky na Cliaand a zjistili, že všechny nerostné a energetické zásoby zhltla válka a oni si toho ani nevšimli. Takže zbývalo buď farmařit nebo hladovat. A pokud vím, zemědělství se tu teď vede dobře. Šediváci jsou pryč, Inskipp sem vyslal pár agentů, kteří zjistili, že se všichni sbalili a odešli. Asi aby tropili neplechu někde jinde. Jednou je stejně budeme muset vypátrat."
„Hnusný národ. Řekla bych, že taková jedna pumička, co rozerve planetu, by v jejich případě nebyla vůbec na škodu."
Jsou tady děti," napomenul jsem ji a plácl ji po ruce. „Přece nechceš, aby si o své matce mysleli něco nepěkného."
„Toho se nebojím. Tihle ex-žoldáci se mi ale stejně nelíbí."
„Není proč. Poslali jsme sem po jejich porážce své politické agenty. Vydali pár rozkazů a rozkazům, těm oni rozumí. Když se to vezme kolem a kolem, přijali to opravdu dobře."
Angelina pochybovačně nakrčila nos. „Ráda bych věděla, která chytrá hlava přišla na ten nápad s turistickým ruchem - a na to, abychom sem s první cestovní linkou přiletěli právě my."
„Já. Vinen v obou bodech obžaloby. A nedívej se na mě jako na prasklý vřed. Potřebují práci a pomáhat si valutami a cizineckým ruchem je asi tak jediné, na co se taková planeta bez nerostných zásob zmůže. Jde tu plavat, lyžovat, provozovat všechno možné, a navíc je k smrti přitahují lidi, které kdysi přepadli. Povede se to, počkej, uvidíš."
Hordy uniformovaných nosičů se nám vrhly po zavazadle a zavedly nás ke stanovišti místní dopravy. Od mé první návštěvy na planetě se toho hodně změnilo. Zdálo se, že se Cliaanďané našli. Myslím, že nebyli stvořeni na to, aby z nich byla rasa válečníků a mezihvězdných dobyvatelů. Na památku starých časů jsem nás zapsal do hotelu Zlato-Zlato, kde jsem přebýval při své první návštěvě, stále nejpřepychovějším hotelu ve městě. Způsoby vrátného byly tentokrát mnohem vybranější a recepční se nám dokonce při vstupu uklonil.
„Vítejte na Cliaandu, generále a paní diGrizová a vaši synové. Přeji vám příjemný pobyt."
Cestovat s titulem není nikdy na škodu, zvláště na světě, jako byl tenhle. Rozhlédl jsem se po foyer a spočinul očima na recepčním.

„Otrove! Jsi to ty?“ nevěřil jsem svým očím. Znovu se uklonil.
„Ano, jmenuji se Otrov, ale obávám se, že jste příliš laskav.“
„Promiň. Nemůžu čekat, že mě poznáš, když mám teď vlastní obličej, nebo aspoň jeho povedenou kopii. Naposledy, co jsi se mnou mluvil, jsi mě měl za bytost zvanou Kraj a ještě předtím jsi mě znal jako Vasku Hulju.“
„Vaska - vy! Ne! Ale ten hlas, opravdu, jste to vy.“ Najednou ztratil hlas. „Snad přijmete mou dodatečnou omluvu. Vlastně jsem Krajovi nikdy nechtěl pomáhat, aby vás dopadl. I když jsem byl potom den a půl v bezvědomí, měl jsem vlastně radost, že se vám podařilo utéct. Vím, že jste byl špión a že…“
„Už nic neříkej. Je to za námi a ty jsi pro mě parťák, se kterým jsem toho něco vypil.“
„To je od vás velice laskavé. Prokážete mi tu čest, abych vám mohl potřást pravicí?“
Potřásli jsme si rukou a já si ho zvědavě prohlédl.
„Změnil ses, k lepšímu, hádám. Taky jsi přibral a oprášil staré mravy.“
„Děkuji. To je od vás velice laskavé. Přestal jsem pít, takže se teď musím hlídat. A v těch železných obludách už nelétám. Moje rodina vždycky vedla pohostinství, něco jako rodinná živnost. Až mě dostal odvod. Je radost vrátit se k něčemu, co znám, a rovnou na samý vrcholek, jak můžete vidět. Dobrých hoteliérů je dnes málo. Kdybyste se laskavě podepsal zde.“
Podal mi pero a pokračoval stejně neutrálním tónem, jenom o něco tišeji.
„Doufám, že se nebudete zlobit, když vás požádám, abyste se nehýbal ani se neotáčel, je to tak trochu naléhavé. Od chvíle, co jsme otevřeli, tady postává jeden takový člověk, mám za to, že jeden z Krajových lidí, personál je z něj celý vyděšený. Myslím, že jde po vás, a doufám, že jste ozbrojen. Přichází zleva, za vámi, má na sobě modrozelené sako a pruhovaný žlutý klobouk.“
Byly prázdniny - a já byl neozbrojen. Poprvé za bůhvíjak dlouho. V duchu jsem si přisahal, že naposled. Potom jsem si vzpomněl na Angelinu, která se zase skláněla nad robokočárkem.
„Nerad tě vyrušuji, drahá,“ řekl jsem s úsměvem a s mrazením v zádech, které postupovalo směrem k lebce. „Ale ten člověk v zelenomodrém saku za námi je úkladný vrah. Myslíš, že by si s tím mohla něco udělat - a zároveň ho nechat naživu, bylo-li by to možné?“
„Ale s radostí, miláčku!“ zahlaholila zvesela a láskyplně přerovnala hromádku plen v kočárku.
Poodstoupil jsem k recepčnímu pultu a sledoval ji. Kouzelná, uvolněná, usmívající se, upravující si účes.
A dávající si načas. Právě jsem otvíral ústa, abych jí tuto skutečnost sdělil - když její ruka vystřelila. Za mnou se ozval tlumený výkřik. Otočil jsem se a přikrčil.
Bylo po všem. Obyvatel zelenomodrého saka byl bez pruhovaného klobouku - a bez pistole, které ležela na koberci. Natahoval se po noži v pochvě na nadloktí a tiše chroptěl. Angelina k němu přiskočila, sekla ho rukou do krku a složila jeho bezvládnou postavu na zem.
„Prázdninový svět, jen co je pravda,“ pokývala znechuceně hlavou, ale já věděl, že se dobře baví.
„Za to dostaneš metál, bejby. Sbor se o toho mládence postará. Řekl bych, že z něj vytáhne informace o jeho rodné planetě a bude pokoj.“ Otočil jsem se zpátky k Otrovovi.
„Díky, zachránils mi život.“
„Rádo se stalo, pane. Mám za to, že nejdůležitější jsou právě takovéto drobné služby. Mohu vám teď ukázat váš pokoj?“
„Můžeš. A napít se s námi taky. To přece neodmítneš, že ne?“
„Tedy, pouze pro tentokrát, když jde o tak vzácnou příležitost. A musím vám říct, že jste šťastný muž, když máte vedle sebe ženu, která sdílí vaše nadšení i vlohy.“
„Svazek zločinu, jednou ti to možná povyprávím.“
S radostí v srdci jsem přihlížel, jak Angelina elegantně otřela nůž o košili ležícího muže a schovala ho zpátky mezi plíny. Věděl jsem, že až budou děti větší, její vlohy jim budou k nezaplacení.
Takovou maminku by měl mít každý kluk.